

കവന കാളഭ്രജി

29

2005 ആഗസ്റ്റ് - ഓക്ടോബർ

കൊവൻ കൊള്ളേട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യത്തോ)

പുസ്തകം 7

ലകം 5

വില 15 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ

ഡോ.എം.ആർ. രാഖവവാരിയർ

മാനേജിൽ എഡിറ്റർ

പ്രോഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ (ബാണാറി)

എം.എം.സചീദനൻ

എഡിറ്റേഴ്സ്

കെ.വി.രാധകൃഷ്ണൻ

കെ.പി.രക്ഷൻ

കെ.പി.മോഹനൻ

ഒട്ടപ് സെറ്റിംഗ് & ലൈ ട്രെക് - ലാലി പ്രശാന്ത്

കവൻ ടെക്നീസ് : പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കൊവാന ക്രമാളി

സ്വീകാര്യം

ക്രപ്പറി - 15.00

വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00

(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഇള്ള ടക്കം

മുൻകുറി 5

ലഭവനം

ഇള്ളപ്പമല്ലയുടെ	9	കെ.പി.ശക്രൻ
കുടുംബഗാമകൾ		
ഇള്ളപ്പമല്ലയുടെ	35	ഡോ. ദേശമംഗലം രാമകൃഷ്ണൻ
മരണക്കുറിമാനങ്ങൾ		
മുവത്തേതാടുമുവം -	47	വി.പി. ഉള്ളി
ചിലനിരീക്ഷണങ്ങൾ		
ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയവും	57	അദ്ധ്യ. കാളീശ്വരം രാജ്
രാഷ്ട്രീയ സംസ്കാരലോപവും		
അർത്ഥമാൽപ്പാദനവും	67	കെ. പരമേശ്വരൻ
വ്യവഹാരവിഴ്വേഷണവും		

കവിത

മുവവുര	46	ശ്രീദേവി നമ്പിശൻ
നമുക്കിടക്കിൽ	56	കെ. ലാൽ
അനന്താവതാരം	66	ശ്രീരണ്ജിനി. ഇ
ഇങ്ങനെ	75	ശ്രീധരനുണ്ണി
എത്രയായ്	76	യു. ശക്രനാരായണൻ
കടൽകരയിൽ	77	കുമിൾ സുകുമാരൻ
കുടുകാരൻ	79	ചിറയിൽ ശ്രീധരൻ
ചന്ത	80	കെ.ഇയലക്ഷ്മി
ശ്യാമൻ	81	ധി.കെ.എം.കർത്താ

വായനമുറി 83

കൈപ്പറ്റി 96

“എൻവിയുടെ കവിതകൾ”

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കവിതകളുടെ സമ്പൂർണ്ണ സമാഹാരം, ഇംപ്രമാധമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രീ. കെ പി ശങ്കരനും ഡോ. എം ആർ രാഘവവാരിയരും ചേർന്ന് തയ്യാറാക്കുന്ന സമഗ്രമായ പഠനത്തോടും ശ്രീ. കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ കുറിപ്പുകളോടും കൂടി.

ധിരേമ 1/4 700 ഓളം പേജുകൾ

**മുഖ്യവില: 500 ക. പ്രി. പബ്ലിക്കേഷൻ വില: 350ക.
(പോസ്റ്റ് സംജന്യം.)**

വിദ്യേശങ്ങളിൽ: പോസ്റ്റ് ടക്കം: 20 യൂണിസ് ഡോളർ.)

പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്: 2006 ജനുവരി 26

താങ്കളുടെ കോപ്പി 2006 ജനുവരി 1 -നു മുൻപായി ഉറപ്പുവരുത്തുക.

സംക്രിയ,
എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

മുൻകുറി.....

ഷേക്സ്‌പിയറുടെ ഓൺ

കെ.വി. രാഖുഷ്ണൻ

ഓൺ എന്ന സങ്കർപ്പവും ෇ക്സ്‌പിയറും തമിലെന്ത്?

അതിനുമുൻപ്, നമ്മളും ഓൺവും തമിലെന്ത് എന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതില്ലോ? ഓൺത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ആഴ്വാദം സാധാരണക്കാരിൽനിന്ന് സർക്കാർ തട്ടിയെടുത്തുകഴിഞ്ഞു എന്ന് ചില വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് തോനിയിരുന്നു. ഇപ്പോഴാക്കട തട്ടിയെടുക്കുന്നതിന് ആട്ടക്കളും നിൽക്കുകയാണ് സർക്കാരും ചാനലുകളും കസ്പാളവും. ആർക്കൊക്കെയാണ് അടിക്കുന്നത്, ആരാഡക്കെയാണ് പുറത്തെല്ലപ്പട്ടനത് എന്നോ കണ്ണറിയേണ്ട തുള്ളു. സാധാരണ ‘ജനം’ വരും കാണികളായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈത് കാലത്തിന്റെ മാറ്റം. ഇവിടെ തിരിച്ചുനടക്കാൻ പറ്റില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. പഴയതലമുറ, ‘എൻ്റെ ചെറുപ്പകാലത്ത് ഓൺ...’ എന്ന് എററ വാചാലമാവും. പുത്രൻ്തലമുറ, ഓൺ “അടിച്ചുപൊളിക്കുക”യും ചെയ്യും. കത്തുന പുരയിൽനിന്ന് കഴുകോലുരാൻ തകംനോക്കിയിരിക്കുന്നവർ ഉരാതിരിക്കില്ല; കൈപൊള്ളിപ്പോവാതെ നോക്കുകയും ചെയ്തോള്ളും.

അപ്പോൾ, ഷേക്സ്‌പിയർക്കെന്തോണം?

കുറച്ചികം അടിയിലേയ്ക്കുപോയാലേ അതിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചുകിട്ടു. ഓൺത്തെക്കുറിച്ച് ഷേക്സ്‌പിയറും സപ്പനും കണ്ണറിനും. വാമനനും മഹാബലിയുമൊന്നുമായിരുന്നില്ല കമാപാത്രങ്ങൾ എന്നുമാത്രം. (നമ്മുടെ മഹാബലി സങ്കല്പം എത്രമാത്രം ആഭാസമായിട്ടുണ്ട് എന്നു നോക്കു.

മുടിചേരിപ്പും പാളത്താറും കുടവയറും പടക്കുടയുമായി വരുന്ന ആ വളിച്ച മാവേലിപ്പരസ്യ ചിത്രത്തിലൊതുങ്ങുന്ന നമ്മുടെ മഹാബലി!) ഷേക്സ്പീ അർ ചിന്തിച്ചത് സംസ്കൃതത്തിലായിരുന്നില്ലാതാനും. വാമന-ബലിപ്പുരാണങ്ങളിലുടെയായിരുന്നില്ല ഓൺസക്കല്പം ഷേക്സ്പീയറിലേയ്ക്ക് എത്തിയത് എന്നാണെന്നേറ്റു അനുമാനം.

ഇതോന്നുമല്ലാതെ, ‘ഓൺ വരുന്നതിന് ഒരു മുലം’ വേറെയുമുണ്ടെന്നോ?

എൻ്റെ ഓൺത്തിൽ, ദേവാസുരമാരും വാമന-ബലിമാരും എന്നും കമാപാത്രങ്ങളല്ല തന്നെ. പാതാളത്തിലേയ്ക്കാരു ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തല്ലും അവിടെന്നിന് നാടുകാണാൻ വരവും അതിന്റെ പേരിൽ ഒരു ആശോലഷ്വാം എന്നും എൻ്റെ ഓൺസക്കല്പത്തിലില്ല. കർക്കിടകദുരിതങ്ങളുടെ കരിനീറ്റിൽനിന്ന്, വിടക്കന ചിങ്ഗപ്പുകളിൽ കാൽവിരലുന്നി നിൽക്കുന്ന നിന്നി പ്രാവിലേയ്ക്കുള്ള ആത്മാവിന്റെ തേങ്ങലാണ് എന്നിക്ക് ഓൺ. ‘കള്ള കർക്കിടക’-ത്തിൽനിന്ന് ‘പൊന്നുചിങ്ഗ’-ത്തിലേയ്ക്കുള്ള വിരിയൽതന്നെ. കർക്കിടകം പെരുമഴയുടെ മാസം; പഞ്ചത്തതിന്റെയും ദുരിതങ്ങളുടെയും കാലം; പട്ടിണിയുടെയും രോഗങ്ങളുടെയും കാലം. ഈ കരിനീറ്റിൽ മുങ്ങി നിൽക്കുന്നോൾ ചിങ്ഗനിലാവിനെ സ്വപ്നം കാണുന്നതുതന്നെ നിർവ്വചി ദമാണ്. ചിങ്ഗപ്പുകളോക്കെ വിടക്കനു കാറ്റിലാടുന്നോ? ഓൺ തന്നെ. ദുഃഖത്തിൽനിന്ന് സന്തോഷത്തിലേയ്ക്കുള്ള വികാസം.

ഈതിൽ ഒരിതർക്കുടി വിടരുന്നോൾ, കറുപ്പിൽ നിന്ന് വെളുപ്പിലേയ്ക്കുള്ള വികാസമാകുന്നു ഓൺ. കറുപ്പോ വെളുപ്പോ കാല്യം എന്ന ചോദ്യം അസംബന്ധമാണ്. കറുപ്പില്ലെങ്കിൽ വെളുപ്പുമില്ലല്ലോ. പക്ഷെ, കറുപ്പ് കണ്ണീരാണെന്നും വെളുപ്പ് പുഞ്ചിരിയാണെന്നും തിരിച്ചറിയണമെന്നുമാത്രം. ഈ കണ്ണീരിൽ അജ്ഞാനം വളരുന്നു. അമ്പവാ, ഇത് അജ്ഞാനം തന്ത്തിന്റെ കണ്ണീരാണ്. അപ്പോൾ പുഞ്ചിരി, അജ്ഞാനവുമാകുന്നു. അതായത്, അജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് അജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള കണ്ണു മിശിക്കലാണ് ഓൺ. ഈരുടിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഉമിലനും തന്നെ.

അതുകൊണ്ടാണ് “തമ്മോ മാ ജോതിർഗമയ്” എന്ന ജ്ഞാപ്തി പ്രാർത്ഥിച്ചത്. അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ച ജ്ഞാപ്തിക്ക് ഇരുട്ട് അജ്ഞാനമായിരുന്നു. താൻ ഇരുട്ടിലാണ് എന്ന് ബോധമുണ്ടിച്ച ജ്ഞാപ്തിയാണ്, “എന്ന വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കേണമേ” എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. വെളിച്ചം

വിടരുമ്പോൾ, ഓൺസിലാവുഡിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ‘തമസോ മാ ജേയാതിർഗ്ഗമയ്’ - വരെ എത്തുന്നു, ഓൺമെന്ന സകല്പത്തിന്റെ വേൾ. ഇവിടെ ബലിയും വാമനനും ഒന്നുമില്ലല്ലോ.

കുറച്ചുകൂടി പിറകിലേയ്ക്ക് നോക്കിയാലോ? “യസൃംഗുത്രിഷ്യ വിക്രമണേഷ്യ അധികഷായത്തി ഭൂവനാനി വിശ്വാ” എന്ന് ഒരു മന്ത്രാഗമ മുണ്ട് - ഔദ്യോഗത്തിൽ. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ശുഖഭാഷയിൽ ഇത് തർജ്ജമ ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെയും പൊരുൾ, അജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് അഞ്ഞാനത്തിലേയ്ക്ക് - ഇരുട്ടിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് ഉള്ള കരണ്ടു വിളിക്കൽ തന്നെ. കുറിരുട്ടിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ സുരൂനോട് ഉള്ളൂരുകി പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് - അങ്ങ് ഉദിക്കേണമേ എന്ന്. ഉചിച്ചുവന്ന്, അങ്ങ യുടെ വിക്രമശീലങ്ങളായ, പ്രഭാത-മധ്യാഹ്ന-സാധാപണങ്ങളുന്നിയപ്പെടുന്ന മുന്നു പാദങ്ങൾവെച്ച്, ഈ ഇരുട്ട് അകറ്റിത്തരേണമേ എന്ന്. അക്കത്തും പുറത്തും ഇരുട്ടുനിറങ്ങിരിക്കുന്നു എന്ന വിവേകമാണ് ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ അടിത്തം. അക്കത്തെ ഇരുട്ട് അജ്ഞാനമാണ് - എന്ന വിശേഷിപ്പിച്ചെടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. അപ്പോൾ, ഇരുട്ടിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് എന്നതിനർത്ഥം, അജ്ഞാനത്തിൽ നിന്ന് അഞ്ഞാനത്തിലേയ്ക്ക് എന്നുമാവുന്നു.

മനുഷ്യൻ്റെ ചിന്തകൾക്കാക്കെ ആയിരം കൊമ്പും ചില്ലയും മൊട്ടുകളും പൊടിക്കുന്ന കാലത്ത് പുരാണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നു. അപ്പോൾ അസുരാരും സുരാരുമുണ്ടാകുന്നു; മഹാബലിയും വാമനനുമുണ്ടാകുന്നു. കമകളുടെ കൊമ്പുകളിൽനിന്ന് കൊമ്പുകളിലേയ്ക്ക് പകർന്ന് മൊട്ടുകൾ വിടരുമ്പോഴേയ്ക്ക്, ‘അങ്ങയുടെ മുന്നുപാദങ്ങൾ വെച്ച് തൈളുടെ ഇരുട്ട കറ്റിത്തരേണമേ’ എന്ന പ്രാർത്ഥന, ഒന്നും രണ്ടും അടികൾ വെച്ച് സ്വർഗ്ഗവും പാതാളവും അളന്നശേഷം മുന്നാമത്തെ അടി ബലിയുടെ തലയിൽവെച്ച് പാതാളത്തിലേയ്ക്ക് ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുന്ന വാമനാവത്താരമാകുന്നു. കമയിൽ ചോദ്യമില്ലല്ലോ! നമുക്ക് ‘അടിച്ചുപാളിക്കുക.’

പക്ഷേ, ഷേക്സ്പീയറോ? പുരാണപുർവ്വനായ ഔഷ്ഠിയുടെ കുടെയാണ് ഷേക്സ്പീയറ. ‘തമസോ മാ ജേയാതിർഗ്ഗമയ്’ എന്നുതന്ന ഷേക്സ്പീയറുടെയും പ്രാർത്ഥന. ഇംഗ്ലീഷിലാണെന്നു മാത്രം. അത് വിദേശിയുടെ, വെള്ളക്കാരൻ്റെ, കൊള്ളക്കാരൻ്റെ ഭാഷ എന്നു മുഖംതിരിച്ചിരുന്നാൽ നഷ്ടം നമുക്കുതന്നെ. ഇരുട്ടിൽനിന്ന് എന്ന വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക്

നയിക്കേണമേ എന പ്രാർത്ഥനയിൽ, സംസ്കൃതമെന്നോ ഇംഗ്ലീഷും ഉള്ള ഭാഷാലേഡമില്ല; അത് കേവലമായ മനുഷ്യാത്മാവിരെ കരണ്ടുവിളി കലാശ്; അവിടെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഒന്നാശ് - പച്ചയായ മനുഷ്യൻ എന പ്രതിഭാസം. ഇവിടെ, ഷേക്സ്പീയറിലും ഓൺ എന സകല്പം കണ്ണാതുളി പുവിടർത്തുന്നു.

തിനയിൽനിന്ന് നന്ദയിലേയ്ക്ക്, അജഞ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് അഞ്ചാന ത്വിലേയ്ക്ക്, കറുപ്പിൽ നിന്ന് വെളുപ്പിലേയ്ക്ക്, ചെകുത്താനിൽനിന്ന് ദൈവത്തിലേയ്ക്ക് - എന ഈ അനേകണം ഷേക്സ്പീയറിൽ നിരന്തരം നീറിപ്പിടിച്ചുകിടന്ന ഉമിത്തീയായിരുന്നു. ആ ആത്മരേവൈതിലുന്നി സമസ്ത ഷേക്സ്പീയർ കൃതികളിലും നടത്തുന്ന തീർത്ഥയാത്രയുടെ ഫലം മഹത്തായ ഒരു ഗവേഷണപ്രബന്ധമാവും. കറുപ്പും വെളുപ്പും എന്നു പ്രഹോളിക ഷേക്സ്പീയറെ സദാ വേദ്യാടിക്കാണ്ടിരുന്നു എന സുചി പ്ലിക്കാൻ മാത്രമേ ഇവിടെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. തിനു-നന്ദ, അജഞ്ഞാനം-ഘണ്ടാ നം, ചെകുത്താൻ-ദൈവം തുടങ്ങിയ നാനാതലങ്ങളിലേയ്ക്ക് കത്തിയെ തിന്തുകയറാവുന്നവിധം ‘കറുപ്പ്-വെളുപ്പ്’ എന സകല്പം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും, പല കൃതികളിലും ഷേക്സ്പീയർ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാധു വായ ഒരു സമാധാനം തെറ്റി, കറുപ്പും വെളുപ്പും, തിരിച്ചും മറിച്ചും ആവി ഷ്കർിച്ച് പരിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ബിനുവിലുന്നി, ‘ആർഡ്സി ആർഡ്സി ഷ്ടീയോ പാട്’യും ‘ഒമെല്ലോ’യും അടുത്തടുത്തു തുറന്നുവെച്ച്, ഒരു ചേർത്തുവായ നടത്തിയാൽ ഹപ്പറണ്ടത് ബോധ്യമാവും. ഷേക്സ്പീയർ കൃതികൾ പരിചയമുള്ള സുമനസ്സുകളോട് ഇതിൽ കൂടുതൽ പറയേണ്ടതില്ല; പരിചയമില്ലാത്തവരോടും. (പരിചയം നടപ്പിച്ച പ്രസംഗിച്ചുനടക്കുന്നവർക്ക്, അപ്പോഴും, “നാഞ്ചെ, നാഞ്ചെ, നാഞ്ചെ” എന്ന ഹാംബല്റ് പാടിയപോലെ” എന്നാക്കേ എഴുതിവെയ്ക്കുകയുമാവാം!)

പറഞ്ഞുവന്നതിതാണ്: ഒരു പുരുഷായുസ്സുമുഴുവൻ ഉള്ളിൽ നീറിനിന്ന്, അനവാച്യനിർണ്ണയമായ പ്രഹോളികയായിരുന്നു, ഷേക്സ്പീയർക്ക് കറുപ്പും വെളുപ്പും. കാലിബനിൽനിന്ന് ഏരിയയിലേയ്ക്കുള്ള ഇതർവിടർത്ഥങ്ങളെ ഷേക്സ്പീയറുടെ ഓൺ.

ഒളപ്പമല്ലയുടെ കുടുംബഗാമകൾ*

രജഖവാ ജിപ്പുകുട്ടാ ഡോക്യുമെന്റേഷൻ

കെ.പി.ശങ്കരൻ

‘കുടുംബഗാമ’ എന്ന പദം, സംതെ പദപ്പുകിട്ടിൽ അഭിരമിക്കാത്ത ഒളപ്പമല്ലയോട് ഇണക്കാമോ - എനിക്ക് ആശക്തയുണ്ട്. ഗാമയ്ക്കു പകരം പാട് എന്നായാലും പതിക്കേടാനുമില്ല എന്നു കരുതുന്ന ഓന്നാവും ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യബോധം. എങ്കിലും വേറൊരു വസ്തുത പരിഗണിക്കാതെ വയ്ക്കു: ‘കുടുംബഗാമ’ എന്ന പേരിൽ താൻ രൂ രചന നടത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതാവട്ടു, തന്റെ കാഴ്ചപ്പൂടിലേയ്ക്കു വെളിച്ചു വിശ്വത്തുന്നവിധം അടിസ്ഥാനപരമായ ഓന്നാണുതാനും. കുടുംബം എന്ന തനിക്കുപ്രിയപ്പെട്ട തട്ടകം, തന്റെ കവിത ഏറ്റവും തനിമയോടെ പെരുമാ റിപ്പോന്ന മണിയലം - അതിനെ ഓന്നു പെരുമപ്പെടുത്തിക്കളുത്താമെന്ന് ഒളപ്പ മല്ല ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുമോ എന്തോ? പെരുമപ്പെടുത്താനാണെങ്കിൽ പാട് എന്നു പോരാ, ഗാമ എന്നുതന്നെ ഇരിക്കേടു എന്നും? വീരഗാമ, വിജയ ഗാമ എന്നെല്ലാമായിട്ടുണ്ടല്ലോ നാം പ്രചർപ്പിക്കുന്ന വ്യവദേശങ്ങൾ! പിനെ, എല്ലാറ്റിനും പുറം, ‘മുദ്ര’ എന്നു സാക്ഷതികമായി വ്യവഹരി കാറുള്ള അംശവും ‘കുടുംബഗാമ’ എന്ന പേരിൽ അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗാമയാണ്, മൺജരിയാണ്, ഈ രചനയുടെ വ്യത്തം എന്നതു സ്ഥാഭാ വികം. മൺജരി മധ്യരൂപത്തിന്റെ ഇളംമാണ്. പ്ലാ, ലാളിത്യമാഴിവാക്കാതെ മഹത്ത്വത്തിന്റെയും ആയിക്കുടേ? ഈ ഇളംത്തിന്റെ മുല്ലേസാതന്റെ എന്നു പറയാവുന്ന ചെറുശ്രേറിയുടെ കൃഷ്ണഗാമയിൽ തൊട്ടുകൊണ്ടുതന്നെ ഇത്തരമൊരു വിചാരം വികസിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഒളപ്പമല്ല ഈ ഇളം തനിൽ നടത്തിയ രചനകൾ ഇതിന്റെ പ്രസംഗതി ഇളക്കിവെച്ചുറപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എതായാലും അതിലേയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. നേരേ ‘കുടുംബഗാമ’-ഇംപോർക്കാനേ ഇവിടെ ഇടമുള്ളു.

* എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സംഘാക്കട്ട്, 2005 ഓയിൽ ഇൻഡാസ്റ്റ്രീസുകയിൽ വെച്ചു നടത്തിയ കവിതാക്രമാന്വിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

ഒളപ്പമല്ല ദുക്കം ചില വർഷങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവടി ആശയിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു നടത്തം. അന്നത്രെ, അദ്യശ്ശമല്ലെങ്കിലും അതുവരെയും ആവർത്തിച്ചു പറന്നുചെല്ലാതിരുന്ന ഒരുഭൂതിമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്ക് ആകവിതയുടെ അടിക്കടിയുള്ള ഉയർച്ചയും. ഒന്നുവിന്റ് തുടക്കയല്ലെങ്കിലും പോയതിന്റെ നിത്യചിഹ്നമായിരുന്നു ഒളപ്പമല്ലയുടെ ഉണ്ടാവടി. അത്, ഷപ്പം, ആകവിതയ്ക്കു നിറച്ചിരിക്കു വിടർത്തി എന്നതാകുന്നു വിസ്മയം. ഉണ്ടാവടി ഉപയോഗിച്ചു നടക്കാറാവുന്നതിനു മുമ്പ് ദൈവകാലം ആസ്പദ്ധി കിടപ്പും വീടുവിശ്രമവും വേണ്ടിവന്നു. വീടുവിശ്രമത്തിനിടെ വിചാരം കൊണ്ട് ഉന്നിത്രമായ മനസ്സിന്റെ ഉംഗമം എന്ന് ‘ഒരു കുടുംബഗാമ’യുടെ ഉത്പത്തിചരിത്രം ഉണ്ടാക്കാം.

വിചാരംകൊണ്ട് ഉന്നിത്രമാവുക എന്നുവെച്ചാലോ: ഇത്തരം ചുറ്റുപാടിൽ വിഷാദവും വിവരതയും ഒക്കെയിട്ട് ഉരുട്ടാനാവും ഏറെപ്പേരുണ്ടുമെന്നും ഒരുസ്വാട്. താൻ കട്ടിലിൽ ഒരുഞ്ഞേണ്ടിവന്നുവല്ലോ, അന്യാശയ തിലേയ്ക്കു ചുരുങ്ഗേണ്ടിവന്നുവല്ലോ എന്നാക്കേ. ഒളപ്പമല്ലയുടെ അനുവോദാവട്ടം, മറ്റാന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഏറ്റുപറയുന്നു:

“ഇഷ്ടപ്പട്ടനു താൻ വീഴ്ചയും കട്ടിലു-
മിഷ്ടിക്കല്ലിൻ ചുമരുകളും!”

ഉരുക്കിവാർത്ത തന്റെ നിലപാട് ഇപ്പോരം ഉരുത്തിരിച്ചത്, കിടന്നകിടപ്പിൽ നോക്കുന്നോൾ മുറ്റുതു കാണാമായിരുന്ന ഒരു മാവള്ടെ. താൻ നടുനന്നച്ചു വളർത്തിയതാണ് അത്. ഇപ്പോൾ തനിക്ക് അത്ഭുതം:

“തുവെയിലത്തു കുളിച്ചുനിൽക്കുവെന്നാ-
ഞേമാവിനെന്നു മുവപ്പസാദം!
അമ്മിന്ത മുത്തിക്കുടിക്കുന്ന കുട്ടിപോ-
ലാമരമുറ്മും പുത്തുനിൽക്കേ,
സ്ഥാവരമാകിലുമിച്ചുറ്റു പാടിൻ താൻ
ജീവിതത്തിൻ നറുംപച്ച കണ്ണൻ!
പച്ചയിൽക്കോരിക്കുടിക്കും നറുംപാലി-
ലുച്ചലൻചേതനാംഗി കണ്ണൻ.
ഞാനെത്രകാതം നടന്നിട്ടുമെങ്ങുമേ
കാണാത്ത സാഹല്യസിലി കേണ്ണൻ!”

ഞാനാലോച്ചിക്കയാണ്: കവികൾ അനുവദംതേടി എവിടെയെല്ലാം അലയുന്നു, അല്ലോ! മലയാളകവിത ദേശീയതയുടേയും സാർവ്വദേശീയതയുടേയുമൊക്കെ ദശാസനി പിന്നിടത്തിനു പിരക്കയാണ് കുടുംബവുത്ത

ത്തിന്റെ നന്മല്ലു കൂചിച്ചുചെന്ന് നിധികൾ നേടാൻ തുടങ്ങിയത് എന്ന പരിത്രം വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. ഹേതു എന്നോ ആവട്ടു, ഇടക്കാലത്ത് നമ്മുടെ ഒരുപാടു കവികൾ കൂട്ടുംബകവിൽ എന്നു വ്യവഹരിക്കാൻ വിരോധ ധമില്ലാത്ത കുറെ രചനകളിൽ മുഴുകുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യരഖവാരിയർ എന്നൊരു കവി ഈ സംവർഗത്തിലേയ്ക്ക് ഏതാനും സംഭാവനകൾ മുമ്പു തന്നെ നൽകിയിരുന്ന കാര്യം ഈന്നു നാം സ്മരിക്കുന്നുണ്ടാ, ആവോ? വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘ഉണ്ടാവിൽ’ ഏതായാലും പഴയ മാതൃകകളിൽ വിസ്മരിച്ചുകൂടാതെ നന്നാതന്നെ. പതുക്കെ ‘കണ്ണീർപ്പുട’ത്തിന്റെയും ‘കുരുവിക’ളിലെ പല ഗീതക്കണ്ണള്ളുടേയും കാലം വന്നു. ഇവയെ ഈ സംവർഗത്തിൽത്തന്നെന്നായാണോ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടത് - സംശയം ഉയരാം. കൂട്ടുംബത്തെ ആ വ്യപദ്ദേശത്തിന് സമർപ്പാക്കുന്ന കൂട്ടികളുടെ സാന്നിധ്യം അവയിൽ അടയാളപ്പെടുകാണാത്തതു ശ്രദ്ധയമാണാല്ലോ. എന്നാൽ മുമ്പു തന്നെ വിശ്രൂതമായ സാലാമണിയമുകവിതയിലെ ഏതാനും പ്രത്രോഹാങ്ങൾക്കു പുറമെ, വിവക്ഷിതമായ ഈ ഇടക്കാലത്ത് കുറെയേറെ രചനകൾ ഈ സംവർഗത്തെ വിശ്രഷിച്ചു രഞ്ജകമാക്കി എന്നതല്ലോ സത്യം? എ.എൻ.വി.യുടെ ‘ചോറുണ്’, ‘താമരവിതൽ’; കക്കാടിന്റെ ‘സഹാലമീയാത്ര’, ‘നീളി തിരുവോണമേ നീളി’, വിഷ്ണുന്നാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ ‘അപരാജിത’യടക്കം ഏതാനും രചനകൾ; കടമ്പനിടയുടെ ‘ശാന്തി’; കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻറെ ‘സുമാനുഷപർവം’...പട്ടിക ദീർഘമാണ്; പുർത്തിയാക്കുക തൽക്കാലം എന്റെ ഉദ്ദേശ്യമല്ലോ. ഇത്തരം രചനകളിൽ ഏർപ്പെടുക എന്നത് ഒരു സങ്കോചമാണോ? ഈ സന്ദേഹത്തിന് ഉത്തരം തേടുകയാവും കൂടുതൽ സംഗതം. വിപുലമായ തോതിൽ അതിനും ഇവിടെ തുനിയുന്നില്ല. ഒളപ്പമല്ലായുടെ കൂട്ടുംബഗാമ ഉദ്ദോഷിക്കുന്ന ഉത്തരം മാത്രം മതി തൽക്കാലം എന്നു കരുതുന്നു:

“എങ്ങുമെ പോകാതെ നിന്ന നിൽപ്പിൽ സ്വയം
പോങ്ങുന്ന വകുക്കമേ നിന്നേഴു ലോകം
എന്റെയും ലോകം! തിരിച്ചുവരുന്നു ഞാൻ
തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞതിച്ചുരിയ വിട്ടിൽ.”

അനുഭവം എവിടന്ന് ആദാനം നടത്തുന്നു എന്നതല്ല, അതിന് ആന്തരം മായ എന്തു പരിണാമം വരുത്തുന്നു എന്നതാണ് കവിതയിൽ കൂടുതൽ നിർണ്ണായകം എന്നൊരു രചനാപാഠകൂടി ഇവിടെ പകർന്നുകിട്ടുന്നു. ആ പരിണാമം അകൂതിമമായി, അതിലളിത്തമായി, ഒളപ്പമല്ല ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട് - സാധാരണത്തിലെ അസാധാരണം എന്ന സർഗപ്പാരുളിലേയ്ക്ക് നമ്മുടെ മിച്ചി പുതുതായി വിടരുമാറുതന്നെ:

“കാലെല്ലു പൊട്ടിക്കിടന്ന നേരത്തു താൻ
 കണ്ണതേലോകം യമാർത്ഥലോകം
 കിണ്ണത്തിലിട്ടു കുഴച്ചതൻ ഭാര്യത-
 നുണ്ണുന്നതിലെഴുമുപ്പിലുടെ,
 മകളിപ്പേപ്പാജാഴിച്ചുതരുന്നതാം
 ചുക്കുവെള്ളത്തിനെന്നറിവിലുടെ
 കാലിന്മേരൽത്തീരും ജപിക്കുമെന്നമതൻ
 കൈപ്പുവിതളിൻ തണ്ണുപ്പിലുടെ,
 ജനാലിൽ പാറിപ്പുറക്കുന്ന പൊൽപ്പകൾ-
 പുഞ്ഞവർണ്ണക്കലിപ്പാടിലുടെ”

-അങ്ങനെ, കിടന്ന കിടപ്പിൽ താൻ കുടുംബവുമായി, പ്രപഞ്ചവുമായി, താഭാത്മയപ്പെടുന്നു. അപോഴേതെ വീഴ്ചയും കടിലും ഇഷ്ടികക്കല്ലിൻ ചുമ്രകളും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്ന് തന്റെ സ്വരം അസന്ദിഗ്ധമാവുന്നത്.

ഇത്തരത്തിൽ ചെറിയതിലുടെ വലിയതിൽ ചെന്നുചേരുക എന്ന കലാത്രന്തം ഒളപ്പമണ്ണ പ്രധ്യാഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്റെ മാതൃകകളായി മാറുന്നു താൻ തുടർന്നെഴുതിയ കുടുംബവുത്തതെന്നതു തഴുകുന്ന കവി തകൾ. തുടർന്ന് എന്നുള്ള കാലനിർദ്ദേശം രൂപക്രമം ആവശ്യമില്ല. മുമ്പു തന്നെ ഒളപ്പമണ്ണയിൽ ഈ പ്രവണത നാമിട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നതാണ്ണോ വാസ്തവം. ഇപ്പോൾ അതിനു കുറെക്കൂടി തിടംവെച്ചു, അതിലുടെ തന്റെ ദർശനം തെഴുത്തു എന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടു. അനുഭവങ്ങളുടെ തനിമ, അവ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഭാഷയിലെ എളിമി-രണ്ടിലും ഈ കവി പണ്ടെന്നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. ഈ പാകത്തിലുള്ള പരിചരണത്തിന് തികച്ചും ഇണങ്ങുന്ന പ്രമേയങ്ങളിൽ താനിപ്പോൾ പുർണ്ണവിശാസത്തോടെ നിമശനാവുകയായി. അതായത്, ‘രുക്കുംബഗാമ’യിലെ തെമ്മാവ് സന്തം കുടുംബംതന്നെ, കവിതതന്നെ, എന്നു നമുക്കു നിർധരിക്കാമെന്നായി.

ഈ കുടുംബഗാമയുടെ അനുബന്ധമോ പരിപുരകമോ ആയി കരുതാം ‘കാഫല’ത്തെ. കവിയുടെ മുന്നാശ്രമകളും സംഗതിവശാൽ രണ്ടു നാളേയക്കു വീടുവിട്ടുപോയി. വീടിൽ അതോടെ മൂന്നതെ തലംകെട്ടി. ‘എന്നെ നെയ്യുണ്ടായതാണവർ’ എന്ന ഓർമ്മയിൽ കുതിർന്ന് കുറച്ചുമാറി തന്റെ പത്തിനില്പായി. ഈ ഘടന ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് നമ്മുടെ കവിതയിലെ ഏറ്റവും സരളമായ, എന്നാൽ സഹായവുമായ, വാക്കുകളിലും:

“രണ്ടുണ്ണി, ദയാനിന്നു പിന്നിൽ മറ്റാനുവ-
 രുണ്ടായതില്ലാതെയായിതല്ലോ!”

ജനിക്കുക മരിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ, ഉണ്ടാവുക ഇല്ലാതാവുക എന്ന മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും അനലംകൃതമായ ക്രിയകൾ തന്നെയാണ്‌പ്പോൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭാഷാപരമായ ഈ നിഷ്ഠ പാലിച്ചുകൊണ്ടുതന്ന ഭാവം നിലനിർത്തുക എന്നതഘട്ട ഇവിടത്തെ വിശേഷം.

“അക്കുങ്ഞതിച്ചുണ്ടുകളീസാതെ പീർത്ത ത-
നാമിങ്ങൾ പീച്ചികളെന്തുവല്ലോ!”

ശൈലിയുടെ സത്യസന്ധതയില്ലെന്ന സാധിക്കുന്ന സംവേദനപുർണ്ണതയ്ക്ക് ലഭിക്കാവുന്ന മികച്ച സാക്ഷ്യമാകുന്നു ഈ ഇംഗ്ലീഷ്. അടുത്തതാവട്ടം, കാവ്യഭാഷയുടെ സാന്ദര്ഭകൊണ്ടാണ് അനന്തരാവുന്നത്. സന്തതിയുണ്ടാവണെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അമ്മ സകടത്തോടെ തേവരുടെ സന്നിധിയിൽ തിരി തെളിച്ചു എന്ന ആശയത്തെ

“സന്താപമംട്ടെ, വടക്കിനിന്തേവർക്കു
സന്തതിക്കായിക്കൊള്ളുത്തിയമ്മ”

എന്നിങ്ങനെ ഒരുക്കിമുറുക്കിഡുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടയും അസാധാരണം എന്നു പറയാവുന്ന പദങ്ങളോന്നും ആശ്രയിച്ചുകാണുന്നില്ല. ‘സന്താപം കൊള്ളുത്തുകു’ എന്ന യോഗത്തിലംതെ അസാധാരണതം. ‘അപ്പോൾ’ ‘അതേ’-ഈത്തുാദി ഇനങ്ങളുടെ ഉപയോഗമാണെങ്കിലോ, ഉടനീളം സുഹാ ദിവവും ആയിരിക്കുന്നു.

“അത്തിരിത്തീപോലെ പിന്നീടു പെറ്റതൻ
കുട്ടികളാക്കയുമാണ്‌കിടാഞ്ഞൾ!”

കണ്ണിക്കേണ്ണ് സാഹല്യത്തിന് ഉജജയിനി കാണാണെമെന്ന് പണ്ഡു കാളിഭാസൻ. ഇപ്പോൾ ഒളപ്പമണ്ണ ചോദിക്കുന്നു:

“ചാണുചാണായി വളരുന്ന മക്കളെ-
കാണുന്നതല്ലയോ കാഴ്ച വാഴ്വിൽ?
ഇക്കാഴ്ച കാണാത്ത കണ്ണുകളാക്കയും
ഇല്ലാത്ത കണ്ണുകളില്ലപാരിൽ?”

ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായ ഈ ഉള്ളികളിൽ രണ്ടുപേര് ശബ്ദരിമലയ്ക്കാണ് ധാത്രയാത്. അവർ എറിഞ്ഞുടച്ച വരട്ടുതേങ്ങയുടെ തുണ്ടുകൾ തേടിപ്പുറുക്കിയെടുത്ത് അച്ചൻ തിരിച്ചിറിയുന്നു; ഇക്കാഡ് ഇളന്തിരുറച്ചതുതന്നെ. മക്കൾക്കു തന്റെടുക്കാവും വെച്ചിരിക്കുന്നു; താഴും തെറ്റില്ല എന്ന വിശ്വാസം എത്രയുക്തമായി വെളിപ്പെടുന്നു! മുന്നാമത്തവൻ കന്യാകുമാരിയിലേയ്ക്കു വിനോദയാത്ര പോകയാണ്. അമ്മയ്ക്കും അച്ചന്നും എന്തുകൊണ്ടുവരണം എന്ന് അനോഷ്ഠാം; അതിന് അച്ചൻ മറുപടിയരുളുന്നു: കന്യാകുമാരിയെക്കു കണ്ടു മടങ്ങിയെത്തുന്നതോടെ,

“വീടും വള്ളുമല്ലിട്ട പെരുത്തതീ
നാടന്നു നേരിട്ടിയുമുണ്ടി
ആഴികൾക്കരെയുള്ളതും നാജൈ-
ബ്ലൂമിപ്പുരസ്സമരിയുമുണ്ടി.”

മകൾ അകന്നതോടെ വീടിലെ അവസ്ഥയോ:

“നിഴ്ദിശ്വർമുണ്ടത്തിലും, പുമുഖം: ഒക്കയും
വെച്ചതു വെച്ചതുപോലിരുന്നു.
താന്മാളം മോറിവെയ്ക്കുന്നതനെന്നിനു
സാമ്പാറു വെയ്ക്കുന്നതെന്നിനമ?
തട്ടിതകർക്കലും തർക്കവുമല്ലിയെൻ
മകഞ്ഞേ, ജീവിതത്തിന്റെ ശബ്ദം?
നിങ്ങൾ വഴക്കിക്കുന്നൊവാഴുമമ്മയ്ക്കു
മങ്ങാത്തതല്ലി മുവപ്രസാദം;
നന്നായിട്ടിട്ടുന്നു തട്ടിയാലും മക-
ളുണ്ടുന്നതമുാർ നോക്കിനിൽപ്പു്”

രണ്ടുമുന്നന്നാർ അങ്ങനെ പോയാറേ, മകൾ മടങ്ങിയെത്തി. ചൊല്ലി
കഴിയാതെ വർത്തമാനങ്ങളാൽ ഇല്ലോ പന്നയും ചുപ്പേടുകയായി. കവി
മനസ്സിരുത്തുന്നു: മുറ്റത്തു താൻ വെച്ച കാഫലം പൊറുമ്പയപ്പോലെ വെയ്ല
താന്മാളോ നില്പപ്. ഓരോ പകലും അതിന്റെ ഓലയിൽ പാലുപോലെ
ആരാൽ ഒലിച്ചുകാണാം. അപ്പോൾ, ഇളയവനായ കുഞ്ഞുണ്ണിയോട് തനിക്ക്
നേരു ഉണ്ടത്തിക്കാനുള്ള;

“ഒക്കയും കണ്ടു മടങ്ങുന്നൊഴാണമ്മോ
മകഞ്ഞേ, നിങ്ങളിന്നെന്തിട്ടുന്നു,
നാടായനാടാക്കെക്കണ്ണുവെന്നാകിലും
വീടാണുലോകം വലിയലോകം”.

അതെ, നേരത്തെ നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ, ചെറുതിന്റെ വലിപ്പം കവി
ഇവിടെ തിരിച്ചിറയുന്നു. ഇവിടെയും ഇരുണ്ണം മത്തജരിതനെന. മലയാള
കവിതയിൽ കുട്ടാംബജീവിതത്തിന്റെ സംഗീതത്തിന് സ്വച്ഛനമായി ഒഴുകാ
ന്നുള്ള വൃത്തം മറ്റാന്നല്ല എന്നു കൃഷ്ണഗാമ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളത് അനു
സ്മരിക്കാം.

കുട്ടാംബം എന്ന സ്ഥാപനം കേരളത്തിലും ശിമിലമാവുകയാണോ
എന്ന് സാമുഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ ശക്തിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുപോലും. പല
തരം സ്വാധീനശക്തികൾക്കിപ്പേട്ട് പുതിയ തലമുറ ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ
സർഗ്ഗാത്മകതയിൽനിന്ന് പുറത്തേയ്ക്കു തെറിക്കയാണുപോലും. മുതി

നൊരു പ്രതിരോധം ചമയ്‌ക്കാനോ ഹിതചികിത്സനടത്താനോ ഒക്കെ ഇത്തരം ഒളപ്പമല്ലെങ്കവിതകൾ പ്രയോജനപ്പേട്ടോളും എന്നത് കേവലം മോഹപിന്തനയാവാം. ഈ പ്രവണാത പുലർത്തുന്ന പുതുതലമുറയുണ്ടാക്കിത വായിക്കുന്നു! വായിക്കയാണെങ്കിൽപ്പോലും, ഒളപ്പമല്ലെങ്കാവരെ വഴീകരിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ, ഒരു പക്ഷേ, നൃായം പോരാ...എന്നാലോ, കുടുംബം എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ സാംഗത്യവും സംസ്കാരവും അറിയുന്നവർ നമുക്കിടയിൽ ഭാഗ്യവശാൽ ഇപ്പോഴും കുറെയൊക്കേണ്ടാക്കിയുണ്ടല്ലോ. അവരുടെ അവബോധം അനുഭൂതിയായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിലും ആ അനുഭൂതിയെ അധികമധികം ആർദ്ദവും ഗാഡവുമായി പാകപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഇത്തരം ഒളപ്പമല്ലെങ്കവിതകൾ വിലയ പക്കുവഹിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. കവിതയ്ക്ക് അങ്ങനെയുമുണ്ട് ഒരു സാധ്യത: അതുനവീനമായ അനുഭൂതിയെ ഉണർത്തുമോ എന്നത് ഇരിക്കേട്ട; നമിൽത്തനെന അലിന്തു കിടക്കുമ്പോഴും നാം ശ്രദ്ധിച്ചോളണം എന്നില്ലാത്ത അനുഭൂതിയുണ്ടല്ലോ, അതിനെ സൃഷ്ടമാവും സുതാരുവുമാക്കി എടുത്തോളും.

പോട്ട, പ്രയോജനത്തക്കുറിച്ച് ഉറപ്പോന്നുമില്ല; ഉള്ള പ്രയോജനത്തെന ഓരോരുത്തതിൽ ഓരോ തോതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ, അതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു പൊതുവിധി ഉരുത്തിരിക്കാമോ എന്ന് അത്രയുമില്ല ഉറപ്പ്. അതിനാൽ, കവിത ഇഴപേരുക്കുന്നതിൽ മുഴുകുന്നതാവും കുടുതൽ ആശാസ്യം എന്നു തോന്നുന്നു. നമുക്ക് ആ വഴി പിൻതുടരാം. ‘കാമല’മാണല്ലോ നാം അല്പമൊന്ന് ഇഴപേരുത്തത്. അതിനുമുണ്ട് അനുബന്ധം. അതാകുന്നു ‘കുടുംബഭാഗവതം’. അതും ഗാമയിൽത്തനെ എന്നത് അർത്ഥഗർഭമാവാം.

“നാരാധാരിയമെന്നാതേതമാരില്ലത്തു
പാരാധാരം ചെയ്കയായിരുന്നു”

എന്ന നേരെ വസ്തുനിർദ്ദേശത്തിന്റെ വടിവിൽ ഇത് ആരംഭിക്കുന്നു. പിന്നെ കവി നാരാധാരിയത്തിന്റെ മഹിമ വാഴ്ത്തുനു: ‘വായിച്ചിരിക്കവേ പെദ്വാഹമില്ലാതെ വായിച്ചുപോകുന്ന കൃഷ്ണകാവ്യം’...ഈ വാഴ്ത്താണ് കവിതയിലെ ഏറ്റവും നീണ്ട വണ്ണം. ആകെയുള്ള ഇരുപത് ഇരുടികളിൽ ഒന്പതും ഇതുതനെ. എക്കിലും ഈ വാഴ്ത്തല്ല കവിതയുടെ കാതൽ. കവിത നാടകീയമായി വഴി തിരിയുന്നു, തന്തായ ദർശനത്തിലേയ്ക്കുതെഴുക്കുന്നു.

“പൊട്ടിച്ചതാരെ തയിർക്കലെമെന്നുടൻ
പുസ്തകമമ്മ മടക്കിടുന്നു.
കൂട്ടികളില്ലതെങ്കളെക്കെട്ടിലേ
യങ്കകാറ്റയ്ക്കും തെറ്റയ്ക്കും തീറ്റതെടി
വനു പൊട്ടിക്കുന്നു പാത്രങ്ങളാക്കെയു-
മെന്നതീയമയ്ക്കരിയുമല്ലോ.
ഓരോന്നിലോരോന്നിൽക്കെത്തിട്ടുക്കുന്നോ-
ജ്ഞാരാത്ര വിണ്ണുപൊട്ടുനു പാത്രം.
ചിന്നിക്കിടക്കുന്ന പാത്രത്തിൽ മധുത്തിൽ-
തതിനു നിൽക്കുന്ന കിടാങ്ങളോടായ്
ഓതിനാളുമാഃ “കിടാങ്ങളേ നിങ്ങൾക്കു
ചോദിച്ചാലോക്കെയും കിട്ടുമല്ലോ.
നിങ്ങൾക്കു തിനുവാനാണല്ലോ പാത്രങ്ങ-
ളിങ്ങു എന്നല്ലോ നിരച്ചുവെച്ചു!”
ഇഷ്ടമിക്കാണാത്തതിനുംബാണു തന്നെ
കൂട്ടികൾ നിന്നുച്ചിരിച്ചിട്ടുന്നോൾ
പാത്രങ്ങളാക്കപ്പെറുന്നു; വീണ്ടും
നാരാധാരിയമെന്നാതെന്നമാരുച്ചത്തിൽ-
പ്ലാരാധാരം ചെയ്തിരുന്നിട്ടുന്നു”

ഓരോ കൂട്ടിയും കൂഷംനാണകിൽ, ഓരോ അമ്മയും യശോദ എന്ന
വിശാലതയിലേയ്ക്കാണല്ലോ ഈ ഭാഗവതം വികസിക്കുന്നത്.

ഇത്തരമൊരു വികാസത്തെയുത്രെ നടെ ദർശനം എന്നു വിവക്ഷിച്ച
ത്. പൊതുവേ ദർശനം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ള ജനുസ്സിലാണോ ഈ
പെടുക എന്നത് പ്രശ്നമാക്കേണ്ടതില്ല. കവിതയിലെ ദർശനം ഈ ജനു
സ്സിലായാലും മതി എന്നതല്ല വസ്തുത?

ഈവിടെ ഒപ്പുമണ്ണക്കവിതകൾ വിസ്തരിക്കുന്നോൾ, സമാനസ്മയി
കൾ ഉണ്ടതുനു ഈരകവികളുടെ രചനകൾ മികവാറും ഒഴിവാക്കുക
എന്ന നയമാണ് സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാലും ഈ ‘ഭാഗവത്’ത്തിലെ ഭാവതലവത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തത അറിയാൻ
അക്കിത്തത്തിന്റെ ഒരു കവിത അയവിറക്കുന്നതു നന്നാവും എന്നു വിചാ
രിക്കുന്നു. പൊട്ടിക്കവിത എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിൽ ലാഡ്യുവാൻ
പ്രസ്തുത രചന. അതിനു സ്വന്നമായി ഒരു ശിർഷകമുണ്ടാ എന്നേ
സംശയം! മച്ചിൽനിന്ന് എന്നോ ഒച്ച കേൾക്കായി; വല്ല നൊച്ചുനോ മറ്റൊ

ആവുമെന്നേ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളു; പകേഷ്, ചെന്നു വാതിൽ തുറന്നപ്പോഴോ: ‘പുന്നിരി പുരട്ടിയ വായിൽ വെള്ളയുമായി’ ആരാൺ നിൽക്കുന്നത് - വിസ്മയം, സാക്ഷാൽ ഉണ്ടിക്കുംഷ്ണനാണല്ലോ! ഈ വിഭ്രാന്തിയിൽനിന്ന് - ഇതിനെ അങ്ങനെ വിളിക്കാമെങ്കിൽ - ഉടനെയുണ്ടായി വിടുതി. ‘അല്ലി, തെൻ പേരകിടാവല്ലയോ’ എന്ന വികലപം തനിൽ ഉഭിച്ചു. എന്നാലോ, മനസ്സ് അതിൽ വിരമിക്കാൻ മടിച്ചു. ‘വ്യത്യാസമെന്തുള്ളു. മേ ജിവാ തമാവും പരമാത്മാവും തമ്മിൽ’ എന്ന ചോദ്യം മനസ്സിൽ തുടിച്ചു. ഒരു നിമിഷാർഥത്തിലെ അനുഭൂതിയുടെ ചട്ടുലർവ്വിപ്തിയിലൂടെ അഭൈവൈതദർശനത്തിന്റെ ചെതനയു കിരണം അസുലമൊയ കുറക്കതേതാട അക്കിത്തം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കയോണല്ലോ. ഇതിൽ സാമാന്യുന ഒളപ്പമണ്ണ അഭിരമി ആകാണാണ്ടില്ല. അനുഭവത്തിന്റെ നേരെ അപരവിതാനത്തിൽനിന്നുള്ള നാളും എന്ന പാകത്തിലല്ലാതെ, നിർബന്ധപ്പെട്ട ദർശനങ്ങളെ പരിചരിക്കുന്നതല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവ്. ‘അക്കിമല്ലോ’ എന്ന പേരിൽ അക്കിത്തവും ഒളപ്പ മണ്ണയും ഓനിച്ചു കുട്ടുകവിത രചിച്ചതായൊക്കെ ചരിത്രമുണ്ട്. എക്കില്ലും, പ്രായേന ഒരേ പശ്ചാത്തലം പകിട്ടിരിക്കാവുന്ന ഈ കവികൾ തമിൽ ഇപ്രകാരം അന്തരങ്ങളുണ്ട് എന്നു വിസ്മരിക്കാതിരിക്കുന്നതാവും വിവേകിത.

നമുക്കു തുടരാം: കുട്ടുംബം എന്നാൽ ഒളപ്പമണ്ണയ്ക്ക് കുട്ടുകുട്ടും ബന്മാകുന്നു, ഇന്നത്തെ അബനുകുട്ടുംബമല്ല എന്ന് ഓർക്കുന്നത് നന്ന്. കുട്ടുകുട്ടുംബം എന്നാരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ രിതി പുതിയ കാലത്തിനു പിടിക്കിട്ടാതായികഴിഞ്ഞോ എന്നു പേടി! താനും പത്തനിയും ഒന്നോ രണ്ടോ കുട്ടിയും പിനെ ഒരു തട്ടാനും എന്ന ധാരണയിൽ കുറ്റിയടിക്കപ്പെട്ട മനസ്സുകൾക്കു പേരിനുകുട്ടിക്കോഞ്ഞാം എന്നില്ലാത്ത സമ്പർക്കങ്ങളും സാരസ്യങ്ങളുംകൊണ്ട് ശബ്ദമുന്നേതെ ഒളപ്പമണ്ണക്കവിത. കുട്ടുകുട്ടുംബം എന്നു കേവലമായി വിവേചിച്ചാലും പോരാ, ആ പരികല്പന പുർണ്ണമായി പുഷ്പിച്ചുനിന്ന ഇല്ലമാണ് ഒളപ്പമണ്ണയുടെ ഓർമ്മയിൽ അലകളിളക്കുന്നത്. അതും, തന്റെതുപോലെ പ്രമാണപ്പെട്ട ഒരില്ലോ. കവിയുടെ അച്ചുൻ്ന്, അയ്യ്, സഹോദരന്മാർ, മുത്തച്ചുൻ്ന്, മുത്തപ്പുണ്ണി - അങ്ങനെ അവിടെ അംഗങ്ങൾ ഒരുപാടുണ്ടായിരുന്നു. പുറമെ, കമകളിയുടെയും കർണ്ണാടകസംഗീതത്തിന്റെയും ആചാര്യമാർ, വാദ്യകലാകാരന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, വിരുന്നുവരികയും പോകയും ചെയ്യുന്നവർ - അവിടെത്തെ സാന്നിധ്യങ്ങൾക്ക് വെച്ചിട്ടുവും വെവുല്പ്പുവും ഒത്തുചേരുന്നു. കാര്യസ്ഥമാർ, കുടിയാമാർ, അടിയാമാർ - ആ വകയും ഉണ്ടാവും. വാലിയകാരും ഇരിക്കണമെന്നമാരുമായിട്ടോ,

ഇല്ലത്തെ കൂട്ടികൾക്ക് വിശേഷിച്ചാരു വൈകാരികബന്ധങ്ങളെന്ന ഉറുത്തി രിഞ്ഞു എന്നു വരും. ആകപ്പാടെ, കൂടുകൂടുംബം എന്നല്ല, മിതമായ അർത്ഥ തിൽ നാട്ടുകൂടംബം എന്നുതന്നെ ഇല്ലത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചാലും വിരോധമില്ല. ഈ ഇല്ലത്ത് ഏറെക്കാലം വേരൊരംഗം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു - ആന. (ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയിൽ സ്ഥാനപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന സാനിധ്യമാണല്ലോ ആന. ആനയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം ഇളം പ്രായത്തിൽ ഇല്ലത്തുവെച്ചു അകുറിച്ചതാവണം. പിനെ, പല വിധത്തിലും ഭാഗ്യംകെട്ട ആ പെരും ജീവിയോടുള്ള ആത്മലയവും അനുകസ്യയും തന്റെ കവിതയിൽ പ്രത്യേകമാരു പ്രവാഹമായി ഉറുത്തിരിഞ്ഞതിലേയ്ക്ക്, ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ലോ തത്തിനാൽ, ഇപ്പോൾ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല.)

ഇത്തരമൊരു ഇല്ലത്തു ചെലവിട്ട ബാല്യത്തിലെ അനുഭൂതികളുടെ ഭാവരേണ്ടുകൾ കവിതയിൽ അവിടവിടെ ചിതറിവിഴുന്നതു സാഭാവികം. പിൽക്കാലത്ത് അയവിറക്കുക എന്ന തരളാലടന ഈ ഭാവരേണ്ടുകൾക്ക് ആസ്യാദ്യത കൂടുന്നു. എന്നല്ല, തന്റെ തലമുറയോടെ അസ്ത്രമിക്കുന്ന ഒരു നൃഭവതലവും അന്തരീക്ഷവുമായി സന്ദർഭപ്പെട്ടവയാണ് ഈ രേണ്ടുകൾ - ഈയൊരു അവബോധം അവയോടുള്ള ആർദ്ദതയ്ക്ക് ആകം കൂടുന്നു. സമ്മിശ്രമായ ഇങ്ങനെയൊരു ഉറവയിൽനിന്ന് ഔദിച്ചിരിഞ്ഞിയതുകൊണ്ടാണോ വാം, ഒളപ്പമണ്ണയുടെ ‘ഉടകുടം’ ആ ജനുസ്സിൽ പെടുത്താവുന്ന ഒരുപാടു കവിതകളെ നിഷ്പ്രേക്ഷാക്കുന്നു എന്നതല്ലോ നേര്? ജനുസ്സ് എന്നുവെച്ചു ലോ, ‘ഗൃഹാതുരം’ എന്നാക്കേ വിമർശനം വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ള ഒരു വിഭാഗം രചനകളെയാണ് ഉദ്ഘേശിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ പലതും പഴം നാളുകളെപ്പറിയുള്ള ‘പായാര്’വും പാഞ്ചിശാസവുമായി കലാശികയരേതെ പതിവ്. എന്നാൽ ‘ഉടകുടം’ ഭാവാലടനകൊണ്ടും അതിനു പര്യാപ്തമായ ബിംബരചനകൊണ്ടും ആന്തരമായ സ്വരവിധാനങ്കാണ്ഡുമാക്കേ വ്യത്യസ്തമാവുന്നു. മരിക്കുന്ന പുഴയിൽ താട്ടുകൊണ്ടാണ് തുടക്കം. പത്രക്കുകവി തിരിച്ചിറയുന്നു, മരിക്കുന്നത് പുഴ മാത്രമല്ല, ഒരു വ്യവസ്ഥിതികൂടിയാണ്, ഒരു ജീവിതശൈലി കൂടിയാണ്. ഒടുകം, ‘വള്ളയാനിൽത്തുണ്ടുന്ന വാറയഞ്ഞിരുവട്ടം വിണ്ണബേണ്ടും, കെട്ടുപോയ ഒന്നപാസനാശി, തള്ളന്നു വീഴുന്ന ആദിത്യനാളം എന്നീ ബിംബങ്ങളിലും, ഉടയുന്ന കുടം തന്റെ ജനങ്ങേശം തന്നെയാണല്ലോ എന്ന നിർഭ്യാരത്തിന്റെ നേടുവിർപ്പിൽ എത്തിനിൽക്കുകയാണ് കവിത. ഇല്ലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നന്ദി സ്മൃതിയുടെ ചുരുളു നിവരുന്നു എന്ന നിലയ്ക്ക് ‘ഉടകുടം’ കൂടുംബഗാമകളുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. ഇവിടെ, ആർദ്ദമായ ഒരു നിമിഷത്തിന്റെ നിയോ

ஶத்திலான் ஸ்மரதியுடைய சூழலுடையிருந்து. ‘ஹங்கேரத்துதூதை மக்களைத் தாவுடையாமலில்லாததாயிருந்து’ என்ற அதோடை அவர்களையிருந்து போன்று அவர்களை அவிடையெடுப்பதுமில்லாதது’ என்றே அங்கு வேங்கி பிரகே விஶவமாக்குகின்றன:

“அல்லகிலில்லமுள்ளாயிருந்து:
அப்புநுமம்மயுமில்லாததாதில்லாங்.”

அது ஹஸ்தம் வெருங் கல்லும் கடிகேளாலும் மாறும், ஹா விஶவீகரண தமிழ்நின்று வழக்கமானப்போ ஒழுப்புமளையுடைய விவகசு: குடும்பம் என்ற தனிக்கு மனுஷ்யவெளியண்ணலான். ஹான், கல்லிரெந்தியும் கடிகேளாலிரெந்தியும் காருத்தில், அமவூ ஹஷ்டிக்கருதியெடும் கோள்கீர்த்திரெந்தியும் காருத்தில், சாயம் தேச்சு பாதைப்படுத்துகின் காருத்தில், குடும்பண்ணச்சுக்கு மேற கூடியிடுங்காவா. பகேசு அவர்க்கைக்குத் தமங்குஷ்யவெளியண்ணச் சுக்கிக்கருதுமல்ல என்னாகுந்து ஈக!

ஹஸ்ததிரை புரோவலயத்தில் பள்ளு தலயுறுத்தினின் கொங்கல் ஹபோஶ் கார்மமயில் ‘உஜநில் குவிலித்’ துவமாயி உயிர்த்துவருந்து. தான் ‘பிள்ளாக்கிடுவிடையோ நோக்கி நோக்காதெ நில்கே’ தனிக்க வரை காணால்:

“தேச்சு குஜிப்பிச்சுகொள்குவன
தெச்சிப்புப்புறுமுகருதை கொங்கல்,
பணவுகண்ணியிருக்கோர்து தேப்பு-
பகிரியும் ஶோயைமாய.....”

விஶவமாய ஹா கார்ம டடுக்கம் அவரை விருக்குவதற்குமல்லா என விஷாத தமிழ் செந்தியுந்து. ஹஸ்தம் விடுபோகுவோம் அவநித்தின் அநந்த கண்ணிர் ஹரியுவினை நன்றாத்துதே ஹாந்து முடியும். அது ஆதநயூடு ஈவாபம் ஹபோஶும் ஹவிடை கெட்டினில்குந்து. (‘஗ஜஸ்வாஷ்பா’ என கவித)

ஆதநயூடு காரும் போடு; அது வலியொரு ஸாக்கியுமானமல்லா. என்னால் ஹஸ்தத்து புரோவலயத்தில் எல்லா அர்த்தமத்திலும் செயிய ஸாக்கியுமாயிருந்து, கல்லுகாளாத்து, ஹரியம் காவல்க்காரரையும் ஒழுப்புமளை கார்க்காதிரிக்குவுநில்லு (‘அது ஹா தொன்’ என கவித) ஹடு லோ ஸாக்கமாய ஏரோர்ம மலயாலுக்கவிதயில் ஏரெயில்ல என்றதுதே நேர். பஸுக்கெலுதியும் பெவதன்னெலுதியும் நிர்வூஜமாயி ஸ்நேஹிச்சு அது பாவ தமிழ்க்கு பிழுது நேர்த்து ரேவக்குதில் புரத்தியாவுந்து. அவர்க்கு நிழ லித்தின்று தனிக்கு மோசநமில்ல.

“നിശ്ചലിൽച്ചുവിട്ടുവരെത്തേനെ? പുറത്തേയ്ക്കു
വഴിയേതെനിക്കിണ്ടു നിശ്ചലിൽച്ചുവിട്ടാതെ?
നടന്നുപോയെൻ - പകുച, യെന്നിൽനിന്നെന്നപ്പറി-
ചെടുത്തു മാറ്റാൻ കഴിയാത്ത ഞാൻ നടന്നുവോ?
ഞാനൊരു നിശ്വലായിത്തീർന്നുവോ? നിശ്ചലിനു
കാണുവാൻ വരെന്നുള്ളാരെയകാരത്തിൻ കൂട്ടിൽ....”

അതെ, ‘എന്നിൽ നിന്നെന്നപ്പറിചെടുത്തുമാറ്റാൻ കഴിയാത്ത’ എന്ന
പ്രയോഗമാണ് മനസ്സിൽനിന്നുത്തുനിന്നും കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുർവ്വസ്ഥ
തികൾ കവിയെ ഇരയോരവസ്ഥയിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നു.

നമുക്കിനി ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ തിടംവെയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യവസ്ഥ
ഞാളു അല്പമാണ് ഇന്നതിൽപ്പു അയവിക്കാം. അമ്മതനെയാവട്ട ആദ്യം.

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ തനിക്കൊരു നിർദ്ദേശം നൽകിയിരുന്ന
തായി ഒളപ്പമല്ല അനുസ്മരിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ട്: എന്നും അമ്മയുമായി സംസാരിക്കണം; എങ്കിലേ നാട്ടുഭാഷയുടെ തനിമ അറിയാറാവു. ഒളപ്പമല്ല ഈ
നിഃഷ്ഠം പാലിച്ചിരിക്കാം. അതിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങൾക്കാണ്ടു സവന്നമാണല്ലോ
തന്റെ ശ്രേണി. ഇവിടെ അതിലേയ്ക്കല്ലോ കടക്കുന്നത്. ഇത്തരമൊരു
നിർദ്ദേശമില്ലെങ്കിലും, ഒളപ്പമല്ല അമ്മയോടുള്ള സംസാരത്തിൽ ഉദാസി
ന്ത കാണിക്കുമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയായെത്ര ആ കവിതകൾ അവലംബിച്ച്
ഉല്ലാസിക്കാവുന്നത്. ഏതയൊരും മകനും തമ്മിൽ അതല്ലോ നില എന്നാണെന്ന
കിൽ, ആ സാമാന്യതയെ അതിശയിക്കുന്ന വിശ്രേഷം ഇവിടെയുണ്ട് എന്ന
താവാം കവിതയിൽ സാന്ദ്രമാവുന്ന അനുഭൂതിയുടെ പൊരുത്ത്. ഇന്നത്തെ
കണക്കിൽ ‘ഇല്ലാമന്ത്രം’ മകൻ - അതായിരുന്നു ഒളപ്പമല്ലയുടെ നില.
(‘എടുമകളിലിവന്നോമൻ’ എന്നു കവി) എങ്കിലും അമ്മയോടുള്ള ബന്ധ
തതിലെ അരുമത്തം ‘അതിശം’-തന്നെ. അമ്മ എന്ന ആശയം, സകലപം,
ഒളപ്പമല്ലക്കവിതയിൽ പലപാട് അടയാളപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. ചിലത് ഇവിടെ
പരിശോധിക്കാം.

1. അപരിചിതമായ ലോകത്തിലേയ്ക്കു പെറ്റുവീണപ്പോൾ പൊട്ടി
കരണ്ണത താൻ പിനെ ചിത്രച്ചതെന്നെന്ന്?

“അന്നു വാത്സല്യമെന്തൊറിഞ്ഞു ഞാ-
നമ്മതൻ മുലപ്പാലിൽനിന്നൊഭ്യമായ്.
ആ നരും മുലപ്പാലെന്റെ ജീവിത-
ഭാജനത്തിൽപ്പുകർന്നു പൊട്ടിച്ചിരി.”

(എൻ്റെ ജീവിതം)

2. മരിച്ചു കുണ്ടിനെ മാറോടു ചേർത്തുംകൊണ്ട് മനസ്സുരുകി മാവിൻകൊ സ്വത്തിരിക്കുന്ന തള്ളക്കുരങ്ങിനെക്കുറിച്ചാണ് ‘അമ്മ’ എന്ന ലാല്യുരചന. നാല്യുനാൾ പോകെ, നാറിത്തുടങ്ങിയ മുതദേഹം അമ്മയുടെ പത്രക്കൈ അയയ്ക്കുന്ന കൈയിൽനിന്ന് ഉറരിവീഴുകയായി. പുത്രസ്നേഹം ഒരു നീറലായി മനസ്സിൽ ഉരുകിന്നു. അപ്പോൾ തനിലെ കവി പാടുന്നു: “നീറുക, ഈ നീറിം മുലം പ്രാണികളുടെ ലോകം നിലനിൽക്കുന്നു മനിൽ”. അതായത്, മാതൃസ്നേഹം, അതിന്റെ ആധി, വേദന, ആകുന്നു അസ്തിത്വത്തിന്റെ ആധാരം എന്ന് ഒളപ്പമല്ല വിശദസിക്കുന്നു.
3. ‘അമ്മാളുവമ്മ’ എന്ന അസാരം നീം കവിത. മകൾ വിവാഹം കഴിഞ്ഞും ഉദ്യോഗം വഹിച്ചും കൂടുംബം വിട്ടുപോവുക, മാതാപിതാക്കൾ ദറ്റപ്പെട്ടുക - നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇടയ്ക്കു സാഭവിച്ച ഈ സാമൂഹ്യപരിണാമം ഇതിൽ പകർത്തുന്നു. ഓരോരുത്തരായി യാത്ര ചോദിക്കുമ്പോഴും അമ്മയ്ക്ക് ഒന്നേയുള്ളൂ ആശംസിക്കാൻ: ‘നിനക്കു നന്നാവട്ട’.

“മകനേ, മരക്കരു-തെന്നു മത്രിച്ചു തന്റെ
മനസ്സിലത്യുജ്ജലപാവകജാലാനാളം”

- എന്ന് അമ്മയിൽ നീറുന്ന അശ്വി ഒളപ്പമല്ല കാണാതിരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ ആ അമ്മ പിരിഞ്ഞുപോയ മകളെപ്പറ്റി സ്വയം ആശംസിക്കുന്നു.

“അല്ലെങ്കിലെല്ലായ്പ്പോഴും തന്റെ പഴം-വെള്ളക്ക്ലീ-
നുജളില്ലാതെന്തെളിക്ക്ലീല്ലാഡല്ലോ മകൾ!”

- തുടർന്ന്, ദർത്താവും മരിച്ചു, അമ്മാളുവമ്മ വിട്ടിൽ ദറ്റപ്പെടുമ്പോൾ ഒരു കിയാൽ ഒരുഞ്ഞാതെ ഒരു നെടുവീർപ്പുയരുന്നു:

“കരണ്ണതു ക്ലീരില്ലുടോർത്തും കൊണ്ടാ മുത്തഴ്ജ്ജി
മരിക്കാൻ സമയത്തു മരിക്കാൻ ഭാഗ്യംവേണം!”

- ഈരോപ്പേർ കമയിലും മറ്റും ആവിഷ്കരിച്ചുകഴിഞ്ഞ വാർധക്യത്തിന്റെ ഏകാന്തരാഖ്യം എന്ന പ്രമേയം ആദ്യം പഠിചരിക്കപ്പെടുന്നത് ഒരു പക്ഷേ ഒളപ്പമല്ലയും ‘അമ്മാളുവമ്മ’യിലല്ലോ? അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഈ പേരിലെ ‘അമ്മ’ എന്ന വാക്ക് നായർ എന്നതിന്റെ സ്ത്രീലിംഗം എന്ന തിർക്കവിഞ്ഞ് വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിലേയ്ക്കു വളരുന്നു.

4. മലസ്യു കവിയുടെ ക്ലീർ മോഹിനിയാണ്. അതിനു പാകത്തിൽ
“കൈക്കുടന നിറച്ചും ഞാൻ
നിന്നെനക്കോരിയെടുക്കവേ
ചോരുന്നു ലജ്ജകൊണ്ടുനീ”

എന്നിങ്ങനെ പാവിട്ടുപോയിരിക്കയാണ് ഇതിലെ കല്പനകൾ. എന്നാൽ ഒപ്പും ഇങ്ങനെന്തുമുണ്ട് എന്ന്:

“നീ പകർന്നിടുമമമിണ്ട-
പ്ലാസ്റ്റിക്കുന്ന നെൻമണി
പണിവു തവ ചേവടി.”

5. ലഭ്യാവിലെ മണ്ണുകട്ടകളിൽ വീണ്മുമരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ പടയാളികൾ
“മരണാത്മാപ്ലാസ്റ്റിമേലബ്ലൂ, മാതാപിഠി ചുട്ടു-
മടക്കിൽക്കിടന്തെ മരിക്കുന്നതു തങ്ങൾ”

എന്നും ശേഖരിക്കുന്നതായി ഒളപ്പമെന്ന് സകലപ്പിക്കുന്നു.

6. അമ്മയുടെ നേർക്കുള്ള ഇട ഭാവബന്ധത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ
വ്യാപ്തി മുത്തശ്യമുണ്ടാക്കുന്നതിലേയ്ക്കും തെഴുകുന്നു. ‘മണ്ണാ
കട’ എന്ന കവിത ഇതിന്റെ രേഖയാണ്. വാർധക്യം കൊണ്ടു ബല
കഷയം വരുന്ന ഓലും ഇട ബന്ധം. അമ്മയക്കു പ്രായമാവുന്നതിനെ
പൂറ്റി ഒരു പരാമർശം ഇങ്ങനെ:

“എഴുപത്തേഴായ് വയസ്സുമയ്ക്കു, നാൽപ്പുത്താരാ-
യെനി - കില്ലുത്യും സാഹ്യസത്യമായഘോതീർന്നു”

(ഗംഗ)

ഈ അമ്മ തൊണ്ണുറുമ്പാം വയസ്സിൽ നിത്യസുഷ്ടുപ്തിയിലാണെ നിമിഷ
ത്തിലെ നിസ്സഹായതയെത്ര ‘മാതൃസുത്രം’ എന്ന കവിതയ്ക്കു വിഷയം.
ധാരാളം മക്കളും പേരുകളും - അവരെ അമ്മയാണാലോ ഇണക്കി നിർത്തി
യിരുന്നത്. ഇപ്പോഴിതാ, ‘മാലയിൽനിന്നുതിവിണാ മുത്തുപോലെ’ തങ്ങൾ
പിതറുന്നു. (എം.ടി.യുടെ ‘വിത്തുകൾ’ എന്ന കമ സമാനരമായി സ്ഥരി
ക്കാവുന്നതാണ്.)

7. ശതാഭിഷേകം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നയാണ് കവിയുടെ അമ്മ തന്റെ കട്ടി
ഞ്ഞുപ്പുത്രൻ മരിച്ച് ശവം കാറിൽനിന്നു താങ്ങിയിറക്കിക്കാണ്ടു
വരുന്നത് കാണുന്നത്. വേറെ ഏഴുമകളുണ്ടകിലും അമ്മയുടെ
വേദന എന്നെന്ന തോരാൻ?

“എൻപത്തിനാലാം വയസ്സിലുമമയി-
ക്കുണ്ടുണ്ണിയാദ്യം പിറന്നതോർക്കുന്നുവോ?
ചോറുവേണ്ടായയും പേരും കിടാവിന്റെ
ചോരിവാ നോക്കിച്ചുരന്നതുമോർത്തുവോ?
ഒന്നുമോർത്തീലപോൽ; പിന്നയും കുന്തങ്ങി-

ലുണ്ടിതനാട്പിറനനാളെത്തവേ,
കണക്കു എന്നമെയക്കോടിയലക്കിയ
മുണ്ടുടു! തനിന്നും മരിച്ചില തന്മകൻ!”

(കടിഞ്ഞിൽപ്പേര്)

8. ദെൽഹിയിൽ താൻ കണ്ണ ഒരമെയപ്പറി ഒളപ്പമല്ല മിനങ്ങത കവി തയാൻ ‘മെഴുകുതിൽ’. ആ മഹാസർത്തിൽ പലപാടു സഖവിച്ചതാണ കിലും, തന്റെ മനസ്സ് ഒരു തളളയിലേയ്ക്കും മകളിലേയ്ക്കും സദാ മട അവിരുന്നു. നിലയ്ക്കാത്ത കെട്ടിടംപണി, പണിക്കാരിക്കു പാവം, ചട്ടിയിൽ സിമൾസ്മായി മുളക്കാണിയില്ലെട മുകളിലേയ്ക്കു കേരാനേ ഇടയുള്ളു. വല്ല പ്രോഫും താഴെയിരിഞ്ഞി ആ തളള അവിടെ കാറ്റിക്കേ കാരണതുകൊണ്ടു സർന്നും തളർന്നൊച്ച നിലച്ചും കിടക്കുന്ന കുട്ടിരെ മുലയുടുന്നു.

“കുട്ടിക്കു, കണ്ണേ, നിടവേളയിൽപ്പണിനിർത്തി-
ച്ചട്ടിയും തെരികയും താഴത്തിട്ടുന്ന
തളള തൻ കരിവടക്കുപ്പായം പൊകി, തനുടു-
തനുള്ള തൻ മുഖം താഴ്ത്തി”

എന്നു കവി ആ മുലയുട്ടൽ വിശദമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പുറത്തു മണലിൽ കളിക്കുന്ന മറ്റു കുട്ടികൾക്ക് കീറ്റുരോടി കൊടുക്കാനും അധി മരിക്കുന്നില്ല.

“ചുരത്താൻ വേണ്ടി പോട്ടിത്തതിപ്പിലുണരുന്ന
ചുകന മുലക്കല്ലിൽ പൊട്ടുന്ന പൊളളം നോകി
ചട്ടയിലേറ്റുന്നതു കുട്ടാംബഭാരം: പേർപ്പു
പൊട്ടുന്ന മുഖം നോകി, കല്ലുനീർപ്പോളളം നോകി
നട്ടുവെയ്ത്തിന്നും തീരച്ചുടില്ലാത്താരു ദില്ലി-
നഗരം മകരത്തിൽക്കണ്ണതോർക്കുനേനിന്നും.”

ആ നഗരത്തിൽ ആളുകൾ കാണാറുള്ള മറ്റ് ആർഡാങ്ങളും ആലാറങ്ങളും ഒക്കെ മറന്ന് ഒളപ്പമല്ല ഈ അമ്മയിൽ ഒതുങ്ങുകയും ഈ അമ്മയില്ലെട ഒലികയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അലിവിലും ദൈത്യത്വത്തിൽ വേദ നയുമായി സാമ്യം നേടുന്നത്. അതിന്റെ ഒരുപാട് ഉദാഹരണങ്ങൾക്കാണു സാന്ദര്ഭമാണ് ആ കാവ്യലോകം. സാമൂഹികമായ വേദവും ഇടയ്ക്കു രോഷവും തന്റെ കവിതയിൽ തുളുന്നുണ്ട്. ഈത്തോടു പോരും തോറും ഈ മാതൃഭാവനയുടെ രൂപാന്തരമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. “പുതലില്ലാത്താരിക്കുമല്ലെങ്ങാണെന മാതെവരുണ്ടാക്കാൻ തട്ടിനീടും” എന്നൊരു പ്രശ്നം ഏറ്റത്ത്” (‘മൺകോലം’ എന്ന കവിത) ഒളപ്പമല്ല

ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. എത്രു പ്രമേയവും ആർദ്ദതക്കാണ്ഡു പാകപ്പെടുത്തി വേണം കവിതയിൽ വിന്യസിക്കാൻ എന്നാവാം ഇതിന്റെ അർത്ഥവാദം. താൻ അലിയിക്കുന്നത് മാത്യാവൈനയുടെ ആർദ്ദതക്കാണ്ഡുതന്നെ.

അമ്മയ്ക്ക് എന്നതുപോലെ അച്ചുനുമുണ്ട് ഒളപ്പമല്ലെങ്കവിതയിലെ കുട്ടംബവ്യത്തത്തിൽ സ്ഥാനം. ഈ സ്ഥാനയ്ക്ക് ആവുത്തി കുറവാണ് എന്നുമാത്രം.

തനിക്കു പതിനൊന്നാവുന്നു; അന്നായിരുന്നു അച്ചുന്റെ മരണം. അച്ചുനെ നിലത്തിനിക്കാൻ താനും കൂടിയതാണല്ലോ. ആ ഇറക്കിയ നിലത്തു പിറ്റേനു കാണായത് ചാണം കൂട്ടിത്തളിച്ച് ചാരംകാണ്ഡു വളച്ചിടത്ത് ഒറ്റ തതിൽ കത്തുന്ന വിളക്ക്. അവിടെ താൻ പേടിച്ചുനിൽക്കുന്നതായി ‘തിരോ ധാന’ത്തിൽ കവി അയവിരക്കുന്നു.

ഈ അച്ചുനെ വിപുലമായി ആവാഹിക്കുകയാണ് ‘അച്ചുൻ’ എന്ന ദീർഘകവിത. അയവിരക്കി അസാധമനാവുക മാത്രമല്ല, അച്ചുനെന്ന സ്ഥാനം താൻ ഇന്നു വഹിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന് അനുസ്മർക്കുന്നുമുണ്ട് ഇതിൽ. അച്ചുന്റെ അഭാവമോർത്തുള്ള മനസ്സല്ലുത്തിൽ അന്തിക്കു നടക്കാ നിരങ്ങിയതാണ് താൻ. അസാധ്യത്തിന്, സ്വന്തം വ്യാവഹാരിക ജീവി തത്തെച്ചുറിയുള്ള ചിന്തകളിലൂടെ ആക്കം കുടവേ, ആശാസംപോലെ, മനസ്സ് സ്വന്തം മകൾ ഉൾപ്പെടുന്ന ശൃംഗാരരൈക്ഷത്തിലേയ്ക്കു പാറിച്ചു ലൂന്നു. അങ്ങനെയഞ്ചെത്ര പിതൃസ്മൃതി അതിന്റെ യമാർത്ഥമായ പൊരുളി ലെത്തുന്നത്.

“ആരാലീ വെകുന്നേരത്തമ്മതൻ മടിത്തട്ടിൽ
മാരെക്കും വിരകിയതുണ്ണുകയാവും കുട്ടൻ
മകബൈക്കുനിച്ചു ഞാനോർക്കവേ, രഥ പട്ട-
കുപ്പായമിട്ടും പണ്ഡം കെട്ടിയും നില്പു മുൻപിൽ.
പുസ്തകം ബെയ്ക്കാൻ, സ്വർണ്ണവർണ്ണത്തിലോരു പെട്ടി
കുട്ടിക്കു വേണം നാളേ‘യിസ്കുളി’ൽ പോകും മുന്നേ.
തേടിനേൻ ലോകത്തിലെ സ്വർണ്ണമൊക്കെയും ഞാന-
പ്ലേടക്കം കുട്ടിക്കായിപ്പണിയിക്കുവാൻ വേണ്ടി.
കുട്ടിയീ സർണ്ണപ്പെട്ടി കണ്ണുതുള്ളണം: അമേ
രാട്ടിക്കണ്ണുവോ, പെട്ടിക്കണ്ണുവോ, സ്വർണ്ണപ്പെട്ടി!
മകബൈതൻ സാന്നാഷ്ഠതിൻ സ്വർണ്ണത്തിലുണ്ടുന്ന
മനസ്സിൽക്കുട്ടംബിനിയനേരം: ‘അച്ചുൻ പാവം!’
തനിക്കു തിന്നാൻ വേണ്ടി മേടിച്ച ബിസ്കറ്റിൽനി-

നെടുത്തുവെച്ചു രൂ രണ്ടുമെന്നിക്കായി.

തന്നേക്കാൾ സ്വന്നേഹിക്കുന്നു മകളിപ്പുനെ, എന്നും

തിനുന്നേൻ രൂ തരും മധുരം: പാവം കുട്ടി!

മിനിഞ്ഞാനാണെങ്ങന്തിയ കുട്ടൻ്റെ കുഞ്ഞിത്തിനെതജ്ഞി-

മിഴിയായുണ്ടനു രാക്കരുപ്പിൽത്തിളക്കേണ്ടശ്രീ.

അല്ലോക്കിൽ സർഗ്ഗമനാം പിതാവു സന്ദൃശ്യക്കുക്കും

തല്ലീരിൽപ്പാട്ടും പോളയാക്കാമീ നക്ഷത്രങ്ങൾ.”

അന്നിനും ഇന്നിനും ഇടയ്ക്കുള്ള ഇത്തരം ആദ്ദോളനം ഒഴിപ്പ്
മന്ത്രയുടെ കുട്ടാംബകവിതകൾക്ക് സാധാരണയിൽക്കവിഞ്ഞ വ്യാപാരമേ
വലയും ചലനസാധ്യതയും സമ്മാനിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള താൻ എന്ന അച്ചൻ സംഗതിവശാൽ മകനെ ഒന്നു
തല്ലിപ്പോവുന്നു - എപ്രകാരമാവും പ്രതികരണം? ‘ശിക്ഷ’എന്ന കവിത
അതു ശില്പപ്പെട്ടുത്തുന്നു:

“ഉള്ളിയെ വല്ലാതെ ഞാൻ തല്ലിനേൻ, അവനൊന്നു
തൈളിനാൻ; ഇന്നേവരെത്തല്ലിയില്ലവനെ ഞാൻ.

ചോദിച്ചാൽചോദാദിച്ചത്, പിളുത്തിച്ചോദിച്ചാലോ

ചോദിക്കാത്തതുകൂടി കൊടുക്കാറുണ്ടെയില്ലൻ.

മറ്റാരുമല്ലാവാങ്ങാനപ്പെന്നുറിയ തന്ന

കുപ്പായം - കുഞ്ഞിക്കൈയെയും നീട്ടിവന്നിട്ടുമുള്ളി.

തനിച്ചു കുടിക്കുവാനപ്പെന്നു വയ്യാ കാപ്പി,

കുടിച്ചിടംമല്ലോ കുടനും കുഞ്ഞിക്കൂസിൽ.

പല്ലു തേയക്കുനോശ ചാരത്തണയും, അച്ചുനൊപ്പ്-
മുള്ളിക്കുമെന്നും കുനുംപല്ലുതേയക്കണമല്ലോ.

ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുനോശ കല്ലു ചിമ്മണമെക്കിൽ

അരികൈക്കിടന്നപ്പോൾ കളവായുണ്ടാണം.

അച്ചുനുണ്ടകിൽത്തനിക്കെല്ലാരുമായീ, പിനെ-

യമവേണ്ടപോ, ലായവേണ്ടപോ, ലാരും വേണ്ടാ,

തല്ലുകൊണ്ടയോ പാവം തരിച്ചുനില്പ്പു പച്ച-

ക്കണ്ണുമായ; കരയാത്തതെന്നു നൊന്തിട്ടും കുട്ടൻ?”

ആർക്കാൺ വാസ്തവത്തിൽ ശിക്ഷയേറ്റത് - മകനോ അച്ചുനുത
നെന്നോ എന്നാവുനു ഇത്രയുമെത്തുനോശ നമുക്കു സംശയം. ഇതിന്
എന്തു പരിഹാരം അനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കും അച്ചൻ...? ഈ ഉള്ളം എളുപ്പം
സരുപിക്കാവുന്നതെ ഉള്ള. കുട്ടിക്കാലത്ത് അച്ചൻ്റെ തല്ല് ഏറെ പിശുക്കു
കുടാതെ എനിക്കു കിട്ടിപ്പോന്നു. വേദന നന്ന കുറവായിരുന്നില്ല. പക്ഷ

പിന്നീടൊരു താലോലമുണ്ട്, അതിന്റെ സ്വാദ് ആലോച്ചിച്ചാൽ ഈ പേരന സാരമില്ല എന്നു തോന്തിയിരുന്നു. ഇത്തരം സ്മൃതികളുടെ സുക്ഷ്മസിദ്ധി ഇന്ന് ആരിയാൻ...!

‘പിതൃത്വീർത്ഥമം’ എന്ന ലാലുകവിതയിൽ ഒളപ്പുമണ്ണയുടെ സ്മൃതി സ്വന്തം അച്ചുനിൽ വിരമിക്കാതെ, പ്രകൃതിയുടെ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ, അച്ചുനിൽ എന്ന വിസ്തൃതി തേടുന്നു.

പ്രിയംകരമായ വെള്ളിനേഴി ഇല്ലം വിട്ടുപിരിയുക എന്നത് ഒളപ്പുമണ്ണയുടെ കർമ്മനിയോഗമായിരുന്നു. ആദ്യം കർഷകനായി കണ്ണമംഗലത്തും പിന്നെ തട്ടിക്കച്ചവടം പ്രമാണിച്ചു പാലക്കാട്ടും തനിക്കു താവളം ചമയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. കച്ചവടം നിർത്തിയതിനുശേഷം അവസാനവർഷങ്ങളിൽ പാർത്തത്തും പാലക്കാട്ടുതന്നെ. ഇല്ലം അതിനുകൂടം താവഴി തിരിഞ്ഞും കാണും. കണ്ണമംഗലത്തും പാലക്കാട്ടും ഞാൻ വിരുന്നുവേണ്ടിട്ടുണ്ട്. പാലക്കാട്ടു പലതവണ. അവിടെ ജൈനിമേട്ടിലെ ‘ഹരിശ്രീ’ കൃത്യമായ അർത്ഥത്തിൽ അണ്ണുകൂടുംബമായിരുന്നോ എന്തോ? എതായാലും ഇല്ലതെത്ത് അപേക്ഷിച്ചുള്ള തനുകവും, അംഗങ്ങൾ പ്രായേന അച്ചുനിൽ അധിക മകൾ എന്നിവരാണ്ണോ എന്ന അടക്കവും വെച്ച് അണ്ണുകൂടുംബമാണ്. നീ എന്നു വിചാരിക്കുക. എങ്കിൽ, അവിടത്തെ അനുഭൂതികളിൽനിന്നുള്ള അകുറങ്ങൾകൂടി ഈ പ്രഖ്യാതിയിൽ പേരിനെക്കിലും ഒന്നു പെടുത്തുന്ന താവുമല്ലോ വിഹിതം. അതും അസാരം വിപുലമായ അവതാരികയോടെ യാവെട്ട്.

കൂടുംബം എന്നാൽ ഒളപ്പുമണ്ണയ്ക്കു കൂട്ടികളാണ്. കൂട്ടികൾ ഉത്തിക്കണ്ണിക്കാൻ ഇല്ലാണ്ടാൽ കത്തും പ്രേമംകൂടി ക്രമാർക്കെടുപ്പോവുന്നു. ഈ ഘടന ഓന്നിലധികം കവിതകളിൽ താൻ ഉറപ്പിച്ചടക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ അശ്രദ്ധകാണ്ഡ് എന്ന് ആരോഹിക്കാൻ പാകത്തിൽ മകൻ മരണപ്പെട്ട രോടെ കുഞ്ഞിമാലു കൂടിലിൽ കത്തിക്കെടാൻ കാത്തു കിട്ടുവായി. (‘കുഞ്ഞി മാലു’ എന്ന കവിത) കൂടുംബം അതോടെ മരവിപ്പിലാണ്. ‘മേശമേൽ അടുക്കിവെയ്ക്കുന്ന പേരുലും തട്ടി നിലത്തു ചിന്നാൻ’ കുഞ്ഞതുഞ്ഞലില്ലാത്ത വീട് പിന്നെന്നു വീട് എന്നത്രെ ഇതിലെ അഭിമതം. ‘പുതിയ കിരുക്ക്’നിൽ അമ്മയുടെ അശ്രദ്ധയല്ല, അച്ചുന്റെ അബവഘമാണ് ഉള്ളിയുടെ മരണത്തിന് ഇടയാക്കിയത്. അതോടെ അയാൾ കൂടുംബം വിട്ടു തെരുവുകളിൽ അലയുകയായി. ‘വിടരാത്ത ഓന്നപ്പുക്കളി’ലെ മുത്തല്ലീ ദ്രോപ്പകാൻ ഹേതു പെറ്റി ടില്ല എന്നതുതന്നെ. പെറില്ല എന്നായതോടെ, ഭർത്താവ് ഒന്നും പരയാതെ വിട്ടുപോയി. അവരുടെ പുകൾ വിടരാതെയുമായി.

“കൂട്ടികളുണ്ടായപ്പോളളേമസ്സേനേഹത്തിന്റെ
പട്ടനുലാലേ തങ്ങളനേയാനും തുന്നിച്ചേർത്തു
കുണ്ഠുണ്ണ, ഇത്താവിന്നു കുളിർത്ത നിർവ്വാണങ്ങൾ!
തങ്ങളകിടാങ്ങളിൽ കണ്ണാടിനോകൾീ - പക്ഷ”

-ഈ ‘പക്ഷ’യ്ക്കു ശേഷം വരുന്നത് പാവപ്പെട്ട വഴിപ്പോലീസുകാരൻ്റെ പ്രാരംഭ്യകമെയത്രേ. ഈ പ്രാരംഭ്യത്താൽ വശംകെട്ട് മാധ്യവൻ തുങ്ങി ചൂഡാകയാണ്. കുട്ടംബത്തോടുള്ള വെരാഗ്രമല്ല, പിരുന്നേയോ വാതാല്പു വായ്പ്പാണ് ഈ ആരമഹത്യക്കു പ്രേരകം. മാധ്യവർന്ന് നിവൃത്തികേടിനെ ദയനീയമാക്കുന്നത് ഈ നിലപാടുതനെ.

കുട്ടംബത്തക്കുറിച്ചാർക്കാൻ വലിയ പ്രസക്തി പോരാത്ത ഐട നയാണ് ‘ഓലിച്ചുപോകുന്ന ഞാൻ’ എന്ന കവിതയ്ക്ക്. അതിലുമൊക്കെ വ്യാപ്തിയേറുന്ന വിഷയം. പക്ഷ കുത്തിയൊലിച്ചുവരുന്ന പുത്രിൽ ഒരു ശവം കണ്ണിൽപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒളപ്പമല്ല പെട്ടുന്നു വ്യാകുലനായിപ്പോകുന്നു:

“ചതുപാരീടുമിട്ടുർഗ്ഗമാനുഷൻ
പുത്രനും ഭർത്താവുമപ്പുനുമായിടാം”

കുട്ടംബം എന്നത് ഒരു കുറുവൃത്തമാണ് എന്ന ഒളപ്പമല്ലായ്ക്ക് അഭിപ്രായമല്ല. ഈ കുറുവൃത്തത്തിലെ പരിച്ഛേദത്തിന്റെ വലിയ പതിപ്പാണമല്ലോ വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യാനുഭവത്തിന്റെ ഏതു വ്യാപ്തിയും എന്നു താൻ അറിയുന്നു.

“ഞാനോരു മണ്ണാർക്കാടുകാരനാ; ണനനാൽ മണ്ണാർ-
കാടിന്റെയതിർത്തിയും ലഭാവനനിവൃഥാനാൻ”

-‘മൺപ്പന്’യിലെ ഈ വരി അതിപ്രസിദ്ധമാണമല്ലോ. ‘വസുദേശവ കുട്ടം ബകം’ എന്ന വാക്യം ഇവിടെ ക്രമം തിരിച്ചിട്ടുകയല്ലോ! എല്ലാ കൈത്തോട്ടിലേയ്ക്കും ഗംഗ അഭിച്ചുവന്നോളും ('ഗംഗ' എന്ന കവിത) എന്ന വസ്തു തയിൽ ഒളപ്പമല്ലായ്ക്കു നല്ല തീർച്ചയുണ്ട്.

കുട്ടംബം എന്ന സൗഭാഗ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഒളപ്പമല്ലക്കവിതയുടെ മിച്ച നോമതായി വിടർന്നത് ‘ഉണർന്ന കണ്ണുകൾ’ എന്ന മികച്ച രചനയിൽ അയാളപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. ‘സന്ധ്യാരാഗം കലരും ശരൽക്കാലശ്വരനും രാകാശം ഇപ്പോൾ കവിയുടെ കണ്ണിൽ കളഞ്ഞില്ലോ’. എന്നാൽ നിർദ്ദിഷ്ട മൂഹുർത്തത്തിന്റെ മുഗ്യത ഇതിനേക്കാൾ പൊലിമയോടെ പിടിച്ചേടുകുന്ന ഒരു കല്പനയും ഇവിടെ കാണുന്നു: വെവാഹിക ഹോമകുണ്ണയത്തിൽ വിതിയുന്ന തീനാളം ചെന്നാമരയാവുകയാണ് ആ കല്പനയിൽ! തന്റെ

അഗ്രികളെ തണ്ടുപ്പിക്കു മാത്രമല്ല, സർഗാതമകമായ മറ്റാരു തലത്തി ലേയ്ക്കു പരിഞ്ഞിപ്പിക്കുന്നും ചെയ്യുന്ന, സാന്തുനമായി, സാന്നിധ്യമായി, ഭാസ്വത്യം കവിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. ‘നമ്മൾ പരിനെത്തുന്ന മരതകത്തുരുത്ത്’ എന്നു ഭാസ്വത്യത്തിന്റെ അനുഭൂതിയെ കവി വ്യപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തുരുത്ത് പുതിയ തിരിച്ചറിവുകളുടേതേ. ‘ആത്മിയ സഹനരുത്തിൽ കാർക്കിച്ചുതുപ്പിക്കോണ്’ മുമ്പു മുളിയ പാടിനെല്ലാം ഇപ്പോൾ കവി മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു. മർത്ത്യമാനസം എത്രമേൽ സുരഖി ലവും ആർദ്ദവും സൃഷ്ടരവും സ്നേഹാജ്വലവുമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ദർശ പ്രസ്തുതി നാമ്പു കൊണ്ട് ഔദ്യോഗിക്കാണ്ട്, ‘നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൻ നാരു’ കൊണ്ടാണല്ലോ വേളിച്ചടങ്ങിൽ തങ്ങൾ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടത്!

“ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുവെത്തടക്കുത്തുള്ളാരീ നാൽക്ക് ബന്ധ-
മറുപോകാതെന്താനല്ലോ നാമുള്ള കാലത്തോളം—”

എന കണ്ണഭത്തയൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്വാഭാവികമാവാം. ഒളപ്പമല്ല അതിനാപ്പിരുവും കണ്ണഭത്തുന്നു:

“അഭ്യുക്തി, ലമരരായ്ത്തീരുകയല്ലോ നാമു-
മമമമാർ മരിപ്പീലിങ്ങപ്പുമാർ മരിപ്പീലാ.”

വേളി മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ കവിമനസ്സ് കുടുംബം എന സ്ഥാപനത്തി ലേയ്ക്കും അതു ജീവിതത്തിനു നൽകുന്ന ശാശ്വതികത്തിലേയ്ക്കും പറന്നുചെല്ലുന്നു എന്നതു സവിശേഷമായെ.

ഈ ‘മുത്തഴ്ത്തി മുത്താണല്ലോ’ എന മറ്റാരു കവിതയിൽ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ‘വാടാത്തമലരല്ലീ ഭാസ്വത്യപ്രേമം പാരിൽ’ എന്നു കവി വ്യാവർത്തിക്കുന്നു.

“നാളുകൾ ചെല്ലുംതോറും നിവും സാരദ്യവും
തേനുമീ മലരിനു കുടിയേ വരാരുള്ളു”

എങ്ങനെ എന്നാണെങ്കിൽ,

മകനും മകനുണ്ടാം മകനും നിനക്കുള്ള
മഹാത്മാം മഹാത്മപ്പരപ്പിൽ പടർത്തുന്നോൾ
മുത്തുപോൾ ചിതിക്കുന്ന നിന്നെയിക്കാവേട്ടൻ്റെ
ദൃഷ്ടിയിലിനോകാണാം: മുത്തഴ്ത്തി മുത്താണല്ലോ!”

‘ഒരു നിമിഷം’പോലെ ഒന്നോ രണ്ടോ രചനകളേ മനിയിറയുടെ മധ്യത്തിലെ, പതിപ്പത്തിനിമാരുടെ മാത്രം മന്യലത്തിൽ, ഒരുങ്ങുന്നുള്ളു. പിന്നെ മകൻ, ആ മകൻ മരണം ചെയ്ത ആലാതം, മകൾ, ആ മകളുടെ

അമന്ത്രത്വം വിടർത്ത ആപ്പോദം - മുതലായ വിശാലതകളിലാണ് ഒളപ്പ് മണ്ണയുടെ കുടുംബകവിതകൾ വ്യാപരിക്കുന്നത്.

എന്നാലോ, വിശാലതയോടുബന്ധപ്പെടുത്തി പലരും വികസിപ്പി കാരണം അമുർത്തത, അപാരത-അവിടെയൊന്നും തനിക്കു വലിയ താൽപ്പര്യമില്ലതാനും. ‘രൈഡിവസം’ എന്ന റൈപ്പുട രചന ഈ വസ്തു തയയ ഉഭാഹരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രഭാതത്തിന്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ സ്വയം മറന്ന് ‘കണ്ണത്താതെ മലർക്കുകിടന്നിട്ടും വിശ്വത്തിൻ വിരിമാറിൽ’ അണ്ണയുന്ന വിഭ്രാന്തിയോടെയാണ് ഈ കവിതയുടെ ആരംഭം. പകേഷ് ‘എറെ നേരമാ യാരോ കാത്തുനിൽക്കുന്നു താഴെ’ എന്നു ഭാര്യ വന്നിയിക്കുന്നതോടെ തനിക്കു ഭൂമത്തിലേയ്ക്ക്, ഭൗതികത്തിലേയ്ക്ക്, ഇരഞ്ഞിപ്പോരേണ്ടിവരുന്നു! ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയിലെ ദിശാബോധം നിജപ്പെടുത്തുന്ന നിർണ്ണായകമായ ഒരു സുചനയാബാം ഇവിടെത്തു ‘താഴെ’. താൻ ഇരഞ്ഞിപ്പോന്നപ്പോഴോ - അവിടെ സാധാരണ ദൃശ്യങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും; അവയുടെ അർത്ഥം തനിക്കിപ്പോൾ കുടുതൽ സ്വപ്നമാവുന്നു. കുട്ടത്തിലെലാനാണ് തൊഴു തതിൽ പയ്യു പെറ്റുനിൽക്കുന്നിടത്തെയ്ക്ക് മകൾ ഉപനയിച്ചത്.

“എത്തിനേൻ മകൾക്കൊപ്പും പുല്ലുതൊട്ടിയിൽ: ഇളം-
കുറ്റിരെ നക്കിത്തോർത്തിനിൽക്കുന്നു തളിപ്പുണ്ടു.
അന്നാവിലോലും തേനിലലിയും പഴുക്കുട്ടി
തന്നെത്താൻ മറന്നല്ലോ കിടപ്പു രോമാഞ്ഞത്തിൽ!”

ഈ ദൃശ്യം കവിയെ ചിന്താധീനനാക്കുന്നു. പണ്ഡു പണ്ട്, പുല്ലുകെ കീയ മലംപള്ളയിൽ താൻ പഴുക്കെളു മെച്ചുന്നനുത്തല്ലോ? അന്ന്

“മുടിക്കോലോടക്കുഴലായിരുന്നു പോൽ; സത-
ഗുണാത്താൽ പാലെന്നോണമായിരുന്നുപോൽ മനും.”

ജീവവർഗ്ഗത്തെ മുഴുവൻ സ്വന്നം കുടുംബമായി കണ്ണുപോന്ന ആദി മമനുഷ്യൻ്റെ സാരള്യത്തിൽനിന്ന് നാം കൂത്രിമതകളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞും അകന്നും പോന്നു. ഇത്തരം വിചാരഗതികളിൽനിന്ന് തന്നെ വീണ്ടെടുക്കുന്നത്, കുഞ്ഞിരാമനെ കളിപ്പിക്കാൻ അതിനിടെ മുറുതെത്തതിയ കുറവനായിരുന്നു. താൻ കളിക്കണ്ണുനിന്നു. ഇവിടെ കവി സത്യസന്ധമായി രേഖ പ്പെടുത്തുന്നു:

“കുർജെതാരു മുവന്തോടും കഷണാംഗിതലയോടും
കുടിത്താൻ സ്വന്നഹിക്കുന്നു കുഞ്ഞിരാമ തൊൻ നിന്നെ”

എന്നുവെച്ചാലോ: ജീവിതത്തിൻ്റെ സാധാരണ ദൃശ്യങ്ങളിലാണ് തന്റെ സർശാത്മകതയു കൗതുകം. ആ ദൃശ്യങ്ങൾക്കു കാല്പനികത

കൊണ്ടു ചായം തേയ്ക്കണമെന്നോ ദാർശനികതകൊണ്ട് ആഴം കുടണ്ണ മെന്നോ താൻ കരുതുന്നില്ല. കവിസത്യം പരോക്ഷമായി നിർധരിക്കപ്പെട്ട ഒന്ന് ഈ സുചകത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാവാം ഒളപ്പമല്ലായും കവിത കൾ പൊതുവേ പരിശോധിക്കേണ്ടത്; കുടുംബകവിതകൾ പ്രത്യേകിച്ചും.

കുട്ടി കളിത്തോൺഡിയാക്കി ഇറച്ചാലിൽ ഒഴുകുന്നതാവും, കടലാ സ്റ്റിൽ പകർത്തിയ തന്റെ കവിതയ്ക്ക് പുതത്താളിൽ അടിച്ചുവരുന്നതിനേ കാശി കൃതാർത്ഥത എന്ന് കുടുംബനാമനായ കവി ഗ്രഹിക്കുന്നതേതേ ‘കടലാസുതോൺ’ കും വിഷയം. ആചാര്യസ്ഥാനം കല്പിക്കാവുന്ന മഹാ കവി വള്ളത്തോളിന്റെ ‘കാറ്റിൽപ്പുറന് കവിത’ ഇവിടെ സമാനതരമായി സ്ഥാപിക്കാം.

ശ്രീദേവി - സ്വന്തം പത്തനി- ദിനംതോറും അരഞ്ഞരഞ്ഞത് ഇല്ലാതാ വുന്നോഴം ആ സൗരഭ്യവും നിറവും കുളിർമ്മയുംകൊണ്ട് തനിക്കും കിടാ അർക്കും അങ്ങനെ ലോകത്തിനും കനിഞ്ഞതു പരമാനന്ദം പകരുകയാ ണമ്പോ എന്ന അവബോധം തന്നെ അസുയാലുവാക്കുന്നു (ചന്ദനം).

ഈ ഭൗതികതയെപ്പറ്റി ഒരു പാതിത്യവോധവും ഉളവാകുന്നില്ല എന്നിടത്തേതേ രേതുപക്ഷേ ഒളപ്പമല്ലക്കവിതയും ഉണ്മ ഉറഞ്ഞതുകുടുന്നത്. ഭൗതികതയെ നിശ്ചയിക്കയും ബദലായി പാരതികതയെ നിർദ്ദേശി കയ്യും ചെയ്യുന്ന തത്ത്വദർശനത്തോട് തർക്കിക്കാൻ ഒളപ്പമല്ല തയ്യാറാണ്:

“ഉവിടസ്സുവമില്ലുക്കിൽ-
സ്സുവമെങ്ങാണു തോഴരേ?
ആകെയുള്ളതു നമ്മൾക്കീ
മണ്ണകലത്തിലെയാസവം.
വകേകാളം പതപൊന്തിക്കൊ-
ണ്ടന്തിനിൽക്കുന്ന മാധ്യമി
കലത്തോടെ കുട്ടിക്കുന്ന
മത്തല്ലീ ജീവവാസന?
കുട്ടിക്കുംതോറുമേറുന്നു
ദാഹം-ഇള്ളാഹമേ സുവം!
ദാഹത്താൽ മധുരിക്കുന്നി-
തിവിടപ്പച്ചവെള്ളവും!”

(ദാഹം)

അമൃത് എന്ന വിഭ്രാന്തിയിലല്ല, അഭിനിവേശത്തോടെ നുകർന്നാൽ പച്ചവെള്ളവും അമൃതായിക്കൊള്ളും എന്ന വിശ്വാസത്തിലാണ് ഈ കവി യുടെ നില.

കാലപനികതകൊണ്ടു ചായം തേയ്ക്കുന്ന കാര്യം നടെ സ്പർശിച്ചു. അപുർവ്വമായി ആ തേപ്പുനടത്തിയതിന്റെ എതിരറ്റ മാതൃകയാൽ, ഒരു പക്ഷേ, ‘സുഹല’. അവിടെ കവിയുടെ ജീവിതത്തെ പത്തനി ഗുണപരമായി സാധിനിക്കുന്നതിന്റെ ആകർഷകമായ വിവരങ്ങം കാണാം.

“നായികേ, വെളുക്കും മുസ്യുണരും നിന്നിൽക്കുടി
നാലുകെട്ടകമിന്നു നിറയെകല്ലേഞ്ഞുന്നു.
കിണറ്റിൽക്കുടം മുഞ്ഞിപ്പോഞ്ഞുന്ന ശബ്ദം, ഭൂമി
കിരുണിപ്പുടും ശബ്ദം, ചെമ്പുപാത്രത്തിൻ ശബ്ദം,
പാലാറ്റും ശബ്ദം, ചാരെ മക്കൾനെ ശബ്ദം: ശബ്ദ-
ജാലത്താൽത്തരിയിട്ട് തളകെട്ടിയോരില്ലോ”

എന്നിടത്തൊക്കെ അതു വന്തുതാവിഷയകം തന്നെ. എന്നാൽ കുട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെന്നയും: എന്നും രാത്രി താൻ എപ്പോഴോ ഏതു വഴിക്കോ എത്തു നന്നു കാത്തു പത്തനി, അതൊഴേച്ചാറിനൊപ്പം, ഉറങ്ങാതിരിക്കുന്നു. ഇതു യുമെന്തുണ്ടോൾ കവിക്ക് കാലപനികവൽക്കരണം അനിവാര്യമായിപ്പോകയാണ് എന്നേ കരുതാവു:

“ചെറുകുന്നിളിലേന്തും നിന്നക്കേതനിൽക്കുടി
എൻ്റെ രശ്മികളേഴ്ത്തിരമേലുന്നു, മുള-
ന്തുണ്ടുതും കാറ്റിൽസ്സുപ്പത്സരങ്ങളുയരുന്നു.”

ഈ സകലപത്തിനു ചിരുകുവെയ്ക്കലായി തോന്നാം. എക്കില്ലും അതു പറിന്നുയരുന്നത് യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പച്ചനിലത്തുനിന്നുതനെ എന്നു വിസ്മരിക്കരുത്. ഇങ്ങനെ താൻ പെരുമാറുന്ന സാഹചര്യത്തിന്റെ അനുഭവമുദകളിൽനിന്നു മാത്രം കാലപനകൾക്കെന്നതുകൂടി എന്ന സംഗതിയിൽ ഒളപുമണ്ണയുടെ നിഷ്ഠയും നിഷ്കർഷയും വിസ്മയാവഹമാക്കുന്നതു. ഇതിനുള്ള മികച്ച നിദർശനമാണാല്ലോ കമിച്ചനു കിടക്കുന്ന കാതൻചെമ്പും, കഴുകിക്കളഞ്ഞിട്ടും അതിന്റെ പറ്റിനിൽക്കുന്ന കറയും ('അനുശോചന' എന്ന കവിത). ഇടയ്ക്കു വല്ലപ്പോഴും ഈ കറയുടെയും ചളിയുടെയും വലയത്തിൽനിന്ന് അകന്നും ഉയർന്നും തന്റെതായ സൗഗമ്യികം വിടർത്തുക എന്നത് കവിതയുടെ സെസരവിഹാരമായിട്ടല്ല, സത്രവിളംബരമായിട്ടാണാല്ലോ ഗണിക്കേണ്ടത്.

ഇനിയോ, ദാർശനികതകൊണ്ട് ആഴംകുട്ടൽ: എത്ര സാധാരണമായ ശാർഹികാനുഭവത്തിൽനിന്നനാണ് ഈ സാധിക്കുന്നത്! ‘ജാലാനാളം’ എന്ന കവിത ഈ അത്ഭുതത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു:

“പരണ്ണതാളേധാം കീംപ്പിൽ പറിക്കും മകൾ: ‘അമേ പകർച്ചപ്പാത്രത്തിലിനുപ്പിലിട്ടതും വേണം. നീസംസ്കാരിക്കൊള്ളിൽ പോകാനുള്ള ബഹുമാനത്തും മുമ്പ് സ്ഥുസിടാൻ വിളിക്കുമേബാൾ പിടിവിട്ടോടും മകൻ. രണ്ടരവയസ്യായ മുന്നാമൻ വല്ലതാവാൻ മുണ്ടുക്കുന്നു കൊട്ടിപ്പിടിഞ്ഞുവീഴ്വു മല്ലിൽ ഞാനിതിൻ നടുക്കെക്കാനുമരിയാത്തവ, നനാരു ബീഡി കത്തിക്കാനുള്ള തീപ്പേട്ടി തിരയുന്നു ഭാര്യ, യിബ്രൂഹാളത്തിലിറിൻ മാറാത്തോ, ഇടു-പുരിയ തീയുാലേരിബീഡിനീട്ടിയ നേരം, കത്തലാണല്ലോ ധർമ്മം! കൊള്ളുത്തപ്പെടുന്നതാ-മിത്തിരി തീരുവംരക്കെത്തലാണല്ലോ ധർമ്മം!” ഒടുക്കം തേജോമയനീശവരൻ ചോദിക്കുമേബാൾ കൊടുക്കാം, തിരി കത്തിത്തീരവേ തേജോനാളം!”

വെറും നിത്യത്തെമിത്തികത്തിൽനിന്ന് ദർശനത്തിലേ വിതാനത്തി ലേയ്ക്കുള്ള ഈ വികാസം ദർശനത്തോടു വിശേഷിച്ചും നമ്മ സ്നിഗ്ധ രാക്കുന്നു. ചന്ദനമായിരിക്കേ, സ്രയം അരഞ്ഞരഞ്ഞ മറുള്ളവർക്കു സുഗന്ധം പകരുക; തിരിയായിരിക്കേ, എറിഞ്ഞതിരിഞ്ഞ വെളിച്ചും ചൊരി യുക - ഈങ്ങനെ പത്തിരെയെ ആദർശവത്കരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ ഘയിക്കുന്ന ലാലുരചനകൾ ഒളപ്പമണ്ണയിൽ സുലമോൺ.

“കടാങ്ങൾതന്നമയ്ക്കുറക്കമെല്ലപ്പോഴും;
കാതകച്ചാലും തുറന്ന കാതിൽ
കാളിംഗബവല്ലാകുന്നു, രാത്രിയിൽക്കുടിയും
കാതിൽക്കിടാങ്ങളൈക്കാണുമമ

.....
വിരിവെളിച്ചുത്തിലീയമയാകുന്നു:
ഈ വെളിച്ചുത്തിലിമയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതമയാകുന്നു!
എതോച്ചപ്പാടില്ലെന്തുവെട്ടത്തിലും
കാതു പൊട്ടാത്തോൾ
കണ്ണുചിന്നാത്തോൾ!”

(ഗൃഹരാഗം)

സാധാരണ പ്രസ്താവംപോലെ ആരംഭിക്കുക, ന്തവത്തിലേ പൊലിമയിൽ അവസാനിക്കുക - ഈത്തരം ഘടനകളും പരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ‘ജാലാനാള’ തതിൽ ഒറ്റ ആയംകൊണ്ട് മറ്റാരു മാനം

സാക്ഷാൽക്കരിക്കതെന്നയാണ്. അതിനു സദ്യശമായ അനുഭൂതി ഒരുപക്ഷേ വേറെ ഇല്ലതനെ.

പത്തിനിയേ ആദർശവൽക്കരിക്കുക - പുരുഷമേധാവിതാം പുലർത്താ നുള്ള ഗുഡ തന്റമാണ്ട് എന്നു വാദം വരാം; പത്തിനിയുടെ അടിമത്തം അവിരാമമാകലാണ് അതിന്റെ പാരുന്നികമലമെന്നും, അതെന്നോ, മലയാളം കണ്ടിട്ടുള്ള മഹിതമായ കവിഭാസത്യങ്ങളിൽ നോൺ ഒഴുപ്പ് മന്നായുടെത് എന്നേ അതിനെ പുറത്തുനിന്നു നിരീക്ഷിക്കാൻ കുറച്ചുകുലും അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു തോന്നു. പിന്നെ, ആദർശവൽക്കരണം എന്ന തിൽ അവിശാസ്യതയുടെ പ്രതിതി ഉണ്ടാവുന്നില്ല എന്നതാകുന്നു ഒഴുപ്പ് മന്നാകവിതയിലെ പ്രത്യേകത. നിലത്തു വേരിക്കിയ ചെടിക്ക് ആകാശത്തു വിടരുന്ന പുവുപോലെ നിജവും നിയതവ്യായിരിക്കും ആ അംഗം.

പത്തിനിയേ ആദർശവൽക്കരിക്കുന്നതു കപടലക്ഷ്യത്തോടെയാണെന്ന കിൽ, അതിന് ഉറപ്പു വരുത്താനായി തന്നെ അപഹാസ്യനാക്കിക്കാണിക്കുക എന്നായേന്നെന്ന തന്റം. ‘ജാലാനാള’-തിൽ അതാണോ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു ശക്കിക്കാം. പക്ഷേ കവിയിലെ അച്ചുൻ ആ രചനയിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഉടനീളം ഉദാസീനന്നും നിർവ്വികാരനുമാണ് എന്നു ധരിച്ചുകൂടാ. പല കവിതകളിലും കുടുംബവുമായി ശാശഗാഡം തനയീഭേദിക്കുന്നതത്രെ ഈ അച്ചുന്റെ തനിമ. ഉത്തരവാദിത്വത്തക്കുറിച്ച് തനിൽ ഉണ്ടുന്ന ഉൾത്തെളിവിൽ തശ്യക്കുന്ന കവിതയാണ് ‘വംശവൃക്ഷം’. മാനോപ്പിൽ നടക്കുന്നതിനിടെയത്ര തിനിക്ക് ഈ ഉൾത്തെളിവുഡിച്ചത്.

“ഞാനോരു മരമായിത്തീർന്നുവോ? കിടാങ്ങളിൽ-
കുടിഞാൻ മുളപൊട്ടിത്തളിർത്തു പുഷ്പിക്കുന്നു.”

താനും പത്തിനിയും കുടി പൊരിവെയിലത്തു തെരുവിലും നടക്കുന്നു. മരത്തണലിൽ ഒരു പഴു കിടന്ന് അയവിരിക്കുന്നതു കാണായി. പച്ചത്തിപ്പായതു കൊണ്ടു ജീവിതം തണ്ണുക്കുന്നു എന്ന പാഠം അതോടെ ഉദിച്ചു. അതോടെ താൻ ആലോചിക്കുന്നു:

“ഞാനിങ്ങു തണലായിത്തീർന്നുവോ? സഹയർഹം-
ചാൽണി, നടക്കാവിലും നീ നീങ്ങീടുനോശ
കുടി നിൻ ചുറ്റും തുള്ളിച്ചാടുനോശത്തണലിട്ടു
കുടെ ഞാൻ നടക്കുന്ന മരമാവുകയല്ലോ!
നടക്കും തണൽമരത്തുഞ്ചത്തു തെളിവെയ്യലോ,
നരയോ, പുവോ, മലരോടത്തിൽ നന്നാംതേനോ?”

തന്റെ സർവസ്വദാനം കൊണ്ടും മകളുടെ യോഗക്രഷ്ണ ഉറപ്പുവ രൂതാനോക്കുനില്ലല്ലോ എന്ന ഉൽക്കണ്ഠംയും നിസ്സഹായതയും ‘മട’ എന്ന മറ്റാരു കവിതയിൽ രേഖപ്പെടുകിടക്കുന്നു.

എ പഴങ്ങൾ സ്ഥാപനം എന്ന നിലയിൽ കുടുംബത്തെ എഴുതി തെള്ളുവാനുള്ള വാസന ഇന്നു വ്യാപകമാവുകയാണ്. ഇതിന്റെ ഫലമായ സ്വാത്രന്ത്യമോ ആശ്വാതമോ എത്രതേതാളം ആശാസ്യമാണ് എന്ന നിർണ്ണയം സാമുഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ എറുട്ടുകരെട. എൻ്റെ നിഗമനം ഇതു മാത്രം: കുടുംബം എന്ന സ്ഥാപനം സംരക്ഷിക്കപ്പെടുത്തുണ്ടെങ്കിൽ, അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ അന്വേച്ചനുംബന്ധങ്ങൾക്ക് ഇടയ്ക്കിടെ എന്നുയി കുകാടുകേണ്ടിവരുമല്ലോ. ഈ എന്നുയതെ ഒപ്പുമണ്ണയുടെ കുടുംബ ജീവിതകവിതകളിൽനിന്നു കിനിഞ്ഞുകിട്ടുക. അവയുടെ അനുശീലനം കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ അദ്ദശ്ചപൂർവ്വമായ അഴകുകളിലേയ്ക്കും അനുഭൂതികളിലേയ്ക്കും നമ്മുടെ മിചി വിരിയിക്കാതിരിക്കയില്ല.

വരിക്കാരോട്

വരിസംഖ്യ അടച്ചിട്ടില്ലാത്ത വരിക്കാർ കവനക്കമുംദിയുടെ വാർഷിക വരിസംഖ്യ (അറുപതുരുപ്പിക./ചെക്ക്: ബാക്ക് കമ്മീഷന്കകം 40ക. “സെക്രട്ടറി, എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്” എന്നപേരിൽ) വൈക്കാതെ അയയ്ക്കണമെന്നപേക്ഷ.

സെക്രട്ടറി,
എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്,
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഒള്ളപ്പമണ്ണയുടെ മരണക്കുറിമാനങ്ങൾ*

ഡോ. ദേശമംഗലം രാമകൃഷ്ണൻ

മരണത്തിന് ആമുഖം വേണ്ട. അതിന്റെ മുഖ്യങ്ങൾ നമ്മുടെയു തന്നെ. “ആറുവക്കത്ത് ഒരാൾ ചുണ്ടലിട്ടുന്നു. അതുംകാരഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ മഞ്ഞഞ്ഞൾ ചുറ്റിക്കണഞ്ഞുന്നു. ഒരുപറ്റം ആടുകളെ തെളിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടു പയ്യുന്നാർ കശാപ്പുശാലയിലേയ്ക്കു പോകുന്നു. കഴുകമാർ ആകാശത്തിൽ വടക്കു കിരഞ്ഞുന്നു. ചുടലപ്പുറിപ്പിൽ വിറകുകൊള്ളികൾ തുള്ളിച്ചാടുന്നു. എല്ലാം ഇരുതേടുന്നു. മരണത്തിന്റെ ഇരയാകാനുള്ള തിട്ടുകൾ” (അയ്യപ്പ് സിക്കർ: മൃത്യുദാർശനം: ലേവന്റീസ്, 1950-80). ഇരപിടിക്കുന്ന നമ്മൾ എന്നുകിലും ഇരകളായിത്തീരുന്നു. ഇതിന്റെ യേവും ഉദ്ധിഗ്രാതയും ഇര ചുക്കേറുണ്ടാക്കാതെനാ ആസക്തിയുടെ വേലിയേറ്റും നമ്മുണ്ടായി: ജീവിക്കാൻ പേരിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒള്ളപ്പമണ്ണ പാടുകയുണ്ടായി:

രോമം പൊന്തിയ കൈയുള്ളാൻ

മാറ്റെന്തല്ലുകളുള്ളിവൻ

പല്ലുള്ളാൻ നവമുള്ളാൻ ഞാൻ

അതിനാൽ സുവമുള്ളിവൻ

(‘ഭാഗം’: ജാലകപ്പക്ഷി)

എക്കിലും കവി നിത്യം അസ്യസ്ഥമനായിരുന്നു. ‘മറ്റേ പക്ഷി’യുടെ ദീനരോദനം സദാ കവിയെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇരുട്ടു പരക്കുന്നോൾ തന്റെ ‘സുപ്താത്മാവിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മുറുകുന്നു/കണ്ണീരിൽ കുതിർന്നൊരു നൂലുപോലാ രോദനം’. ഒരു ചെറുദുഷ്ടാനകമ പോലെ, മിത്തുപോലെ, കുറുകിനിൽക്കുന്ന കവിതയാണിൽ (‘മറ്റേപക്ഷി’). “രണ്ടുമുട്ടകളോരോ തള്ളയുമിട്ടു, മതി-/ലുണഭാവുമാണും പെണ്ണും, അവർ പിനിണ്ചേരും/ ഒന്തിലാദ്യംചാവും; മറ്റുചാവും വരെ-/പ്ലിനെയിങ്ങനെ കേഴും” എന്ന സായിക്കാരൻ പറഞ്ഞുതന്നെ. “ആയിരം യുഗത്തോളം നീണ്ടാരു വിദ്യു

*എൻ.വി. കുഷ്ണവാരിയർ സംബന്ധിതമായിട്ടും, 2005 ചെയിൽ ഇരിങ്ങാലക്കൂട്ടയിൽ വെച്ച് നടത്തിയ കവിതാക്കാവിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

തതനു/ പായുന്നു കരജി;-ലാനടക്കം ജീവിക്കുന്നു” എന്നവസാനിക്കുന്ന ഇതു കവിതയിൽ മരണം കാത്തിരിക്കുന്ന ജീവിയുടെ നടുക്കം മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. ഈ നടുക്കമാണ് ഒളപ്പമണ്ണയുടെ വിചാരവികാരങ്ങളുടെ വൈദ്യുതിയായി വർത്തിക്കുന്നത്.

നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആ പ്രതീക്ഷയുടെ മറവിപ്പു തില്ലുടെ കടന്നുവരുന്നതാണ് മരണം. ജീവിതത്തിൻ്റെ നിഷ്ഠയശക്തിയാണ് അതെക്കില്ലും അതിന്റെ അനന്തമായ ഭാവരസങ്ങളെ തോറിയുന്നാർത്ഥുന്ന തത്ത്വത്തെ കവിത. ‘നിത്യവും ജീവിതം വിതയേറി/മുത്യുകൊയ്യും വിശാലമാം പാടം’ എന്ന രൂപകാർശനം (കനിക്കൊയ്ത്ത്: വൈലോപ്പിള്ളി) മരണത്തെ ഒരു പോഷകശക്തിയായാണ് കാണുന്നത്. മരണത്തിന്റെ രൂപകങ്ങളിൽ ചൂഡുന്ന ജീവിതസൗന്ദര്യത്തിന്റെ വിളവെടുപ്പ് സാധ്യമാകുന്നില്ല. ‘കറുത്ത ചിരകുമായ് രോമശൃംഖലാം നീണ്ട കഴുത്തും നീട്ടിച്ചാരെ കാത്തിരിക്കുന്നു’ മരണം (‘രാജലക്ഷ്മിയോട്:സുഗതകുമാരി). മുത്യുസാനിയുത്തിന്റെ അകുതിയും വർണ്ണിബാങ്ങളും തോറിയുന്നാർത്ഥി കവികൾ ചമയക്കുന്ന ബിംബങ്ങളിൽ പലതും ചലനോർജ്ജകാരികളാണ്. മരണത്തിന്റെ ആസു രതയും ബീംഗതയും ശാന്തയും സ്വഘൂരിപ്പിക്കാൻപോന്ന അവയിൽ പലതും പക്ഷിബിംബങ്ങളാണ്:

ആസ്പദ്ധ്രിക്കിടക്കയിൽ അസുസ്ഥനായി കിടക്കുന്ന കവി കാണുന്നു:

‘മായുന്ന പിൻവെയിലങ്ങിങ്ങു താങ്ങുന്ന
സാധാപണശോണമാമന്തരീക്ഷം
ചിന്നിച്ചിതറിയ വധുമായ് നിദ്രയിൽ
തെന്നിനിൽക്കുന്നതാമന്തരീക്ഷം.
ഒന്നനടുത്തുതിയാൽ കെടുപോമിക്കൊടും
വെൺ്നിടുപ്പായൊന്നതരീക്ഷം.
ഒന്നു ചിമുന്നതും ഒന്നു തുറന്നതും:
കണ്ണുകളുള്ള പെരുത്ത പക്ഷി
രാപ്പുകലെന്നിയേ ജന്മപടിക്കുമേൽ
പാർപ്പുരപ്പിച്ചാരീയന്തരീക്ഷം’

(ജാലകപ്പക്ഷി)

ഈത് ആസ്പദ്ധ്രിമറിയാണ്; എന്നാൽ അല്ല. മായുന്ന പിൻവെയിൽ, ശോണിമ ചിന്നിച്ചിതറിയ വർഡ്, വെൺ്നിടുപ്പ്, പെരുത്തപക്ഷി എന്നീ വിഭ

വങ്ങലെല്ലാം ഒരു ശ്രമശാനത്തെക്കുടി ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉൾച്ചേർത്തി കീല്ലോ? ആ പെരുതപക്ഷിയുടെ കണ്ണുകളിൽ എന്ന് അടയുന്നില്ലോ. അത് സദാ തന്റെ ഇരയെ ഉറുനോക്കുന്നു. മറേക്കണ്ണ് ചിമ്മിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കമകളിസുചകത്താണ് ഒളപ്പമല്ലയുടെ മുത്യുബിംബത്തെ ഭാവസാന്നിദിഷ്ടാന്തം. എന്നാൽ, ജീവിതത്തെയാകെ ഒരു ജധപ്രകരണമായിക്കാണുവാൻ ഒളപ്പമല്ലയ്ക്കു താല്പര്യമില്ല. അസ്തിത്വത്തിന്റെ നിശ്ചലതയെ അർത്ഥവാത്തായ മുല്യങ്ങളാലും വൃത്തിനിവ്യതികളാലും ചലനാത്മകമാക്കാൻ വഴി തേടുകയാണ് ഈ കവി. തന്റെ സപ്പന്തത്തിനുമേൽ വന്നു വീഴുന്ന മരണങ്ങളെ വകണ്ണാഴിവാകിപ്പോവുകയല്ല, അവയുടെ അർത്ഥം ഞങ്ങളെ തേടുകയാണ് കവി. ‘ചത്ത്’യും സത്തയും തമിലുള്ള നിരന്തര സംഘർഷമാണ് ഒളപ്പമല്ലക്കവിത. ജീവിതത്തെ അനാമശവമാക്കാതിരിക്കാനുള്ള വെവൽ കവിയുടെ വാക്കുകളിൽ പ്രകടമാണ്. തന്റെ അറുതിയുടെ അടയാളങ്ങളായി അപ്പപ്പോൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മരണങ്ങളെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുവാനുള്ള വെവൽ,

‘വകേഖാളം പതപൊന്തിക്കൊ-
ണ്ണേന്തിനിൽക്കുന്ന മാധ്യമി
കലത്തോടെ കുടിക്കുന്ന-
മതല്ലീ ജീവബാസന?’

(‘ഭാഹം’: ജാലകപ്പക്ഷി)

എന്ന പാനോസ്വവാസനയിൽ പ്രകടമാണ്.

ഞാനി/കുടിക്കാനെടുക്കുന്ന/
കരികാപ്പിയിൽ
തന്മുത്ത കരികാപ്പിയിൽ
ഈച്ച ചത്തു പാറുന്നു.
ചത്തതയെ/വലക്കെവിരലിനാൽ
എടുത്തു കളയുന്നു
ഞാൻ കുടിക്കുന്നു
സാധ്യ ജീവിതം!
ഈതു പുളിപ്പോ മധുരമോ?

(‘പുളിപ്പോ മധുരമോ’: ജാലകപ്പക്ഷി)

മരണത്തിന്റെ പുളിപ്പും ജീവിതത്തിന്റെ മധുരവും തമിലുള്ള നിരന്തരസംഘർഷമാണിത്. ഇങ്ങനെ ഓരോനാളും തന്റെ മരണത്തിന്റെ അട

യാളങ്ങൾ കണ്ണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കവി ചത്തയാവാത്ത, തനിമധുരം നിറഞ്ഞ, സത്തയാകാനാൻ കാത്തിരിക്കുന്നത്. ചത്ത തരുന്ന രോഗാതുരത തിൽക്കിന്ന് മോചനമില്ലെന്നറിയുന്നതുകൊണ്ടാണ് സാധ്യജീവിതമായ ഈ കർക്കാപ്പി മോന്തിക്കുടിക്കേണ്ടിവരുന്നത്.

എത്ര ചവർപ്പുകൾ കുടിച്ചുവറ്റിച്ചുന്ന-
മിത്തിരി ശാന്തിതൻ ശർക്കരനുണ്ണയുവാൻ

എന്ന കക്കാടിന്റെ (സഹമലമീയാത്ര) നിലയും ഇവിടെ വ്യത്യയാത്മകമായി വർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ തന്റെ അന്ത്യത്തിനുമുണ്ടെതനെന പലവട്ടം മരിക്കുന്നു.
അവൻ നേരിട്ടുന്ന മരണങ്ങളുടെ ചിഹ്നമാണ് ഒളപ്പമണ്ണയുടെ ‘ചത്ത’:

പാതിരാത്രിയിൽ പെരു-
മഴപെയ്യുമോൾ ഇന്ത്-
പാളിയിൽ തണ്ണുത്തുതും
കാറ്റു ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു,
ഉച്ചരസിക്കുന്നു, ചുട്ടു-
മച്ചക്കത്തത്തുന്നതും
മരണച്ചുരാണാല്ലോ.
ഓടിനേൽ പേമാരിതൻ
പെയ്യത്താച്ചു: മരണത്തിന്
കാലൊച്ചു! കലഞ്ഞിയ
കണ്ണിൽ ഞാൻ ഉറങ്ങാത്ത
രാത്രിതൻ വെള്ളം: പുലർ-
കാലത്തെതൻ മുവമായ
പാത്രത്തിൽ പുഴയിലേ-
ക്കറിഞ്ഞു വെറും ചത്ത.

(‘വെറും പിടി’: ജാലകപ്പക്ഷി)

കുടുംബാനുഭവങ്ങളുടെ ഒരു ഹിലിം നെന്നറീവ്. അതിൽ പെരുമധ യുടെ പെയ്യത്താച്ചു/മരണത്തിന് കാലൊച്ചു/തണ്ണുത്തുതും കാറ്റ്/ കലഞ്ഞിയ കണ്ണിലെ ഉറക്കത്തിന്റെ വെള്ളം. കർക്കാപ്പിയിലെന്നപോലെ അതിൽ വീണ്ടും കലക്കമുണ്ടാക്കുന്ന ചത്തകൾ. കവി ഇവിടെ തന്റെ അഭിശപ്തമായ മുവത്തെ ഒരു പാത്രമെന്നവിധം ദിവസവും പുലർകാലത്ത് പുഴയിലേയ്ക്ക് വലിച്ചേരിയുന്നു. ഇങ്ങനെ കലങ്ങലും തുടർന്നുപോ

രുന്ന ഈ മുവപാത്രത്തിൽനിന്ന് കഴുകിക്കളയാൻ പറ്റാത്തത് മരണചുരു മാത്രം. മുവകലശത്തെ ചത്തയിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ കഴിയാതെ വലയു നാൽ ഈ കവിതയിൽ തീക്ഷ്ണമായ ഒരനുഭവമാകുന്നു.

അനുപദ്യയമാപുർവ്വേ
പ്രതിപദ്യ തമാപരേ
സസ്യമിവ പച്ചതേ മർത്ത്യഃ
സസ്യമിവാജായതേ പുനഃ

എന്നൊരു ഉപനിഷത് സുക്തതോ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. സസ്യംപോലെ അഴുകിപ്പോകുന്നു, സസ്യംപോലെ പിന്നെയും തെഴുത്തുവരുന്നു മനു ഷ്യൻ. മുൻപു കണ്ണതു തന്നെയാണ് പിന്നെയും കാണുമാറാകുന്നത്. ഇന്ന അഭ്യുടെ ആവർത്തനം തുടരുന്നു; ജനാനരജാളായി പരിഞ്ഞിക്കുന്നു. മരി ചുപോയവർ കാക്കളായി ശ്രാവനാളിൽ ബലിയുണ്ടാണ് വരുമെന്ന വിശാസം ഈ കവിയും പുലർത്തുന്നു:

അച്ചനമമാർത്തിലേതേതന്നറിയാതെ
നിൽക്കവേ പിതൃലോകമേകമെന്നറിയാതെ
മുറ്റത്തുവെയിലാതു നോക്കവേപചാതത്തിനു
തറുടക്കത്തു കുളക്കടവിൽ വിചുകവേ
വറുകളെല്ലാം തീർന്ന കീറ്റുനാക്കിലെ, ഇതിൽ
കെട്ടശിശിത്താമെന്തേ പവിത്രം കിടക്കുന്നു.

(‘തൃണാംഗുലൈയം’: വർന്നെല്ല്)

ഈ വനിതക്കുന്ന കാക്കളിൽ ആരാൻ തന്റെ അച്ചനമമാർ? - ഇംഗ്രേഷ്യാരു വിഭ്രാന്തിയിൽപ്പോരുണ്ട് ശ്രാവമനന്കരായ നമ്മളിൽ പലരും. ആ കീറ്റുനാക്കിലായിൽ വിണ്ണുകിടക്കുന്ന തൃണാംഗുലൈയത്തിൽ മുഴുകി നിൽക്കുന്നു നിത്യവിരഹികളുടെ ചാർച്ചകൾ. ശ്രാവാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ തായ ഇത്തരം ചിഹ്നങ്ങൾ ഒളപ്പമുള്ളക്കവിതയിലെ മുത്യുഭോധത്തിന് പാരമ്പര്യാധിഷ്ഠിതമായ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുന്നു.

വികാരവാഹകങ്ങളാണ് കാവുണിംബങ്ങൾ. ഇവിടെ കവി അനു വെിക്കുന്ന ജീവിതംതന്നെയാണ് മരണത്തിന്തേ ബിംബമായി വർത്തിക്കു നാൽ. നിശ്ചലതയാണ് മരണം. ഭാവചലനമാണ് ജീവിതം. അത് ‘പാട്ടുക ശിശിത്താരു ശായകൻ വെച്ച ചേങ്ങല’ പോലെയാകാം, ‘നിലച്ച വാച്ചു’പോലെയാകാം. ഒളപ്പമുള്ളയ്ക്ക് അത് “നിലത്തിറ കിയ ചെണ്ട”യാണ്. ചെണ്ടപ്പൂറത്ത് കോലു വിണ്ണേടത്താക്കെ ചെവിവട്ടം പിടിച്ച്

ഒപ്പമല്ലയുണ്ടായിരുന്നവല്ലോ, നിലത്തെക്കിറങ്ങും വരെയും. ‘പതികാല’ത്തിൽ നിന്നു ‘മേൽക്കാലം’വരെയുയർന്ന ഒരു കവിയുടെ ജീവിതംകൂടി ഈ കവിത ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രതിഭാശാലികളിൽ പലരും ഇടംകെക്കു പ്രഭാവമാരാണ്. തൃതാലക്ഷ്മാവലിപ്പുതുവാളിന്റെ തായസ്കയിൽ സവിശേഷമായത് ആ ഇടക്കെങ്കണ്ണിയെച്ചുതുടർത്തു. കവിയുടെ ഓർമ്മയിൽ ആ നാദപ്രകിയ മുഴങ്ങി നിൽക്കുന്നു. ജഗത്പിതാക്കളുടെ നയമമായിരുന്നു അവിടെ തായസ്കവിളക്ക്. അർധഗാരിശ്വരനടന്തരിന്റെ പ്രത്യക്ഷവൽക്കരണമായ ആ തായസ്കയുടെ സ്മരണകൾ ഒരു വേർപാടിന്റെ കദമ്പം ആവാഹിക്കുന്നു. ആ ചെണ്ടവട്ടത്തിന്റെ രത്നക്രിയാതരംഗങ്ങളിലും കരപറ്റിനിൽക്കുന്ന കവിയുടെ മുൻപിൽ ഇപ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞ തായസ്കത്തിനും, നിലത്തിനുകൂലിവെച്ചു ചെണ്ട; തെരിച്ചു ചെണ്ടക്കോൽ - നിലച്ചപ്പറ്റഡയം - നിലച്ച വിരലുകൾ. ഇവിടെ ആരോപിതവാങ്ങമയമായിട്ടും, വസ്തുനിഷ്ഠതയുടെ വിശേഷവൽക്കരണമായിട്ടാണ് മുത്തു എഴുന്നുനിൽക്കുന്നത്.

കെട്ടശിയുന്നു മുടി:

നിലത്തു കുളിർവൈള്ളം

ഇറുവീഴുന്നു

കാടുമുള്ളപ്പുവുതിരുന്നു,

പുരുഷൻ പ്രകൃതിയെ

പുണരും കളി:

ഇടന്തലയിൽ തരംഗിണി!

തരംഗങ്ങളിലും

നീന്തി തൊൻ കരയ്ക്കേൻ

നിൽക്കുന്നേപാൾ, തായസ്ക

നിന്നതാകുന്നു;

കെടവിളക്കാകുന്നു; ചാരെ

തെരിച്ചതായിട്ടുള്ള

ചെണ്ടക്കോൽ, തായസ്ക-

അനിയിൽ, ഇരുട്ടത്തു

വെച്ചതാകുന്നു ചെണ്ട!

(പ്രകൃതിനഷ്ടപ്പെട്ട പുരുഷനാണ് ഈ പ്രകരണത്തിൽ മരണം. പ്രക്കാരിപുരുഷയോഗമായിരുന്നു ആ കലാകാരൻ ഓരോമേളവും കേളിയും. ജീവിതം, അയാൾക്ക് പ്രകൃതിയുമായുള്ള പുരുഷൻ സ്വഷ്ട്യുരൂപക്കീയയായിരുന്നു. ചീയുന്ന പച്ചക്കറിജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള മോചനമായി

ருளை தன்ற் செள்ளக்கோலுருஜிசூகஸ். அர்ஹங்காரீஸரதநகநத்தில் அசின்த முடியித்தின்ப் பூதிருளை விழுந மூலப்பூக்கலையிருளை அது வாட கற்ற விதம்பூதுஊஜிகஸ். இங்க் எழிலால் மணிலேய்க்கு மடன்னி, பொடு நான் அது பூதயதாஜ்ஜன்ஸ் நிலசூ. ரங்கவேதிதில் நிலத்திரகிலிவெசூ செள்ள, பூருங் இருக்க - கை நஷ்டப்பட்டு தெரிசூ செள்ளக்கோலை: தூத்தால கேஶவபூதுவாஸ் என் கலாகாரர்க்கு ஓர்மநயை ஏறு நடுக்கமாகில் எப்பீவிப்பிசூவெசூ கவிதயானித்.

(ii)

*Each one thought or felt: " Well, he is dead
but I am alive"*

(The Death of Ivan Illyich: Leo Tolstoy)

என் அநுதாரம் ஐதாயாலும் கவிக்க ஸாயுமலை. 'அநுபுவனத்தி நாயுர் நா' (அயுப்புளிகஸ்: ஸோத்தயாங்) எனாவுநத்து கனிவிரை காவுமாவிலூலோ. (பொனவத்திலை ஓரை மரளாவும் தாநாளைநூல் தன்ற் தாளைநூலுமுதல் திரிசுரிவாள் ஒழுபுமணிக்கவிதயை அத்தாழ்வுதி. பெறும் புதித்தணிரித்து எலிசூபோகுந சுத்தமநூசூன் தான் தனையா ளைந நடுக்கம் முஷஞ்சூநூள்க் அநேஹத்திரை 'எலிசூபோகுந தொன்' என் கவிதயில்.

'சுத்துபாரீடுமதுருங்கமானுபங்க
புதுநூல் ரெத்தாவுமபூநுமாயிடாஂ
தோளிமிரின்திடோலிசூதோ? தான்செரு-
வீடிகின்தபோங்கிபெடுபோயதோ?
பெடுநை நின்கிதென் சிறக, ஜுஶ்காதி-
லெத்துநை 'நீயாளை சுத்ததாமர்த்துநிது'!
தொந்தூபுத்திலொலிசூ போயிலைத்த
நாலிருத்துமன்னிவரைக்கிலூஂ'

மரளத்தினு ஸாக்ஷியாயவன் அதிரை ஜாயுவிச்சாலங் ஐரு வாண்ணி திரிசூ வீளையும் அவாஸாரைத்தில் திரிசெஷ்ததுநை - விசார ணார் அபூஷும் அநாமமாயி அது ஸாயுஜீவித்திரை குடை எலிசூ பொய்க்கைள்கிரிக்கையாள். ஸாமீக்ரளத்திரை மன்றை ஹண்ண தூத்து யாயி எலிசூபொய்க்கைள்கிரிக்கைநை. "அவங்கோ மரிசுத்; தொன் ஜீவி சிரிப்புள்ளோ, அஶாஸங்" என் நிலபாடலை கவிக்குதலைத். பாலக்காக்

മതസംഘർഷത്തിൽ വെടിയേറു മരിച്ച ‘സിറാജുനിസ്’ എന ബാലിക തിലും വിമാനദുരന്തത്തിൽ കവിയുടെ മുന്പിലേയ്ക്കൊരു കളിപ്പാവയെ തെറിപ്പിച്ച് മുങ്ങിത്താൻ ബാലികയിലും ‘കുട്ടികൾക്കേന്നെതെത കണ്ണിക്കു തികയാത്ത/സങ്കടം പറഞ്ഞ ഡിക്കാരത്തിന് മുതലാളിയിൽ നിന്ന് മരണം ഏറ്റുവാങ്ങണമെന്ന സാധ്യകളിലും കവി കാണുന്നത് തന്റെ മരണമാണ്. വിമാനപകടത്തിൽനിന്ന് ശേഖരിച്ച വസ്തുകളുടെ കുട്ടത്തിൽ ഒരു കളിപ്പാവയുണ്ടായിരുന്നു.

കെടുപറ്റാത്ത കളിപ്പാവ: പകേഷയി-
പ്പാവ പാറുന്നുപോൾ ജീവനില്ലായ്കയാൽ!

വിമാനം പൊടിത്തതിൽ കടലിൽ താണു.

‘പൊടിത്തതിക്കുണ്ടാളിപ്പാവക്കുടിയെ-

കെട്ടിപ്പിടിച്ച്’ കുഞ്ഞിന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് അതു അഴിഞ്ഞുപോയ താകാം. കളിപ്പാവയുടെ പുരക്കേഷപിത ഭാവനയിലും അതിനെ താലോ ലമാടിയ പാവം കുഞ്ഞിന്റെ വേർപാടിനെ കവി അനുസ്മരിക്കുന്നു.

മരണങ്ങളെ ശാന്തമായും കരുണാമായും അനുധ്യാനം ചെയ്യുന്നു, ഈ കവി. എന്നാൽ ‘വിശ്വസ്തികൾ’ എന കവിത ഇവിടെ വിഭിന്നമാണ്. ഇത് നരഭോജിയുടെ കമയല്ല; വിശ്വസ്തം അനന്തമായ ഉടൻഭാഹങ്ങളും മനുഷ്യനെ നരഭോജിയാക്കിത്തീർക്കാം.

‘പ്രമാവിന്റെ പശയുമാരകതമാം
മജജയുമശിക്കു നീലിമിച്ചപർക്കവേ
അസ്ഥിയും മാംസവും വേവുന്നതിൻ ഗന്ധ-
മനരീക്ഷണത്തിലിണ്ടു നിന്നീടവേ
കത്തും ചിതയിലേ കണ്ണുകൾ നട്ടാരു
മർത്തന്തിരിപ്പു, കുഴിച്ചിട്ടപോലവേ’

വിശ്വസ്തം പ്രാക്യതനാക്കിത്തീർത്ത അവൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. ആളൊഴിഞ്ഞിട്ടുവേണം ആ വേവുന്ന മാംസം ഭക്ഷിച്ച് വിശ്വസ്താവുണ്ട്. അവൻ അത് ആർത്തിയോടെ ചെയ്തു. എന്നെന്നു പറയാൻ കഴിയാത്ത ഓക്കാനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ബീഡേശാനുഭവമാണ് ഈ കവിതയിലെ ആർത്തി കൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ഒപ്പുമല്ലെ ഇത് സങ്കല്പിച്ചുതിയതാണെന്ന് പറയാനാവില്ല. അടുത്ത കാലത്തും പ്രത്യേകിയിൽ ഇത്തരം റിപ്പോർട്ടുകൾ വന്നിരുന്നുവെല്ലോ. മരണം ജീവിതത്തിന്റെ അന്നമാകുന്നു, ചിലപ്പോൾ.

(iii)

ആ പദ്ധുക്കുട്ടി ചത്തു
 ഞാൻ കണ്ണുകൊണ്ടു നിന്നു
 അതിന്റെ മരണമോ
 മരണത്തിലവസാനിച്ച ജീവിതമോ
 എന്ന ഒരു തരത്തിലും ബാധിക്കുന്നില്ല
 അവയെക്കുറിച്ചാലോപിക്കാൻ ഞാൻ
 മെനക്കെടുന്നുമില്ല.
 ഞാൻ കണ്ണു എന്നുള്ളതുമാത്രമാണ്
 എനിക്കെതുമായുള്ള ബന്ധം.
 ‘മരണം’, ‘ജീവിതം’ എന്നിത്യാഖി സമസ്യകളെ
 ‘സമസ്യകൾ സമീപനങ്ങൾ’ എന്ന വലിയ തലക്കേട്ടാടുകൂട്ടി
 ഞാൻ സമീപിച്ചിട്ടുണ്ട്.
 അതോക്കെ ഒരു തരം കേമതതമാണാല്ലോ”

.....

ആ പദ്ധുക്കുട്ടിയുടെ ശവക്കുഴിമേൽ.
 നിങ്ങളുടെ പ്രതിമ സ്ഥാപിക്കാനോ?
 നിൽക്കണോ!
 സ്വന്തം മലത്തിൽ സ്വന്തം കുളന്പുകൾക്കൊണ്ട്
 അതു കുറിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന ആ മരണപത്രം കുടിവായിക്കുക.
 ‘എൻ്റെ ശവമെക്കില്ലും എനിക്കെന്റോതായിരിക്കണം’.

(കടമ്പനിട: ‘ആ പദ്ധുക്കുട്ടിയുടെ മരണം’)

രാഷ്ട്രീയമോ സാംസ്കാരികമോ ആയ അന്യാപദേശമാകുന്ന ‘പദ്ധുക്കുട്ടി യുടെ മരണം’ പോലുള്ള കവിതകളല്ല ഒളപ്പമല്ലയുടെ മുഗ്ധമരണങ്ങൾ. ആനയുടെയും പട്ടിയുടെയും മറ്റു വളർത്തുമുഖങ്ങളുടെയും കണ്ണുനീറിൽ ഒരുവേള ആർദ്ദഹ്യദയരാകുവാൻ നമ്മ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘ഘജബാഷപം’, ‘പ്രേതബാധ’, ‘മരണക്കുറിമാനം’ മുതലായ കവിതകൾ. തടപിടിച്ചട്ടിക്കൊണ്ടും കുത്തുകൊണ്ടും വെടിക്കൊണ്ടും, ചത്തുവിഴുന്ന ആനയെക്കുറിച്ചുള്ള ദൃഢവമാണ് ‘ഉള്ളിന്റെ കുമ്പിളിൽ’ നിന്തുന്നത്. മുഗ്ധമരണങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കരയുന്ന തമ്പുരാക്കമ്മാരും ചിത്രക്കുന്ന തമ്പുരാക്കമ്മാരും ഒളപ്പമല്ലക്കവിതയില്ലെന്ന്. നവദാരങ്ങൾ മുടിച്ച് വപരയെടുത്ത ധാരം നടത്തുന്ന ആധ്യാപകകൃതത്തിന്റെ കമ്പാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘പ്രേതബാധ’ എന്ന കവിത. ആ മരണങ്ങളെക്കാണ്ടുതന്നെ അവരുടെ നിദ്രക്കെടുത്തി വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കുന്നിടത്താണ് കവിയുടെ പ്രതി

കാരം ജലിച്ചുനിൽക്കുന്നത്. കവിത ഒരു പ്രതികാരമാകുന്നത് ‘പ്രേതബാധ’യിൽ കാണാം.

‘മരകാൻ കഴിയുന്നീലിപ്പോഴും ശാസം മുട്ടി
തുറിച്ച കണ്ണും വീർത്തവയറും ശമിതാവി-
നിറുകപിപ്പിടിക്കുന്ന കൈത്തണ്ണിലുയരുന്ന
ഞമ്പും ഹോതാകൾ തൻ തുടുത്ത മുഖങ്ങളും
ഇന്തുടിപ്പിനുമീരതപ്പെയ്ത വെള്ളത്തിൽ, കരി-
കടയും കടക്കാളളി കെട്ടതും കിടക്കുന്നോൾ
അസ്തമിക്കുന്നു സുരൂൻ, മശതോരുന്നു, മത്സ്യം
പത്തു പാറിയപോലെ കിടന്നു നക്ഷത്രങ്ങൾ’

(പ്രേതബാധ)

യാഗം കഴിഞ്ഞു; ആ ജീവിയുടെ തുറിച്ച കണ്ണ് നമ്മുടെ കണ്ണു തുറിപ്പിക്കുന്നു; ആ വീർത്ത വയർ നമ്മു ശാസം മുട്ടിപ്പിക്കുന്നു. യാഗപ്പുകൾക്കു കൂടിയ വാനം പെയ്തു. ആ പെയ്തതിൽ പൊന്തിക്കിടക്കുന്നു, ഒരു ശവദാഹിത്തിന്റെയെന്നപോലെ കരികടയും കടക്കാളളിയും. യാഗം സാത്രികര യല്ല, താമസശക്തിയാണെന്ന്, സാത്രികതയുടെ ശവദാഹമാണെന്ന്, കവികാട്ടിത്തരുന്നു. കുറ്റാക്കുരിരുട്ട് ഇരച്ചു കയറാനേ, ഇതൊക്കെ ഉതകു എന്ന് ‘മത്സ്യം ചത്തുപാറിയ പോലെ കിടക്കുന്ന നക്ഷത്രപ്പുക്’ അഭിവ്യക്തജിപ്പിക്കുന്നു. “നിനെക്കാനവർ കൊന്നു, പുവേ!തന്നുടെ തന്നുടെ മോക്ഷത്തെ” എന്ന അക്കിതമമന്ത്രം ഇപ്പമല്ലയുടെ അനുഭവത്തിലെ ആധാരശൃംതിയായിത്തീരുന്നു.

അപഭ്യത്തുതിരിയുന്ന കന്നുകാലികളും ഇറച്ചിവെട്ടാനായി ആട്ടിത്തെളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന പശുകളും പോത്തുകളും രാത്രികാലങ്ങളിൽ വണ്ണിത്തടി ചത്തുവിഴുന്നത് സഞ്ചാരവ്യാപാരത്തിനിടയിൽ കവിക്കുന്നുവെപ്പുടാവുണ്ട്. അവർക്കുള്ള തട്ടി കാരിരേണ്ടു മധ്യഗാഡ്യ ഞണ്ണങ്ങാറുണ്ട്:

‘മധ്യഗാഡ്യ ഞണ്ണങ്ങങ്ങിയ
വണ്ണിയിൽ പാലക്കാട്ടൻ
മഞ്ചിരത്തിലേയ്ക്കുള്ള
യാത്ര ഞാൻ തുടരുന്നു
കാറിൽ ഞാനിൽക്കുന്നോൾ
സപ്പിഡുകുടിയാൻ പേടി
കാറുപോയ് ചടകം ചപ്പി-
തെന്നന്നി നിൽക്കുന്നോൾ പേടി’.

സ്വന്തം ഉടലുയിരുകളിൽ ഓർക്കാപ്പൂറത്ത് വന്നിടിച്ചേക്കാവുന്ന മരണാത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഉൽക്കണ്ണംയാണ് ഈത്. പരുങ്ങിപ്പുതുങ്ങി ഇരുട്ടത്തു കാത്തു നിൽക്കുന്ന അവറുകൾ മരണരുപ്പികളാണ്.

“ഇന്യനും കൂടാതെത്തും/മാംസവാഹനം! ഇതിന്
പന്തിയിൽ തിന്നാൻ കൊള്ളാ/മെന്ന സീൽകുത്തി”

യിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് കവിയുടെ ഉപഹാസനിർഭരമായ കാഴ്ച. ജീവിത തതിനുമേലുള്ള മരണമുദ്രയാണത്.

‘എപ്പോഴുന്നിയില്ലോ/മരണം: കാണുംപടി
കുത്തിയിടില്ലെനിലം/മരണക്കുറിമാനം’

ജീവിതം ഒരു ഉപാധമാണ്. ആ ഉപാധാഷകൾക്കാണ് മരണത്തിലേ യ്ക്കുള്ള അപായ മുദ്രകൾ വായിക്കുന്ന ഒരു കവിയെ ഇവിടെ കാണാം. ഓരോ ജീവിയിലും മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് അതിന്റെ അന്ത്യാദിനം. അന്ത്യ ദിനത്തിന്റെ കുറിമാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിഹാലമായ ഉൽക്കണ്ണംയാണ് ഒള്ളപ്പെട്ട പ്രമാണയുടെ ‘മരണക്കുറിമാനങ്ങൾ’.

ജീവജലമായ കുന്തിപ്പുഴയും മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘തുടുകള്ളിലെന്നിൽ കലക്കം: ഇപ്പോൾ ഉടകുടം മാമകം ജനങ്ങൾം’ എന്ന് സ്വന്തം ടടക്കത്തിന്റെ മരണംകൂടി കണ്ണുന്നിൽക്കുന്ന കവി (‘ഉടകുടം’: വരിനെല്ല്) പറയുന്നു:

‘....കർമ്മ/സാക്ഷി, നിന്ന് തുക്കാൽക്കർവ്വീ-
സുഡശ്രൂ കിടക്കുക
സുഖം! ഇന്നുവര്ത്തിനു
മന്ത്രങ്ങളിയാത്ത
പാമരൻ തൊനിക്കുഴ-
മണ്ണിൽ നിന്നുണ്ടാക്കുന്നു
കുടിപ്പാനികളിനു’

(കലശപ്പാനി)

ജീവിതത്തിന്റെ കുമ്ഭമ്പ്പിൽനിന്ന് ഭാഹശമനത്തിനുള്ള കുടിപ്പാനി കളുണ്ടാക്കുകയാണ് കവി. ഈ തീർ നിറയെ തന്റെ ഭാഹമാണ്. ഭാഹശമനത്തിനുള്ള ജലം കോരിയെടുക്കാൻ നോക്കുമ്പോൾ ഏല്ലാം വറ്റിപ്പോയി തിക്കുന്നുവെന്ന് അറിഞ്ഞു നട്ടുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു കവിയേയാണ് നാം ഇവിടെ കാണുന്നത്.

മുവവുര

ശ്രീദേവി നമ്പിശൻ, ബാംഗ്ലൂർ

ഒന്നുവീഴുന്നു തീർത്തും
 നിന്നയ്ക്കാതൊരു വാക്ക്
 മനിതിൽ വിത്തനപോൽ
 മനസ്സിനാഴങ്ങളിൽ
 തളിരായ്, ഇലയായി
 പുവിട് കായുൾക്കാണ്
 വനമായ് നിറയുന്ന
 മാന്ത്രികജാലംപോലെ
 അർത്ഥംഗിരിൽ, ചുമത്-
 കാരത്തിൽ, ചന്ദ്രസ്താതു
 ശില്പഭദ്രമായ് താള-
 ക്രമത്തിൽ വികസിക്കു,
 ഹർഷവും ശ്രോകങ്ങളും
 മോഹവും ഭംഗങ്ങളും
 ലക്ഷണം തിക്കണ്ണതാരു
 കാവ്യമായ് പുഷ്പിക്കുന്നു.
 വനുനിൽക്കുന്നു നിരേ
 മുന്നിൽ ഞാൻ, മുവവുര-
 യോനുതീർക്കുന്നു, തൃപ്ത
 യാകാണ്ടു പുതുക്കുന്നു.
 അങ്ങനെ പോയീ കാലം
 വാക്കുകൾ മിച്ചിമങ്ങി
 അർത്ഥവും ജരാനര
 ബാധിച്ചു വികൃതമായ്,
 ഇന്നുണ്ടാൻ മുവവുര-
 യില്ലാതെ ചോദിക്കുന്നു
 എന്തുചെയ്യേണ്ടു ഞാനീ
 പഴയ കാവ്യം തോഴാ.....?

മുവന്തെതാട്ടമുവം - ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ

വി.പി.ഉള്ളി

(i)

കോശാർത്ഥവും പ്രയോഗാർത്ഥവും അപേസക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് വൈകാരികാർത്ഥമം ഭോധനത്തെ നിമിഷനേരത്തെക്കെങ്കിലും വിശ്വാസ്യുക. ആ വിശ്വാസൽ നിമിനേരത്തെ ഹൃദയന്തർത്ഥത്തിന് കാരണമാവുക. തത്പരലമായുണ്ടാകുന്ന വൈദ്യുത പ്രസാരത്തിന്റെ ഓർമ്മ സദ്യശ്രമായ ഒരുംബവത്തെ പ്രത്യാനയിക്കത്തക തീവ്രതയോടെ നിലനിൽക്കുക. ഒരു ലോകോത്തര കവിതയിലെ കവിത എന്നിലുണ്ടാകുന്ന ആസ്വാദന വിശ്രഷ്ടതെ താനിങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കുടെ. കവിതയിലെ പ്രമേയം, അവതരണരീതി, കവിയുടേയും എന്നേയും വൈകാരികവും സാംസ്കാരികവുമായ സാമ്യവ്യത്യാസങ്ങൾ തുടങ്ങി ഒരു നൂറുകൂടും അനുബന്ധാലടങ്ങൾ എന്ന ഇംഗ്രാഫേയും പരകോടിയിലെത്താൻ സഹായിക്കുന്നുവെന്ന് ഇത് ആസ്വാദനാവസ്ഥയുടെ മുൻപും പിൻപുമുള്ള സമയങ്ങളിൽ താൻ സമാതിക്കും. എന്നാൽ അനുഭൂതിയുടെ ശുംഖങ്ങളിൽ ഒരേയാരു പ്രതിഭാസ തിരിച്ചേണ്ട ഉണ്ടായും പ്രസക്തിയുമുള്ളു - അനുഭൂതിക്കു മാത്രം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞത് രാസ്വാദനം ആവിഷ്കർക്കുന്നതിൽ എനിക്കുള്ള കട്ടുത്ത പരിമിതികളെ സുചിപ്പിക്കാനാണ്. ശ്രീ. ഐപ്പുമല്ലായുടെ 'മുവന്തെതാട്ട മുവം' എന്ന കവിതയെ ഇത് പരിമിതിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സമീപിക്കാനാണിവിടെ ശ്രമിക്കുന്നത്. ആസ്വാദനമല്ല, പഠനവുമല്ല, ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ മാത്രം.

(ii)

ചരിത്രം മനുഷ്യനിലേൽപ്പിക്കുന്ന ധർമ്മസക്തങ്ങൾ കർമ്മഹലങ്ങളായി വേഷം മാറ്റിട്ടുണ്ട് മിക്കപ്പോഴും പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുക. വ്യക്തിജീവിതമെന്ന അനിശ്ചിതത്വത്തെ താനുഭേദിക്കുന്ന മുശയിൽത്തന്നെ വാർത്തയെ ദുക്കണമെന്ന വാഴി പ്രതിഭയുടെ കൂടപ്പിറപ്പായി കണ്ണുവരാറുണ്ടോള്ളാ.

ലോക നമ്മൾക്കുവേണ്ടി സേലാര തപസ്സുനുഷ്ഠിക്കുന്ന മുനീശ്വരനും പ്രജാ ക്ഷേമത്തേപരനായി വർത്തിക്കുന്ന രാജർഷിയും സന്ദര്ഭസാക്ഷാത്കാരം ജീവിതവ്യത്ഥമാക്കിയ കവിയും ഖവിഡ ഒരേ തുവൽപ്പുകഷികളാകുന്നു. എത്ര മാത്രം സങ്കുചിതമാണിവരുടെ വിശാലതയെന്ന് നമേം അതഭൂതപ്പെടുത്താൻ പോരുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങൾ ഖവരുടെ ജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് ദർശിക്കാം. അജന്തയും അപർിഷ്കൃതത്വവും അസാത്രന്ത്യവും നിഷ്കളളക്കതയുടെ കിരണങ്ങൾ പ്രസാർപ്പിക്കുവേണ്ടി ('കണ്ണിർപ്പാട' ത്തിലെ ശ്രാമിണ ദബതി കളെ ഓർക്കുക) അറിവും പരിഷ്കാരവും സംശ്രദ്ധവും വ്യക്തിയേയും ലോകത്തയും കളഞ്ചപ്പെടുത്തുന്നത് ഉദാഹരണങ്ങളില്ലാത്തതെന്ന നമുക്കുണ്ടാം മനസ്സിലാക്കാവുന്ന കാര്യമാണ്.

ഈത്തരം ഇതിഹാസമുഹൂർത്തങ്ങളെ കാബ്യാത്മകമായി ചിത്രീകരിച്ച് മുഖം നഷ്ടപ്പെടുന്ന ലോകത്തയും അതിന്റെ ദുരന്തം ആത്മാവിലേ ദൂവാങ്ങുന്ന വ്യക്തിയേയും കവി 'മുവത്രോടുമുഖം' മെന്ന കവിതയിൽ കാട്ടി തരുന്നു.

(പ്രസ്ഥാനവത്കരിക്കപ്പെടുന്ന പാപങ്ങളും അനീതികളും ഒരു വ്യക്തിയെ എത്രമാത്രം നിസ്സഹായനാക്കുന്നുവെന്നും അവനെ എങ്ങനെ മുഖമില്ലാത്തവനാക്കുന്നുവെന്നും കാണാൻ നമ്മുടെ ഇതിഹാസങ്ങളുടെ ഏടുകൾ മരിച്ചു നോക്കുകയാണ് കവി ഖവിഡെ.

തന്നിലെലാത്യങ്ങാനും തന്റെതായ ലോകത്തുമാത്രം ജീവിക്കാനും തന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പുമുഖത്തിരുന്ന് എഴുതാനും അസാമാന്യ യെരുപ്പും വേണ്ടിയിരുന്ന കാലത്ത് അതു ചെയ്ത കവിയാണ് ഒളപ്പുമണ്ണ്. കവിയുടെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം കൃത്യമായി ഉൾക്കൊണ്ടാൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക കവിതകളും നമുക്ക് അല്പപരമ്പരയിലും വഴിയെത്തരികയുള്ള എന്നതാണ് യാമാർത്ത്യം. മറുവായനയക്കുള്ള സാധ്യ തപോലും ഇക്കാരണത്താൽ കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു അദ്ദേഹി ത്തിന്റെ കവിതകളിൽ. എന്നാൽ ഈ പരിമിതിയിൽനിന്നു സാമാന്യുന്ന, മുക്തമായ ഒരു രചനയാണ് 'മുവത്രോടുമുഖം'. സത്രന്തമായ ചർച്ച ണയക്ക് സാമാന്യമായി വണ്ണുന്ന ഈ കവിതയ്ക്ക് ഒളപ്പുമണ്ണകവിതയുടെ പ്രാതിനിധ്യസ്ഥാവം അക്കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. കേവല മനുഷ്യന്റെ യർമ്മസങ്കടങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള പക്കതയും അതിനുതകുന്ന ഭാഷയും 'മുവത്രോടുമുഖം' ത്തിലുണ്ട്. പാരമ്പര്യത്തിനുമുകളായ പരിശോധനകൾക്ക് വേണ്ടിയും ഈ കവിതയുടെ ഫുട്ടയം തുറിക്കാമെന്നത് അതിന്റെ വ്യതിരിക്തത കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

(iii)

യൃഗനനിമശമായ മനസ്സിൽ നിന്നു പൊയ്മുവം അടർന്നുവീഴുന്നു. പൊയ്മുവങ്ങൾ സംസ്കാരത്തെ സ്വപ്നാശസ്വരം ചെയ്യുന്നോൾ ജീവി തത്തിന്റെ കമ്പോളങ്ങളിൽ പണപ്പെടുപ്പുവും വിലക്കയറ്റവുമുണ്ടാകും. കാള കുറ്റംബാരും കരടികളും യമേഷ്ഠം വിഹരിക്കുന്ന ഓഹരിക്കമ്പോളമായി മനുഷ്യസമുഹം മാറും. ഒഴുക്കിൽപ്പേടാതെ പിടിച്ചു നിൽക്കാമെന്നു കരു തുന്നത് വ്യാമോഹം മാത്രമായിത്തുരുന്ന അവസ്ഥ. പിടിവളഞ്ചികളായി മുൻപിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്നത് സഹജിവികളുടെ കരൾ കോർത്ത ചുണ്ണ കൾ മാത്രം. ഒരുക്കിൽ നിൽക്കുന്നവന് ഒഴുകരിയാൻ കഴിയാതാകും. ഒഴു കരിൽപ്പേട്ടവരുടെ മരണവെപ്പാളം കാണുന്നുണ്ടകുംപിലും അവരെ രക്ഷി കാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥ.

ഈ ഒരുക്കിൽവച്ചാണ് സത്രവും സ്വാർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നത്. സത്രം ആത്മത്യാഗത്തിന്റെയും സഹജീവിന്റെഹത്തി നിന്റെയും പക്ഷത്തിരുന്ന് ചെയ്യുന്ന യുദ്ധം ചിലപ്പോൾ വിജയിക്കാറുണ്ട്. മലിന പ്രവാഹമാണ് തന്റെ കർമ്മമണ്ഡലമെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അതിലേ കെടുത്തു ചാട്ടുന്നതോടെ സ്വാർത്ഥത്തിനുമേൽ അധാർ നേടുന്ന വിജയം തിന്മയുടെ ഒഴുക്കിനെതിരെയുള്ള നീതലായി മാറും. പ്രലോഭനങ്ങളുടെ ഫേനപിണ്ണങ്ങളേയും വാർദ്ദാനങ്ങളുടെ ചുണ്ണങ്കൊളുത്തുകളേയും വക വയ്ക്കാതെ നീതിക്കയറുന്നതിനിടയിൽ അല്പവിശ്രമത്തിനായി എത്തുക്കു കളെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നോൾ അധാരാളെ ഭരിക്കുന്നത് ഒരു കുട്ടം ധർമ്മ സക്കങ്ങളായിരിക്കും. കർമ്മങ്ങൾ ധർമ്മക്കങ്ങളിലേയ്ക്കും ധർമ്മസകടങ്ങൾ കുടുതൽ വീറുറ്റ കർമ്മങ്ങളിലേക്കും നയിക്കുന്ന അവസ്ഥ കർമ്മ വിപാകങ്ങളുമായി ‘മുഖത്തോടുമുഖം’ സന്ധിക്കുന്ന ഏത് സുമനസ്സിനും അസ്വസ്ഥകളുടെ ഒരു മഹാപ്രപണ്യം തന്നെയാണ് സുഷ്ടിച്ചു കൊടു കുന്നത്. തന്റെ ശരിരത്തിലും ആത്മാവിലും അറിഞ്ഞതാ അറിയാതെയോ അടിഞ്ഞതുകൂടിയ അഴുകൾ കുടഞ്ഞുകളയുക എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ലെന്ന് അധാർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ വിരേചനയാശയൾ അധാർക്കു മറ്റൊന്നേക്കാളും പ്രയോജനപ്പെടുന്ന സന്ദർഭവും ഇതുതന്നെ. ഒളപ്പമല്ലയുടെ ‘മുഖത്തോടുമുഖം’ ഏന കവി തയിൽ ഈ വിരേചനയാശയം വളരെ സമർത്ഥമായ മാത്രാക്രമം ദീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

(iv)

‘അക്ഷരാവലിയായ നക്ഷത്ര’ങ്ങളിൽ കൂട്ടിവായിക്കാനർത്ഥം കണ്ണഡ തഥാൻ കഴിയാതിരുന്ന കാലത്ത് ചരിത്രസന്ധികളേയും ജീവിതസന്ധികളേയും കവി മുവത്തോടുമുഖം കാണുന്നു. തിട്ടമില്ലായ്മയും ധർമ്മസക്രാന്തിയും കാലത്തുനിന്നും അന്വഷണം തുടരുന്ന കവി പിന്നീട് മലവാരം അടിമുടി പുത്തതിന് ‘അക്ഷരമില്ലെങ്കിലും അർത്ഥം’മുണ്ണന്ന് ഫലശൈത്യി പറയുന്ന കാലത്തിലേയ്ക്ക് (തനിനിരം - നിത്യകല്യാണി) എത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന അർത്ഥം എല്ലപ്പും മലിനമാകുമെന്ന യാമാർത്ഥ്യം വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും കടുത്തനിറവും നിരപ്പുകിട്ടും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുവഴി ('കടുത്തനിറമില്ലെന്നിൽത്തീടുക, നിരപ്പുകിട്ടും' - തനിനിരം) ബോധ്യങ്ങളുടെ തടാകത്തിലേയ്ക്കാണ് കവി എത്തിച്ചേരുന്നിരക്കുന്നതെന്ന് നിരീക്ഷിക്കുന്നതിലും സാംഗത്യമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ബോധ്യങ്ങൾക്കുപരി ധർമ്മസക്രാന്തിയും തിട്ടമില്ലായ്മയും അരങ്ങുവാണ് കാലത്തെക്കുറിക്കുന്ന ‘മുവത്തോടുമുഖം’മെന്ന കവിതയിൽ തിക്കണ്ണ ചലനാത്മകതയുടെ ശാന്തപ്രവാഹം നമ്പക്ക് കാണാം. കവിയുടെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ മനസ്സിൽ പതിച്ച വിത്തമ്പൂം മുളപൊട്ടിവളർന്ന് കാടു കെട്ടി. ആ കാട് ജാംബകാടുത്ത തെളിനിർച്ചോല എത്ര മുകിലെയടുത്താലും കുടംമുങ്ഗങ്ങുന്ന നീരുമായി ഒഴുകുന്ന കാംച്ച ഇരു കവിതയിലുണ്ട്. ഇരു തെളിനിർച്ചോലതുകണ്ട തന്റെ ക്ഷേരം ചെയ്യാത്ത മുഖം ചരിത്രത്തിലെ സമാനദർശനങ്ങളെ സാക്ഷിനിർത്തി വിശകലനം ചെയ്യുന്നവിധത്തിലുള്ള ആവ്യാസം കവിതയ്ക്ക് നൽകുന്ന മിച്ചിവ് ശ്രദ്ധയാംതന്നെ. ഇവിടെ കവി സംസ്കാരത്തിന്റെ പതാകവാഹകരെന്ന് സ്വയം കരുതുന്നവരുടെ പ്രതിനിധിയാണ്. ചലനാത്മകതയുടെ അരങ്ങ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ വികാരങ്ങളുടേയും സംഭവങ്ങളുടേയും അന്തഃസംഘർഷങ്ങളുടേയും സ്വപ്നങ്ങൾ പ്രകൃതിയുടെ മട്ടത്തീൽ കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.

(v)

ഒരു മുവത്തിൽ എത്രമുവങ്ങൾക്കാളിച്ചിരിക്കാനാകുമെന്നത് ആരും ആരോടും ചോദിക്കുന്നതോ ചോദിക്കേണ്ടതോ ആയ ചോദ്യമല്ല. സുന്നതം ജീവിതംകാണ്ട് കാട്ടിക്കാടുകേണ്ട യാമാർത്ഥമാണ്.

ഇരുവുമുറയും ഇരുട്ടുമുറയും മുവങ്ങളെ കക്ഷിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഹ്യായത്തിലെ വെളിച്ചും ഇരു മറകളിൽ തട്ടി പതിമടങ്ങായി പ്രതിഫലിക്കുവോൻ സമയരേഖകളിൽ ഉരുക്കിയൊലിക്കുന്ന മുഖം സുരൂതേജു

സ്ഥാർന്ന പുനരുദ്ധരപ്പടാം. അങ്ങനെന സംഭവിക്കുമ്പോൾ അവർ ചതിത്ര തതിൽ കുറ്റവാളികളായി മുദ്രകുത്തപ്പട്ടന്തിനു പകരം പുണ്യവാളുന്നരേ മാർഗ്ഗദർശികളോ ആയി ഉയർത്തപ്പെട്ടുന്നു. ഇതിഹാസത്തിലെ വിശാമി ശ്രീ മേനകയിൽ ഭ്രിച്ച് സന്തത്യുല്പാദനം നടത്തിയത് സംസ്കാരത്തിന് കളക്കമാകാത്തത് ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. ദുഷ്പ്രയൻ ഇന്നും സുരൂപ്രഭ യോടെ വിരാജിക്കുന്നതിൽന്റെ കാണാവും മറ്റാന്നല്ലായിരിക്കാം. എക്കില്ലും സാമാന്യവുഡിയുടേയും സാംസ്കാരികപാംജ്ഞയും മുഖ്യില്ലെട ഇവ ഒകയറ്റിയിരക്കുമ്പോൾ ചിത്രം മാറിവരുന്നു. അവിടെ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന പിലക്കുറവ് (Moral devaluation)കുറയ്ക്കാൻ പശ്ചാത്താപ സങ്കുലമായ അവ രൂടെ അന്തഃകരണം നമുക്കും കാണാൻ കഴിയണം. ഇക്കവിതയിൽ ഇത്ത രമൊരു വഴി തുറക്കുന്നുമുണ്ട്. രാജുടെ മനസ്സിൽവെച്ച് അധ്യാളുടെ വിവി ധമുഖങ്ങൾ തമ്മിൽ കലസുകയും മുല്യസ്വീകാരത്തിൽന്റെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സ് ലഭിക്കുകവഴി അധ്യാൾ സ്വയം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനായി തീരുകയും ചെയ്യുന്ന അവസരം - പരമപവിത്രമായ മനോവിമലീകരണത്തിൽന്റെ ശുഭ മുഹൂർത്തം. അതതരത്തിലുള്ള ചില മുഹൂർത്തങ്ങളാവിഷ്കരിക്കുന്നു കവി ഇവിടെ. മാലിനിനിന്തിയിൽ സാസ്യതർപ്പണത്തിനിറങ്ങിയ മുന്തിലും, സത്യനിഷ്ഠയത്തിനാൽ മുഖം നഷ്ടപ്പെട്ടുന്നിൽക്കുന്ന ദുഷ്പ്രയനിലും, തീർത്ഥയാത്രയ്ക്കിടയിൽ മുഖമില്ലായ്മയെ തിരിച്ചറിയുന്ന തന്നിലും മുഖ മില്ലാത്ത ലോകത്തിലേയ്ക്ക് കവി എത്തിച്ചേരുന്നു. മന്യലം നോറു കവി പള്ളിക്കെട്ടിരക്കി ഗംഗയിൽ തർപ്പണത്തിനിൽക്കുമ്പോൾ ക്ഷുരം ചെയ്യാത്ത തന്റെ മുഖം കണ്ണ് അത് പൊയ്മുവം തന്നെയാണ് മുഖം എന്നിടംവരെ നീളുന്ന സംശയങ്ങൾ. മുഖമില്ലാത്ത ലോകത്തിൽ മുഖം തേടുന്നവനായി മാറുന്ന കവിക്ക് സംശയനിവൃത്തി വരുന്നില്ലെങ്കിലും സ്വയം തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് ആ മനസ്സ് സജ്ജമാകുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ നിർമ്മതാത്ത മനുഷ്യൻ്റെ മമതാ ബീജങ്ങൾ വലയം ചെയ്യുമ്പോൾ സാംസ്കാരം ഗർഭീകരിക്കുന്ന മുല്യങ്ങാഡ യത്തെ കവി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. സഹൃദയ മനസ്സിൽ ഏറെ വളരാൻ വെന്നുന്ന വിത്തായി ഈ ചിന്ത മാറ്റപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

(vi)

വിത്ത് മൂളയ്ക്കുന്നത് സംശയങ്ങളുടെ നാനാമുഖങ്ങൾ ശാഖോപ ശാഖകളായി വളരുന്ന വ്യക്ഷമാകാൻ വേണ്ടിയാണെങ്കിലോ? സഹ്യദയ മനസ്സിൽനിന്ന് പോഷകങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട് വളരുന്ന നിരവധി ചോദ്യങ്ങളും സംശയങ്ങളും ഈ കവിതയിൽ കണ്ടെത്താം. മഹത്തായ ധർമ്മ

സക്കടം പുരുഷമാരുടെ കുത്തകയാണോ? മെനകമാരും ശകുന്തലമാരും ഈ മഹാമാരുടെ സത്യപതിസസ്യിക്കും മനോവിമലികരണത്തിനും കാരണഭൂതരാകുന്നത് ചരിത്രനിയോഗമനോ വിധിവിഹിതമനോ എഴുതി തെളിഞ്ഞാവതോ? ഭരതമാരും സർവ്വദമനമാരും തനയും തളളയുമില്ലാതെ വളരേണ്ടവരാണോ? ബീജമാഹാത്മ്യത്തിന്റെയും കുലമഹിമയുടെയും ഗുരുത്വം കൊണ്ട് എവിടെയോ പറന്നുവീണ് മുളപൊട്ടേണ്ട അപ്പുപ്പൻതാടി കളോ ഇവർ?

കാലമാവശ്യപ്പെടുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ മുളച്ചുവരാൻ ഒരു കവിതയുടെ പശമണ്ണ് ഉപകരിക്കുക എന്നത് വളരെ വലിയ കാര്യം തന്നെ. എന്തുകൊണ്ട് മെനക? എന്തുകൊണ്ട് ശകുന്തല? എന്നെല്ലാം ചോദിക്കാതെ നമുക്ക് മനോട്ട് പോകാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ.

കവിത വിത്താണ്, ചേരുമാണ്. ചെടിയാണ്, ഫലവുമാണ് - ആകണം. ഇവിടെ ഈ 'സുഫല'യുമായി മുഖത്തോടുമുഖം നിൽക്കുന്നോൾ നമുക്കിൽകൂടും ബോധ്യപ്പെടും. ഇവഴി കടന്നുപോകുന്നവർ കാലവുമായി, സംസ്കാരവുമായി, മുല്യബോധങ്ങളുമായി, കേവലമനുഷ്യത്വവുമായി, മൃദു ലവികാരങ്ങളുമായി മുഖത്തോടുമുഖം നിൽക്കാതെ വയ്ക്കുന്ന ഈ കവിതയുടെ സാഹചര്യവും.

(vii)

പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ ഭൂമികക്കുടിയാണ് ഈ കവിത. നയയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഉത്പാദനവും ഉപഭോഗവും ആത്യന്തികമായി വ്യക്തിതലാത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് ഈ കവിതയുടെ അന്തർഭാരത്യമാണ്. സംസ്കാര വിനിമയത്തിലെ ഭീമായ പ്രസാരണങ്ങളും കുറച്ചുകൊണ്ടുവരാനുള്ള മഹത്തായ ശ്രമങ്ങളാണ് ഓരോ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകനും ചെയ്യാനുള്ളത്. ഇതിനുള്ള സാങ്കേതിക വിദ്യ സാധ്യതമാക്കിയെന്നവകാശപ്പെടുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ ഉത്തപ്പനാണിൾ ജീവരൂപത്തിലുണ്ടാക്കുന്ന സാധ്യനമല്ലക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയല്ലോ സംസ്കാരത്തിന്റെ മൊത്തക്കച്ചവടം - അതേതു ബോന്ദിയാലും - ചിലർക്ക് വൻലാമുണ്ടാക്കുന്നോപ്പാഴും മാനവരാശിക്ക് നഷ്ടക്കണക്കുകൾ മാത്രം സമ്മാനിച്ചത്.

വ്യക്തിയോ സമൂഹമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് വ്യക്തിയും സമൂഹവും എന്ന ഉത്തരം ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയാനാവശ്യമായതെ വളർച്ച മനസ്സുകൾ നേടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വലിയതെറ്റിൽക്കിനു ചെറിയതെറ്റിലേയ്ക്കും

അതിൽനിന്നു ചെറിയ ശരിയിലേയ്ക്കും പിന്നീട് വലിയ ശരിയിലേയ്ക്കും മുള്ള പ്രധാനം വ്യഞ്ജിക്കും സമഷ്ടിക്കും ബാധകമാരെ. ഈ യാത്രയിൽ സമൂഹവും വ്യക്തിയും തമിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ വലക്കണ്ണികൾ അറ്റു പോകാതെ നോക്കുകയും പാണവായും ജപിച്ചുതിയും ജീവരക്തം തർപ്പിച്ചും അതിനെ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത കവികളുടെ കൂട്ടത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുപ്പമണ്ണയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനം ഇക്കവിതയിലുണ്ടാകാം.

(viii)

കവി പരാജയപ്പെട്ടിടത്ത് കവിത വിജയിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ച ഈ വിതയിൽ നമുക്കു കാണാം. ചരിത്രത്തിൽ പുരുഷനോടൊപ്പം തോളോട് തോൾ ചേർന്ന് നന്ദയിലും തിരയിലും തുല്യത സന്തമാക്കിയ സ്ത്രീ അടിമയാക്കപ്പെട്ടതിന്റെയും അദ്ദൃതയിലേയ്ക്ക് കൂപ്പുകൂത്തിയതിന്റെയും രേഖാചിത്രങ്ങൾ ഇവിടെ നമുക്കു കാണാം. ‘ആരു’നായ വിശാമിത്രൻ സന്തം ചോരയിൽ ജനിച്ച സന്തതിയെ കൈയേൽക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത അവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് സംസ്കാരരേതയും തപസ്സിനേയും ‘വളർത്തി’യെടുത്തപോൾ അതെ നാണയത്തിൽ തിരിച്ചടിക്കാനുള്ള ചക്കരപ്പ് മേനകയ്ക്കു മുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ മനുഷ്യനേന്ന നിലയിൽ പുരുഷനുമായുള്ള തുല്യത സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനവർക്ക് കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ശകുനത്തും അനാമത്രത്തിന് രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ ഉത്തരവാദികളാണ്. അമ്മയുടെ ഹൃദയശുന്നൂതയിൽമാത്രം കേന്ദ്രീകരിച്ച വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തികച്ചും എക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷിയമാണല്ലോ. മാനവികതയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള വിലയിരുത്ത ലുക്കളെ മാനിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പറയട്ടേ, അവകാശമോധനയിൽനിന്നെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമത്വകാംക്ഷയുടെയും ഒരു ദീപ്തമുഖം മേനക തിലുണ്ട്. ആധ്യാത്മികതയുടെ അർധല്ലം കോരിയ മുനീശ്വരൻ പശ്വാത്താ പത്തിന്പുറമത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. തന്റെ മുഖം കൈക്കൂടന്നയിൽ കണ്ണെ ത്തിയിട്ടും അതിനെ കാലപ്രവാഹത്തിൽ ചോർത്തിക്കളെണ്ണൽ ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഉചിയിൽ വിഞ്ഞും കുടമുഖമണിയുന്നവനാണ് ഇവിടെ വിശാമിത്രൻ. കാലം മേനകയെക്കാണ്ട് തെറ്റു തിരുത്തിക്കുണ്ടോഴും സംസ്കാരം സ്ത്രീയെ തെറ്റുകാരിയാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അടുത്ത തലമുറയുടെ പ്രതിനിധിയായ ദൃഷ്ടന്നനാക്കെടു വണ്ണനയുടെ ആർഡുപമായി ‘നിന്നൊ ഞാനറിയില്ലല്ലോ’ എന്ന് ശകുനത്തും തന്റെ ബന്ധംപോലും മുഖ തടടിച്ച നിങ്ങയിക്കുന്ന ‘സംസ്കാരവികാസ’മാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ശകുനത്തും കൂടുതൽ ‘വിധേയ’മായിട്ടാണിവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഒരു തലമുറക്കാലംകാണ്ട് സ്ത്രീയുടെ പദവിയിൽവന്ന ഇടിവ് ഇവിടെ വ്യക്ത

ମାକୁଣ୍ଡ ପ୍ରତିଷେଷ୍ୟସୁରତନିକପ୍ଲୁଇତୁଥୁଲେ ଏହି ସାତକ୍ରୂପୀ ଆବଲ୍ଲୁରେ
ଜୀବିତତତୀତିରେ ନଷ୍ଟପ୍ଲୁଟିରିକରୁଣ୍ଡ ହୁଏ ଅନ୍ତିମତତାରେ ଅଳଙ୍କାରମାଳାକୀ
ପଞ୍ଚତତିରେଯଦ୍ୱାକରୁଣ୍ଟାତିଲ୍ଲୁମ ମହାତବପତ୍ରକରିକରୁଣ୍ଟାତିଲ୍ଲୋଲ୍ଲୁମ ପୁରୁଷଙ୍କେ
ନ୍ରୀକୃତ ସଂସକାରର ବର୍ଣ୍ଣିତିରେ ଵ୍ୟକ୍ତମାଯ ସୁଚନାଗାଣ
ହୁଏ କବିତାରୁମ ଆବଶ୍ୟାନାଗରତତ୍ତ୍ଵ ନମ୍ବକ୍ରି କଣେକତାରେ କଣ୍ଠିତୁକ. ମୁଖୀପ
ସୁଚିହ୍ନିଚ୍ଛ ଆବଶ୍ୟାନାଗରିତି ନ୍ରୀତୀ ପ୍ରସକତାରୀବାନକିତି, ଆବଶ୍ର ସାନୀ
ଯୁମରିଯିକରୁଣ୍ଡାବେକାକିତ ହୁବିରେ ଆବଲ୍ଲୁରେ ସାନୀଯୁଗପୋଲ୍ଲୁମ ହୁଲ୍ଲୁ
ତାତୀତିରୁଣ୍ଡ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତିମତତତୀରେ ପ୍ରତୀକମାଯି ମାରିପ୍ଲୋଯି
ରିକରୁଣ୍ଡ ଆବଶ୍ର. ଅନ୍ତିମତମ ସାଧାରଣିଚ୍ଛ ଆବଶ୍ରକ ସାତବୋଯାମେ
ସାତକ୍ରୂପୀମେ ଆବସ୍ୟମୁହୂର୍ତ୍ତତାଯି ତୋନ୍ତୁକରିଲ୍ଲୋଲ୍ଲୋ. ଅତୁକେକାଣକୁ
ତରନ ଏହି ନିଷେଷ୍ୟମୋହାଲ୍ଲୁମିଲ୍ଲାରେ ଆବଶ୍ର ଆପ୍ରସକତାରୀବାନ ହୁକ୍କ
ବିତରିଲେ ବକତାବିନ୍ଦୁ କଣ୍ଠିତୁଣ୍ଡ. ପୁରୁଷଙ୍କେନ୍ରୀତ ସଂସକାରର
ଆବଶ୍ରକ ନିଷେଷ୍ୟଚ୍ଛ ତୁଲ୍ୟତାରୁମ ମୁଖଂ ଆବଶ୍ରକୁ ତିରିଚୁକ୍କି
ତୁନତୁରର ପୁରୁଷରେ ପୋତ୍ତମୁଖଂ ଆବଶ୍ର ପେଟକାଟାମେନ ସାନେଶବ୍ୟ
ହୁବିରେ ନମ୍ବକ୍ରି ବାଯିଚ୍ଛଦ୍ଵାକାଂ. ମଲାଯିତି ପୋତାନେ ପୁଷ୍ଟିରେ ତେବୋ
ନ୍ତୁହୁ ବିଵେକଂ ମାତମାଣ ପୁରୁଷରେ ହୃତାତ୍ୟୁମ କାଳାନ୍ତରେ ନେନ୍ତି
ତରନ ଯାମାରିମ୍ବୁମ ଡଙ୍ଗୁନରେଣେ ହୁବିରେ ସୁଚିହ୍ନିକେପ୍ତାନ୍ତିରୁଣ୍ଡ.

(ix)

ଜୀବିତରେ ପଲମୁଖଙ୍କାରୀ ପଲ କବିତକଳୀଲ୍ୟର ଉପମଣ୍ଡଳ କାଣିଷ୍ଠୁତରୁଗ୍ନାଙ୍କ - ସିଖାନାହୁବୁ ପ୍ରୟୋଗବୁ ତମ୍ଭିଲ୍ୟାନ୍ତ ବୈରୁଲ୍ୟା ଶରିକୁ ଓରମିପ୍ଲିକ୍ୟୁଟର ଯାତ୍ରାଙ୍କ ମୁଖଙ୍କାରୀ. 'ଚରରାଶି'ଟିକେ ହୃଦୟର ଶବ୍ଦାବୀଯି ବଲିକ୍ୟୁବୋର ବୀଯିତରୁଗ୍ନିଲେ ତୁଟୁତାଯିକେ ତେଜିଯୁଗ ମୁଖଂ, ଅଛୁଟେଯୁଗ ମୁତରଧ୍ରୀଯେଯୁଗ କୋଣିଟ୍ ପେନିଶିଲ୍ ପେଚିପ୍ଲିକ୍ୟୁବୋର ନିଶଳମଧ୍ୟର ପାତାବିକେଶଙ୍କ ଏଣ୍ଟର୍ଟରୁଗ୍ନ କ୍ରୂରପରିଣାମତରେ ମୁଖଂ (ନି ଭଲମ୍), ଭେତ୍ରୀଯ ସଂସକାରତିରେ କୃତକପ୍ଲାଟଙ୍କ କେକଲେବାକିଯ ରାଜରଷ୍ଣିକଳ୍ପନେଯୁଗ ମହରଷିମାରୁଦେଯୁଗ ଵିଵିଧ ମୁଖଙ୍କାରୀ ମୁର୍ଖବିଧିକ ଛିଲ୍ଲାବତ ହୁବ ତୁଣ୍ଣା କାଟୁବୋଯୁଗ 'ଜୀବିତରିହୃଦୟରୁଗ୍ନିଯୁଗ ପୁକ୍ଷଗ୍ନି' (ଆ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଦିତିକେ) ଏଣ୍ଟର୍ଟରୁଗ୍ନ 'ହୃଦୟରୁଗ୍ନିଯୁଗରୁଗ୍ନିପୋଲେବୁଚ୍ଛ ବେକ୍ଷଣ ଜୀବିତଂ' (ମୁଖତେତାଙ୍କ ମୁଖଂ) ଏଣ୍ଟର୍ଟରୁଗ୍ନିଯୁଗ ବସ୍ୟତାକେ ପତ୍ରାଶାଳରିତ ନାଯ କବିତା କାଟିଥରୁଗ୍ନ. ନିଯମଙ୍କାରୁଗ୍ନ ମୁଲ୍ୟଙ୍କାରୁଗ୍ନ ଆରାଦ ଚେଲ ବିକ୍ରି ଆରକ୍ଷୁବେଳୀ ଉପଯୋଗିକପ୍ଲଟକ୍ଷମାବେଳାକ୍ଷମ ପ୍ରୟାଗଂ. ଆରକ୍ଷ ସିଖିଯୁଗ ମୁଖଂ ମିଳିକାନ୍ତ କାମରୁପରେ ମୁଖଂ ମାତ୍ରକାନ୍ତ ଵିଲକ୍ଷ କଳ୍ପନା ନାଲବ୍ୟୁବାକ୍ୟୁକରୀ ମତିଯାତିରୁଗ୍ନ ଵିଶାମିତ୍ରଙ୍କ. ଏରୁ ରାଜରଷ୍ଣିକଙ୍କ

தன்ற் முவங் மினுக்கியால் மாற்றம் போர் பொய்முவங் ஸஂரக்ஷிக்கேண்ட துழுள்ளது. ஆச்சுப்பதன் நிஷேஷமானது அதையமாக்குவது. நினை தொனி யிலூலோ என்று பரிசீலனையிலே 100 ஶ்ரவிக்கேண்டது தனை. ஹவிடெ வலிய அதமஸங்லாஷ்மொனூஂ ஹவர் அனுவெளிக்குவுனிலூ. ரேளாயிகா ரியூடெ காபட்டு பிரகடமான் தானூஂ. சட்சுவலூஂ ராஜினியூமாய் ரகு நூலையே ஆச்சுப்பதனாவதுமிலூ. அவசிர் ஒரு வேஶவங்கு மாற்றமானலூ!

பொய்முவத்தின்ற் ஸஂஸ்காரம் ஸுவங் தெடுநூ. பகேஷ் கடம னிரவேடுநிலூ. முகிக் அமையுமிழமங் அதுகாஂ, குடும்ப ஜீவிதம் பாடிலூ. ஆச்சுப்பதாக ராஸ்ரவுமாகாஂ, ராமேங்கிரிக்கான் கஷியிலூ.

ஏதோ பகுதியிலிருக்கான் வேள்கி மத்துராச் ஜீவிதம் தூலத்தே ண்டிவதிக என்னதில் வலியெறாரு விரோதானமுள்ளது. அதுபோலே ஒரு நிஷ்கலைக் கொல்லும் பாலும் பஶுநாதாபத்தின் வேலியெறாருக்கான்வேள்கி அதை மமாக்கப்படுக்கையென்னதில் ஒரு குறுவினோடுவும். ஹக்காருணைச் சுருப்பு கொள்ளுதல் மஹதுவத்துக்கரணவும் அனுதாபப்ரகடனவுமெல்லாஂ நமை வசி தெரிக்குவதெயெடுத்து. ஹக்காரும் நமை ஓர்ணுப்பிக்கான் ஹு முவதே டுமுவங் பருாப்தமாக்குமென்னான் தோனூநை.

ஹு கவிதயிலே வக்தாவின்ற் ஒரு பிரதேகக்கத விஶாமித்ரதெனதோ ஆச்சுப்பதெனதோ போலெயாரு சுற்றிடம் அயாச்சிக்கிலூந்தான். சுற்றிடம் ரூபங்காடுத்து வழுத்திய ஸஂஸ்காரத்தின்ற் ஹரமாத்ரமானிவிட அயாச். எனிட்டுபோலும் முவமிலூயத்தூடை நினூபாயாவஸம் அயாச் தீவிரமாயி அனுவெளிக்குவூஂ. ஶரியென்று கருதி தெரியு சென்னிவதிக். அதமஸம்பூளத்திலுடை தான் போஷிப்பிசூவன் ஸுயங் கருதிய பார ஸுருவும் முலுணைலூஂ ஸங்கிரபமலட்டத்தில் தனிக்க அஶாஸ் நஞ்காத்த ஒரு ஆரவஸமயை நேரிடெங்கிவதிக். குடுதகர்னிட்டும் ஸுத்ரநியாகான் கொதிக்காத கிழியாயி, ராஜபாத துரினூகிட்டியிட்டும் அதிலுடை ஏத டிபோலும் முனோட்டு போகான் குடுக்காததவழாயி தனித்பாதி மூட யத்தில் அதூநுப்பிடிச்சிரிக்கூக. பிரகுதியூடை அலோவத்திலே புருஷநாயி உஷலேங்கிவதிக். ஹு அவஸமயில் தாநிதுவரை அடிய வேஷணாலூலூஂ பொய்முவமளின்றுகொள்ளலை திரிசுரிவ் வக்தாவினுள்ளாக்குவூ. எகிலிலும் ‘பாகமெத்துபோச் மாற்றம் மாயுரும் காய்க்கச்சேகைக்குந லோக’ தனில் வெகிவின மாயுரும் ஏறாயுள்ளில் தனிக்க நஷ்டபூட் ஜீவிதம் தெளையாலை சிற பூர்யதேங்கமாய் ஏற்ஸுப்பதயாயி தனை வேட யாடுவூஂ. ஹவிடெ அயாச்சுக் கஷிபிடிச் முலுபேஶாயணைலூடை உடமஸமத

രു ബാധയ്ക്കുന്നു. ഒരുവേള തനിക്കൊരിക്കലും എടുത്തണിയാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ധമാർത്ഥമുഖ്യമായി അനേകം മുഖ്യമായി ജീവിതത്തെ അധികാരിക്കുന്നു.

അനേകക്കണ്ണ് നിത്യമായ അസംശയതയും നിതാന്തമായ അനേകം മുഖ്യമായി ഒരു കവിതയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നോൾ ‘എത്ര മുക്കിയെ ടുതിട്ടും കുടം മുങ്ങുന്ന നീരു’മായി പിന്നെയുമൊഴുകുന്ന ഈ കവിതയും എൻ്റെ മനസ്സിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നു. ഈ തെളിനീരിൽ പ്രകൃതിയും സംസ്കാരവും കർമ്മവും ഘലവും വികാരവും വിവേകവും മുഖ്യമായും മുഖ്യമായും നിൽക്കുന്നു.

കവിത

നമുക്കിടയിൽ

കെ. ലാൽ

അ തിർത്തിക്കിരുപുറം നിന്നു കൈപിടിച്ചുനാം
കുല്യക്കുന്നേരം സ്വദുരസപ്പാം ജലാശയ-
പ്ലാറ്റിലോളംവെടിമുറിച്ചപോലെ മുഖം.....
ചുളിഞ്ഞ നെറ്റിതടം, ചുണ്ടിലോ, പട്ടമൗനം.
പിളർന്നനാവിന്തുവിലാരു സീൽക്കാരം;ചിതി-
മുനിഞ്ഞു കത്തും വിളക്കണഞ്ഞുപോകും മട്ടിൽ
നമുക്കിടയിൽപ്പെട്ടു വലഞ്ഞനിശ്ചാസങ്ങൾ
ഒടുക്കുമാരേചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞു ദംശിക്കുന്നു?
നടുക്കുവരണ്ണതിട്ട രേവതനിരുപുറം
തപിച്ചു കിടക്കുന്ന സ്വഹ്യദമിച്ചാറു-
ലിടയ്ക്കു പൊഴിച്ചിട്ടും സാന്തുനാകാശം, മുഖം-
കുനിച്ചു ചുംബിക്കുവാൻ നീലിച്ചു ലോകാലോകം.
തിരക്കിലബ്യമതിലാരാദ്യം വെടിപൊട്ടി
തെറിച്ചുചിതറുന്നതെന്നറിവിലെന്നാലും
അതിർത്തിക്കിരുപുറം നിൽക്കുമ്പോൾ, കോടിക്കുറ-
പറത്തും ഭയങ്ങളെ നമുക്കു താഴ്ത്തിക്കൊട്ടാം.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയവും രാഷ്ട്രീയത്തിലെ സംസ്കാരലോപവും*

അധ്യക്ഷൻ രാജ്

കഴിഞ്ഞ ലോകസഭാതിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടക്കുന്ന ദിവസമാണ് ഞാൻ ഇന്ത്യയിലെത്തിയത്. ചില കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എന്നിക്കുണ്ടായി. തായ്ലൻഡായിരുന്നു ഒരു രാജ്യം. തായ്ലൻഡിൽ കണ്ണ ഒരു സവിശേഷത അവിടെ ഒരു സൗമിധമോക്സിയാണ്. സാത ദ്രൈമില്ലേക്കില്ലും ജനാധിപത്യപരമായ ചില കാര്യങ്ങൾകൂടി ഉൾപ്പെട്ട് ഒരു തരം മൊണാർക്കി. ഇപ്പോഴും രാജവാഴ്ചപരമായ ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും സവിശേഷമിശ്രണമാണ് തായ്ലൻഡിലുള്ളത്. തായ്ലൻഡ് സാമ്പത്തികമായി വളരെയധികം പുരോഗമിച്ചു ഒരു രാജ്യമാണ്. തൊള്ളായിരത്തിമുപ്പതുകളിൽ രാജവാഴ്ച അവസാനിപ്പിച്ചതിനുശേഷമുള്ള അദ്ദേഹം ആരോ പതിറാണ്ടുകൾക്കിടയിൽ പതിനാറു രേണുകൾ നകൾ മാറി മാറി പരിക്ഷിച്ച രാജ്യമാണ് തായ്ലൻഡ്. അവിടെത്തെ രേണുകൾ എന്നു പറയുന്നത് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ അഭ്യുക്തിൽ സാധാരണ ഒരു വികസിത ജനാധിപത്യത്തിലെ പ്രകടനപത്രികകൾ പോലെ, സുലഭമായി ലഭിക്കുന്ന നിരന്തരമായി മാറ്റത്തിനു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. തായ്ലൻഡിനു ശേഷം കണ്ണ രാജ്യം സിക്കപ്പുരാണ്.

*മന്ത്രി കൃഷ്ണവാരിയർ സംബാരക ട്രസ്റ്റിന്റെയും പി. റക്കൻ നസ്വാർ ട്രസ്റ്റിന്റെയും സംയുക്താഖ്യവ്യത്യാസിൽ, 2004 ഒക്ടോബർഒൽ, ഫീ കേരളവർഷ കൊള്ളളിൽ സംഘടിപ്പിച്ച മന്ത്രി വി. അനൂസംശാന സജീവനാജ്ഞാനുടെ ഭാഗമായി, “കുട്ടകക്ഷിഭരണം- ഖാധ്യതകളും സാധ്യതകളും” എന്ന വിഷയത്തിൽ നടത്തിയ സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

എന്നൊക്കെ സാമ്പത്തിക അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടെങ്കിലും നിയമമാണ് ജീവിത മെന്നു പറയുന്ന, നിയമത്തിനുപരി ജീവിതമില്ലെന്നു പറയുന്ന, പോലീ സിനേപ്പോലെ രൂപയ്ക്ക് പെരുമാറുന്ന രാജ്യമാണ് സിക്കപ്പുൾ. മറ്റാരു സംവിധാനം മലപ്പെടുത്താൻ. അവിടെ ഇപ്പോഴും അർബവ് ഏകാധിപത്യ സംവിധാനമാണ്. പരിപുർണ്ണമായ ജനാധിപത്യമല്ല. മുസ്ലിം രാജ്യമാണ്. രാജഭാഷയിലും ഇതൊക്കെക്കശിഞ്ചിത്തിട്ട് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എത്തുനോശം നമുക്കുകാണാൻ കഴിയുന്ന ഒരു സവിശേഷത, പൊതുവേ അടുത്തകാലത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു മലഞ്ഞളിൽ അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്ന ചരിത്രപരമായ സന്ദേശങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയമായിട്ടുള്ള സന്ദേശങ്ങൾ, മറ്റുപല രാഷ്ട്രങ്ങളുടെക്കാലും വളരെയിക്കം മുന്നോട്ടുപോയ ഒരു ജനതയാണ് ഇന്ത്യക്കാരന്നും, നമ്മുടെ ജനാധിപത്യം അതിന്റെ സകലമാന പരിമിതികളോടും അപചയണങ്ങളോടും കുടിത്തണ്ണും വളരെയേറെ മികവുകളുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം കൂടിയാണെന്നും പറയുവാനുള്ള ബെയരും എന്നെപ്പോലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ വിദ്യാർത്ഥികൾ, ഒരു പാരം, നല്കുന്നുണ്ട്. പഴയ ഫ്രഞ്ച് കോമൺലോ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ തത്ത്വശാസ്ത്രപ്രകാരം ഭൂതിപക്ഷത്തിന്റെ ആധിപത്യംാണ് ജനാധിപത്യം. നമ്മുടെ ജനാധിപത്യം, പരമ്പരാഗതരാതിയിലുള്ള ഭൂതിപക്ഷ ആധിപത്യം എന്നുള്ളതിൽനിന്നുമാണി ഭരണാലടന്നയുടെ ആധിപത്യം എന്നായിട്ടുണ്ട്. ഭൂതിപക്ഷത്തിന്റെ സർവ്വാത്മകാധിപത്യം ഭരണമല്ല ജനാധിപത്യം; നൃനാപക്ഷത്തെ മാനിക്കുന്ന ഭൂതിപക്ഷത്തിന്റെ മര്യാദയാണ് അത്. പരമ്പരാഗത ജനാധിപത്യം പലപ്പോഴും ഭരണാലടന്നാജനാധിപത്യത്തിന് വഴിമാറുകയെന്നതാണ് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പൊതുവായിനന്ന ഒരു പ്രക്രിയ. പക്ഷെ, ഇന്നുള്ള ഭരണാലടന്ന ജനാധിപത്യം എന്നു പറയുമ്പോൾ ഇന്ത്യയടക്കമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഭരണാലടന്നാജനാധിപത്യം നിലവിൽ വരും വന്നെപ്പോഴും ജനാധിപത്യപരമായിട്ടുള്ള സംബന്ധത്തിൽ അതിന്റെ പുർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ പാലിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ പലപ്പോഴും സംശയങ്ങൾ വരാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇത് പറയുവാനുള്ള ഒരു കാരണം ഇന്ന് ലോകത്തുള്ള 193 രാജ്യങ്ങളിൽ 118 ഓളം രാജ്യങ്ങൾ ഒരു തരത്തിലെല്ലുകളിൽ മറ്റാരു തരത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തെ അവരുടെ ഭരണക്രമാധി സീക്രിച്ചു എന്നാണ് കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോഴും ഈ 118 രാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ള സംബന്ധത്തിന്റെ തോത് വ്യത്യസ്ത രീതിയിലാണ്. മറ്റാരു വിധേന പരിഞ്ഞാൽ ഒരു രാജ്യം ജനാധിപത്യരാജ്യമാണ് എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അവിടെത്തെ സാമൂഹികാവകാശങ്ങൾ, മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു ഗാരണ്ടിയുമില്ല. ഈ 118 രാജ്യങ്ങളിൽ 54 ശതമാനത്തോളം

രാശ്ചിങ്ങളിൽ മാത്രമേ കുറച്ചുകിലും ഭരണഘടനാപരമായിട്ടുള്ള സംബന്ധത്തും നിലനിൽക്കുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ട്, ഭരണഘടനാപരമായ ജനാധിപത്യം എന്നത് ഭരണഘടനാപരമായ സംബന്ധത്തും എന്നതിന്റെ മറുവാക്കല്ലോ പലപ്പോഴും വിഹരിതം കൂടിയാണ്. ഇതുപറയുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം വളരെ വികസിതമായ അർത്ഥത്തിൽ ഭരണഘടനാ ജനാധിപത്യം നിലവിൽവന്ന് ഇന്ത്യയുടെക്കമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ശക്തിപ്പെട്ട കാലാവധ്യത്തിൽത്തന്നെയാണ് ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമായ നിയമങ്ങൾ- ഒരു രാജ്വാഴ്ചയിൽപ്പോലും പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിലുള്ള കരി നിയമങ്ങൾ- ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ ടാഡ, നമ്മുടെ പോട്ട, നേഷൻ തു സൈക്കുറിറ്റി ആകുക തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. നിയമവശങ്ങളിൽ എന്നതുപോലെ ജനാധിപത്യക്രമത്തിലുള്ള രാശ്ചീയ മാറ്റങ്ങളിലും ഇതു പോലുള്ള സേവ്ഹാധിപത്യപരമായിട്ടുള്ള, അടിയന്തിരാവസ്ഥയെപ്പോലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

രാശ്ചീയ ജനാധിപത്യം എന്നുള്ളത് സാമൂഹികസംബന്ധത്തും എന്നു ഉള്ളതിന്റെ മറുവാക്കല്ലോ. രാശ്ചീയ ജനാധിപത്യം വർദ്ധിപ്പോഴും വ്യാപിച്ച പ്പോഴും ലോകത്ത് പല രാജ്യങ്ങളിലും സാമൂഹികസംബന്ധത്തും, മാനുഷിക സംബന്ധത്തും പൗരസ്യാത്മകതയും കുറഞ്ഞുവന്നതായി കാണും. വളരെ ശക്തമായിട്ടുള്ള ഒരു ഇംപീരിയലിസത്തെ വളരെ ശക്തമായിട്ടുള്ള ഒരു മുതലാളിത്തക്രമത്തെ ചിലപ്പോഴേക്കിലും നമ്മൾ ജനാധിപത്യമായിട്ട് തെറ്റി മാറ്റുന്നു. മെറ്റാരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ നമ്മൾനു കാണുന്ന പരമ്പരാഗതരാശ്ചീയത്തിൽനിന്ന് ഭരണഘടനാജനാധിപത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റം മിക്ക സന്ദർഭങ്ങളിലും മാർക്കറ്റ് ശക്തികൾക്ക് നമ്മുടെ സാമൂഹിക, പാര, രാശ്ചീയ ജീവിതത്തിന്റെ മേഖലയുള്ള അധിശ്വരത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന തിനാണ് കാരണമായിട്ടുള്ളത്. അരുന്ധതീരോധിയുടെ ഒരു ലേവന്തതിൽ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതി, പുതിയ ഭരണഘടനാ ജനാധിപത്യങ്ങൾ എങ്ങനെ ആശോളമാർക്കറ്റ് ശക്തികൾക്ക് അവരുടെ അജാംഡകൾ എല്ലാപ്പും നടപ്പിലാക്കാനുള്ള സംവിധാനങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. എ.ഡി.ബി.യുണി, ലോകബാങ്കുണിംഗ്, ഐ.എ.എം.എഫ് ഉണിംഗ്. അതുപോലെയുള്ള എല്ലാ അന്താരാഷ്ട്ര മാർക്കറ്റിംഗ് ശക്തികൾക്കും ഒരു അസ്ഥിരമായ ഭരണക്രമത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാളും സഹലമായി തങ്ങളുടെ വാണിജ്യ രാശ്ചീയം പ്രയോഗിക്കുവാൻ ഒരു സൃഷ്ടിക്കിടത്തിൽ ജനാധിപത്യക്രമത്തിൽ സാധിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഒരു വൈപരിത്യമുണ്ട്. നമ്മൾ ഭരണഘടനാ ജനാധിപത്യത്തെ താലോലിക്കുന്നു. അതിനെ

പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു, അതിനെ അഭികാമ്യമായി ദർശിക്കുന്നു. അതേ സമയം ഭരണാധികാരിക്കുന്ന ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടുകളെത്തന്നെ നമ്മൾ ചുംബണം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു സഹായമായ ഉപാധിയായിട്ട് മാർക്കറ്റ് ശക്തി കർശി മാറ്റുന്നു. ഈ വൈദികവൃദ്ധിയെത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രമേ ഒരു പക്ഷേ ഇന്നത്തെ ആഗോള ജനാധിപത്യത്തെപ്പറ്റി നമുക്ക് ചർച്ചചെയ്യു വാനും സംവദിക്കുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പരമ്പരാഗതമായ അർത്ഥ തത്ത്വത്തന്നെ ജനാധിപത്യത്തെ പലപ്പോഴും വളരെ ശക്തമായ ചട്ടക്കൂടായി കരുതുന്നത് എന്ന്. ഒരു സ്വതന്ത്രമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്. സ്വതന്ത്രമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അതുവഴിയുണ്ടാകുന്ന താരതമ്യേന സ്വതന്ത്രമായ നിയമ നിർമ്മാണസഭകളും ഭരണകൂടവും. അതിന്റെയൊക്കെ ആദ്യചുവട് എന്ന നിലയിലാണ് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത്. രണ്ടാമതായി സ്വതന്ത്രമായ ജൂഡിഷ്യറി. മുന്നാമതായി എങ്കിലും അവസാനത്തെത്തല്ലാത്ത തായി സ്വതന്ത്രമായ പത്രങ്ങൾ. പരമ്പരാഗത ജനാധിപത്യത്തിലെന്ന പോലെ ഭരണാധികാരിയിപത്യുത്തിലും ഈ മുന്ന് സംഖ്യാനണ്ണൾ വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഒരു പക്ഷേ ജനാധിപത്യത്തിന്റെത്തന്നെ അടക്കത്തിൽ യാണ്. പക്ഷേ, പുതിയ കൃപ്പിറ്റിലെല്ലാം പുതിയ ഫ്രോബിലെ സേഷങ്ങൾ, പ്രൈവറേറ്റേസേഷങ്ങൾ കാലത്ത് ഈ മുന്ന് ജനാധിപത്യന്തം ഭാഗങ്ങളെത്തന്നെ മാർക്കറ്റ് ശക്തികളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്ന സാഹചര്യം സംജാതമാകുന്നു. വാൺജ്യശക്തികളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങളെയാണ് സംരക്ഷിക്കുന്നത് എന്നു മാത്രം. നമ്മുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവിലും, നമ്മുടെ ലജ്ജിസ്ട്രേഷൻിലും പലപ്പോഴും നമ്മുടെ ജൂഡിഷ്യറിപോലും ഈ രീതിയിലുള്ള മാർക്കറ്റ് നിയമങ്ങളുടെയും മാർക്കറ്റ് താൽപ്പര്യങ്ങളുടെയും ഇച്ചക്കനുസരിച്ച് ബോധപൂർവ്വമോ അല്ലാതെയോ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എൻഡപത്രകൾ അവസാനം വരെ ജൂഡിന് കൂഷ്ഠായുള്ളേണ്ടെങ്കും, പത്ര തജലിശാസ്ത്രിയുടെയും ജൂഡിന് ഭഗവതിയുടെയുംമൊക്കെ കാലംവരെയും സൗഖ്യാലോനി ഇന്ത്യൻ ജൂഡിഷ്യറി കാൺഡിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സോഷ്യലിറ്റ് പിന്നാ ഗതി, അത് ജനികൂടിയാണ് പ്രശ്നത്തിലായാലും ശരി ബാക്ക് നാഷനലെ സേഷങ്ങൾ കാര്യത്തിലായാലും ശരി, പൊതുവുടമാക്കപ്പനികളുടെ കാര്യത്തിലായാലും ഒക്കെയും, ഒരു ജനകേന്ദ്രീകൃതകാഴ്ചപ്പാട് തൊല്ല്യറുകളിലെ പല വിധികളിലും പരിശോധിച്ചാൽ അദ്യശ്രമായി, അപേതുക്ഷമായിപ്പോയതായി കാണാം. സാമൂഹിക ഉടമസ്ഥത, പൊതുഉടമസ്ഥത, സാമൂഹികതാൽപ്പര്യം, ജനികൈയിൽ ഇച്ച തുടങ്ങിയവയിൽനിന്ന് ജൂഡിഷ്യറിയുടെ ഉത്തരവും മാറുന്നു. സകാരുസ്വത്ത്, ലാഭം, ലാഭമുണ്ടാക്കാനുള്ള അവകാശം, അതിനുള്ള ഭരണാധികാരിക്കുന്ന പരിക്ഷയാണ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾക്ക്

മുൻതുക്കം കൊടുക്കുന്നതായും കാണാം. ജുഡീഷ്യറിയിൽപ്പോലും തൊല്ലുറുകളിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വ്യതിയാനം, തീർച്ചയായിട്ടും നിയമനിർമ്മാണ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തെ നിയമനിർമ്മാണസംബന്ധം തൊട്ട് പാർലിമെന്റ് വരെയുള്ള തലങ്ങളിൽ എ.ഡി.സി മുതൽ ഏ.എ.എഫ് വരെയുള്ളവരുടെ അദ്ദേഹസ്വാധീനം സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈത് രേണുപാടനാജനാധിപത്യത്തിനും പരമ്പരാഗത ജനാധിപത്യത്തിനും ഒരുപോലെ ഭീഷണി ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന രൂപ അവസ്ഥാവിശേഷമാണ്. ഈ മാർക്കറ്റ് ശക്തികളുടെ അമിതമായിട്ടുള്ള സ്വാധീനത്തിനും സാമൂഹികമായ, സാമ്പത്തികമായ അസ്വസ്ഥതകളും സുരക്ഷിതത്വമില്ലായ്ക്കുമ്യും അതുപോലെ അസംത്കൃപ്തിയും ഉയർന്നുവരുന്നു. പലപ്പോഴും ജനാധിപത്യം തന്നെ വേണ്ടാർത്ഥത്തിൽ അസംത്കൃപ്തരായ ജനങ്ങളുടെ പുതിയ പുതിയ സമരരീതികൾക്ക് രൂപം കൊടുക്കുന്നു. ചിലപ്പോഴെക്കിലും അവരെ നമ്മൾ തീവ്രവാദപ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. അത് ഒരു പക്ഷേ സ്വയംനിർണ്ണയത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരമായിരിക്കാം സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായിട്ടുള്ള വ്യക്തിത്വം സ്ഥാപിച്ചുകൂടിയുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരമായിരിക്കാം, തൊഴിലില്ലായ്ക്കുന്ന പാർപ്പിച്ചുപോലെയുള്ള സാമ്പത്തികമായ ദ്രോഗമിൽക്കെതിരെയുള്ള സമരമായിരിക്കാം. ഇങ്ങനെ വ്യത്യസ്തരീതിയിലുള്ള സമരങ്ങൾ പുതിയ പുതിയ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന കുടക്കിക്ക പിന്നതിരെയുള്ള, നർജ്ജാത്യിലോകൈ കണ്ടപോലെയുള്ള സമരങ്ങളായിരിക്കാം. ഈ തിരിയിലുള്ള വ്യത്യസ്ത ജനകീയമുന്നേറ്റങ്ങൾ, തൊഴിലിനുവേണ്ടിയുള്ള മുന്നേറ്റങ്ങൾ, അതുപോലെ പാർപ്പിത്തതിനുവേണ്ടിയുള്ള മുന്നേറ്റങ്ങൾ, തങ്ങളുടെ ആവാസവ്യവസ്ഥകൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള മുന്നേറ്റങ്ങൾ കൈത്തെന്ന ചിലപ്പോൾഎക്കിലും തീവ്രവാദമുന്നേറ്റങ്ങളായി മുദ്രകൂത്തപ്പെടുന്നു. രേണുപാടനാജനാധിപത്യങ്ങളിൽ, രേണുസാഖിയാനങ്ങൾതെന്ന പുതിയ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന് ഇവരെ അടിച്ചുമർത്തുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയും നിലവിൽവന്നു. ടാഡപോലെയും, പോടപോലെയുള്ള നിയമങ്ങൾ വഴി ജനങ്ങളുടെ അനുവാദകരണം കുറയുകയല്ല കുടുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. Prevention of terrorist activities നുവേണ്ടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു നിയമം അവസാനം Protection of terrorist activity ആയിര്ക്കുന്ന മാറുകയും തടയേണ്ടതിനുപകരം ഈ തീവ്രവാദപ്രവർത്തനങ്ങളെ നിരത്തമായി പുനരുപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയായി മാറുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒട്ടരു പ്രതിസന്ധികൾ രേണുപാടനാജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാലത്തും രാജ്യങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ

തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ പലപ്പോഴും സ്റ്റോറീൽ ശക്തി കൂടിവരുന്നു. ജനാധിപത്യം സാർത്ഥകമാകുന്നത്, ഗാന്ധിയൻ തത്ത്വം പറയുന്നതുപോലെ, സദൈ അറ്റിൻ്റെ ശക്തി വർദ്ധിക്കുമ്പോഴും, രേണുകൂടുവും ജനതയ്ക്കും തമിലിലുള്ള അകലം കുറയുമ്പോഴാണ്. ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല ജനാധിപത്യ രീതിയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പല ഗവൺമെന്റുകളും മുഖ്യമന്ത്രിയും ഏറ്റവും ഹാസിസ്റ്റ് സ്വഭാവം ജനങ്ങളുടെമേൽ കാണിക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയാണു നുണ്ട്. അത് ഒഴുക്കിലായാലും ശരി, ഇരാനിലായാലും ശരി, അർജ്ജന്റീന യിലായാലും ശരി, എത്രോപ്പയിലായാലും ശരി, തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ തുടർന്ന് അധികാരത്തിൽ വരുന്ന ജനാധിപത്യസർക്കാരുകൾ മുമ്പുതെ കാലത്തുള്ള സേച്ചുയിപത്യ സർക്കാരുകളെപ്പോലെ ജനതയ്ക്കും തങ്ങളുടെ അധിശ്വരത്വം കുടുതൽ അക്രമാസക്തമായി പ്രയോഗിക്കുന്നു എന്നത് അടുത്തകാലത്ത് നമുക്ക് നിരീക്ഷിക്കാവുന്ന വളരെ പ്രധാനപ്പേട്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇന്നതെത്ത് കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻൽ ഡമോക്രാറ്റിക്കൾ പലതും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലിബിറ്റ് ഡമോക്രാറ്റിക്കളാണ്. ജനാധിപത്യം കുടുന്ന രാഷ്ട്രീയമായി, സ്വാതന്ത്ര്യം കുറയുന്ന സാമൂഹികമായും മാനുഷികമായും. ഇതു പ്രശ്നത്തെത്ത് എങ്ങനെ അഭിമുഖീകരിക്കാം എന്നു ഒള്ളതാണ് ഒരു പകേജ് നമ്മുളെ നേരിട്ടുന്ന വളരെ പ്രധാനപ്പേട്ട ഒരു ചോദ്യം. മാർക്കറ്റ് ശക്തികളാണ് കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. മാർക്കറ്റ് ശക്തി കൾക്ക് എതിരെ ജനകീയപക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ശബ്ദമുയർത്തുന്ന ശ്രദ്ധയായ നേതാക്കന്നർക്കുപോലും ഒരു രേണുയാടനാ ജനാധിപത്യ ക്രമത്തിന്റെ ഭാഗമാകുമ്പോൾ, അതിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഇതേ മാർക്കറ്റ് ശക്തികളുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്ക് വിധേയമായി ഭരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഒരുദാഹരണം, നെൽസൺ മണ്ഡലയാണ്. നെൽസൺമ സേഡല നടത്തിയ എല്ലാവിധ രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങൾക്കും ഉള്ള പ്രാധാന്യം നാം അംഗീകരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇപ്പോൾ ശക്തികൾ, ചരിത്രത്തിലാദേ ഹത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തിന് കൈ പ്രാധാന്യം നൽകുകയും വേണം. അതേ സമയം, അദ്ദേഹം ആദ്ധ്യാത്മികയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള പല രേണുപരിഷ്കാരങ്ങളും, നടപടികളും സാമ്പത്തിക സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾക്ക് അനുകൂലമായിട്ടുള്ളവ അണ്. അതുപൊലെ ബേസീലിൽ കഴിഞ്ഞ വർഷം നടന്നിട്ടുള്ള ആഗോള സോഷ്യലിറ്റ് സമേളനത്തിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിച്ച ബേസീലിയൻ പ്രസിഡണ്ട് ലുലോയുടെ സാമ്പത്തിക പരിഷ്കാരങ്ങൾ പലപ്പോഴും ആഗോള സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികളുടെ താല്പര്യങ്ങളെ ആരാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെമേൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നു. ലുലോയുടെ കാര്യത്തിലും, നെൽസൺ മണ്ഡലയുടെ

കാര്യത്തിലും ഇങ്ങനെന സംഭവിക്കാമെങ്കിൽ വാഴ്പേയിയുടെയോ അത് ല്ലേക്കിൽ യശന്തസിഹനയുടെയോ മൻമോഹൻസിങ്ഗിന്റെയോ കാര്യത്തിൽ എന്നൊക്കെ സംഭവിച്ചുകൂടാ എന്ന് നമ്മളാക്കേ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ വളരെ സക്രിയീസ്ഥായ പ്രശ്നമാണ്. ജനാധിപത്യത്തക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നോൾ അടിസ്ഥാനപരമായി രാഷ്ട്രീയം പറയും. തിരഞ്ഞെടു ടുപ്പുകളിലും, ജൂഡിഷ്യറിൽഉം നിയമനിർമ്മാണ സഭയിലുമൊക്കെ ഉപരിയായിട്ട് അതിന്റെ കാബുവെച്ചുനോക്കുന്നോൾ രാഷ്ട്രീയം എന്നു പറയുന്നത് വിഭവങ്ങളുടെമേൽ അത് ഭൂമിയാകട്ട, അറിവാകട്ട, വഭളമാകട്ട, വായുവാകട്ട, എല്ലാ വിഭവങ്ങളുടെയുംമേലെ ഉള്ള ജനതയുടെ, വ്യക്തിയുടെ നിയന്ത്രണാധികാരം നിശ്ചയിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ നോക്കുന്നോൾ വിഭവങ്ങളുടെമേൽ ഇന്ന് നമ്മൾ നടത്തുന്ന അനുവദ്ധക്കരണം ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമാണ്. വിഭവങ്ങളുടെ മേലുള്ള ജനതയുടെ അധികാരത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന പ്രക്രിയമാത്രമായിരിക്കും ഒരു പക്ഷേ അതിന്റെ ധമാർത്ഥ അർത്ഥത്തിൽ ജനാധിപത്യവർക്കരണം എന്നു പറയുന്നത്.

ഈ അടിസ്ഥാനപരമായി പല മാനങ്ങളുള്ള രൂപ വിഷയമാണ്. സാംസ്കാരിക അപചയം എന്നുള്ളത്, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം എന്നുള്ളത് രൂപ പക്ഷേ ഈ സംഗതികളുമായിട്ടോക്കെത്തെന്ന ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുൻപെത്തെ കാലങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ടെക്നോളജി വളർന്നു. ടെക്നോളജി വളർന്നതോടുകൂടി പരിസ്ഥിതിയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കാലത്ത് വിഭാവനം ചെയ്തതിൽനിന്നുപരി വലിയൊരു സാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന് പ്രാബേശികം എന്നപോലെ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള മാനങ്ങളുംകൂടി കൈവന്നിരിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതി രാഷ്ട്രീയം, ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ വളരെ അനിവാര്യമായ ഒരു ഭാഗമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു, പല രാഷ്ട്രങ്ങളിലും. പരിസ്ഥിതി സമാധാനം, ജനാധിപത്യം എന്നിവയെക്കു പകരം വെക്കാവുന്ന വാക്കുകളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കാലത്തെ ഏറ്റവും ശുഭോദശമായിട്ടുള്ള സംഗതി, ഈ വാക്കുകൾ തമിലുള്ള അകലം കുറഞ്ഞുവരുന്നു, ഈ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥങ്ങൾ തമിലുള്ള വ്യത്യാസം കുറഞ്ഞുവരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. പരിതസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നോൾ നിങ്ങൾ സമാധാനത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു എന്നുള്ള അർത്ഥം വരുന്നു. സമാധാനത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നോൾ മാത്രമാണ് നിങ്ങൾ ജനാധിപത്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് അമേരിക്ക ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രമാണ് എന്ന

പരിയുമോഴും അമേരിക്കയുടെ യുദ്ധങ്ങളെ സംഘടിതമായ തീവ്രവാദ പ്രവർത്തനങ്ങളായി കാണുകയും അങ്ങനെ അമേരിക്കൻ ജനയിപ്പത്യ ത്തിന്റെ legitimacy ദൈക്യവിച്ച് സംശയം വരുകയും ചെയ്യുന്നത്. പരി സ്ഥിതിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ സമാധാനം എന്ന നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യം കൊണ്ടായിരിക്കാം സമാധാനത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനത്തിന് വെറും രാഷ്ട്രീയക്കാരായ, മുഖ്യാധിക്രോധിയും വാജ്പേരിയുടേയുമെല്ലാം പേരുകൾ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും, നമ്മുടെയോക്കെ ഭാഗ്യത്തിന് അത് കിട്ടിയത് ഒരു പരിസ്ഥിതിപ്രവർത്തകയ്ക്കായത്. പാരിസ്ഥിതികമായിട്ടുള്ള അതിന്റെ സാമ്പത്തികവശങ്ങൾ, സമാധാനം സംബന്ധിച്ച വശങ്ങൾ ഒക്കെ ജനാധിപത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ വിഷയങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഗാന്ധി വളരെ വ്യക്തമായി, സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞ കാരുങ്ങളാണ് പലപ്പോഴും സിഖാനങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ പിന്നീട് നമ്മൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണം പോലുള്ളൂ, സമാധാന സംരക്ഷണംപോലുള്ളൂ കാരുങ്ങളിൽ നിന്ന് വിഭേദിച്ചു കാണാവുന്ന നന്ദി ഇനിമേൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാരുങ്ങൾ. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മുന്നോ പതിറ്റാണ്ഡുകളായിട്ട് ഒരു ജനതയെന്നനിലയിൽ മനുഷ്യരാശി സന്നം അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള കാരുമാണ്, ഇവ തമിലുള്ള പാരസ്പര്യം. അതുകൊണ്ട് ജനാധിപത്യ ത്തിന്റെ സംസ്കാരം എന്നുപറയുന്നത്. ആദ്യം സുചിപ്പിച്ചരീതികളിലുള്ള പ്രതിസന്ധികളുടെ പശ്ചാത്യലത്തിൽ, ഇന്നുകാണുന്ന ജനാധിപത്യം ഏറ്റവും മികച്ച ഭരണക്രമമാണ് എന്നു പറയാൻ കഴിയില്ല.എങ്കിലും, ഈ ലോകസാഹചര്യത്തിൽ, അതിനേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ഭരണക്രമം, സന്നം കഴിവുതെളിയിച്ചുകൊണ്ട്, ഉരുത്തിരിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. സ്ഥായിയായി ഇതിനേ കൊണ്ട് മെച്ചപ്പെട്ട ഭരണക്രമം മനുഷ്യരാശിക്കു പരിചയമില്ല. ജനാധിപത്യം എന്നു പറയുന്നത്, നിയമവാഴ്ചമാത്രമല്ല. ജനാധിപത്യം എന്നു പറയുന്നത് ഇതിലേക്കെ ഉപരിയായിട്ടുള്ളൂ ഒരു സംഗതിയാണ്. അതേസമയം ജനാധിപത്യം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനേതിരായി തീരുന്നു എന്നത്, ജനാധിപത്യക്രമങ്ങളിൽ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം കൂറയുന്നു എന്നത്, സ്വന്ധമായി ജീവിക്കുവാനുള്ള അവന്റെ അവകാശത്തിൽ ഇടപെടുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പലപ്പോഴും ജനാധിപത്യത്തെ മരിച്ചാണ് നമ്മൾ ധരിക്കുന്നത്. തന്റെങ്ങളുടേയും പദ്ധതികളുടേയുമൊക്കെ അർത്ഥത്തിലാണ് ജനാധിപത്യത്തെ നാം കാണുന്നത്. ജനാധിപത്യമെന്നുള്ളത് ഒരു സാധാരണക്കാരൻ, ഒരു മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവന്റെ അവകാശത്തിൽ ഇടപെടലില്ലായ്ക്കാണ്. അവന്റെ ജീവിതം എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്ന്, പാർട്ടിനേതാവോ, ഭരണകൂടമോ തീരുമാ

നികുന്നതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഒരു ജീവിതത്തെ നുറുവിയത്തിൽ ജീവിക്കാമെന്ന് തീരുമാനിക്കുവാനും അതിലേതെങ്കിലുമൊന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുമുള്ള സാധാരണമനുശ്ചർ സ്ഥാതന്ത്ര്യത്തിൽ ഇടപെടാതിരക്കുന്ന ഭരണക്രമം കൂടിയാണ് ജനാധിപത്യം. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തെ നമ്മൾ കാണാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ എന്നെന്നിക്കരിയില്ല. ജനാദർശക്കുവേണ്ടി നേതാക്കന്നാർ ചിന്തിക്കുന്നു, ജനങ്ങളുടെ സമുദിക്കുവേണ്ടിയുള്ള, ജനങ്ങളുടെ ഭാവിക്കുവേണ്ടിയുള്ള കാര്യങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമായി നേതാക്കന്നാർ ഏറ്റുകുന്നു, ഇതിന്റെ ഫലമായി ജനങ്ങൾക്കും, നേതാക്കന്നാർക്കുമിടയിൽ ഒരു അകർച്ചയുണ്ടാവുകയും, രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളും സംഘടനകൾപോലും മറ്റാരുവിയത്തിൽ ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ഗാധിജിയുടെ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോകുന്ന ഒരു പ്രസക്തി ഗാധിജി ദരിക്കലും ജനതയ്ക്കും തനിക്കുമിടയിൽ അകലം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണ്. തന്റെ വസ്ത്രധാരണപോലും അതിനു തടസ്സമാകരുത് എന്ന രീതിയിൽ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു.

ജനാധിപത്യത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ ഈ പറയുന്ന സാമ്പത്തിക, പാരിസ്ഥിതിക, സമാധാന പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒപ്പചാരിക്കരണകൂടണായിരുന്നിന്ന് മാറിനിന്ന് തീരുമാനമെടുക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം. നമ്മുടെ പരിസ്ഥിതി എങ്ങനെ സംരക്ഷിക്കണം, നമ്മുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളെ എങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കണം, എങ്ങനെ വിവണനം ചെയ്യണം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ ഒപ്പചാരികമായ ഭരണക്രമങ്ങളിൽ നിന്നുമാറി തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള ഈപ്പോൾ ശക്തി ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകണം. ഈ കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കുപോൾ മാത്രമേ ഒരു പക്ഷേ ഈ രീതിയിലുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ച് തരണംചെയ്ത് കുടുതൽ ശക്തിമായിട്ട് മുൻപോട്ടുപോകുവാൻ ജനാധിപത്യത്തിന് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തും ഈ രീതിയിലുള്ള പല മുന്നേറ്റങ്ങളും, പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങളും, അർത്ഥവത്തായ സംവാദങ്ങളും, രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തിക പ്രവർത്തനങ്ങളുമെങ്കെത്തെന്നും ഈ നടപാടുകളിൽക്കൂന്നുണ്ട്. ഈ രീതിയിലുള്ള ജനകീയ മുന്നേറ്റങ്ങൾക്കു മാത്രമായിരിക്കും ഒരുപക്ഷേ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പ്രതിസന്ധികൾക്കുള്ള ഉത്തരം നൽകുവാൻ കഴിയുക.

അരക്കന്താവതാരം

സ്രീരണ്ണജിനി. ജി

വേഷിവാളിൻ ചുവട്ടിലെ കല്ലിട്ടുക്കിലിരുന്ന്
സാക്ഷാലനന്തരൻ ഒരുപിൻമുറക്കാരൻ
തലനീട്ടി നോക്കുന്നു
തന്മുത്തതുല്യമാസം പുതിയപാർപ്പിടത്തിലെവൻ
പൊറുതി തുടങ്ങിയതു ഞാൻ കണ്ണിരുന്നു
ആരെ ഞാൻ പേടിക്കേണ്ടു
ഇതെല്ലു സാമാജ്യം
വീടിനുത്തരം പല്ലിതാങ്ങുനേക്കിലോ,
അസ്തിവാരത്തിൽ താങ്ങ്
ഞാനെന്നു മറക്കേണ്ട
അപ്പോഴേയ്ക്കാരോ കണ്ടു
ഒരുമിരിക്കാരൻ
“ഓ ഒരു പാനി! വിടരുതവെനെ!!”
“അയ്യോ പാവമവൻ ജീവിച്ചുപോയ്ക്കോടെ
വിട്ടുക്കു നമുക്കാരുപദ്ധവവുമില്ലല്ലോ!”
എന്നു പ്രതിശേഖം ഞാൻ ചേർന്നുന്നു.
“ആരിവർ മെനകഗാസിയോ ജന്തുസ്നേഹി?
“നീയിതിലേ വായുംനോക്കി നടക്കുംനേരം
ഇവൻ നീൻകാൽവിരലിൽ നൽകുമൊരുചുടുമ്പ്”
അപ്പാവത്തിൻ തലമാത്രമേ
കാണുന്നുവെന്നാർക്കുക.
“തലമണ്ഡനോക്കിയോന്നു കാച്ചിയാൽ പണിതിരും
പിനെ നമുക്കുണ്ണാരല്ലപം സമാധാനം”
പറഞ്ഞുതീരുംമുണ്ടെന്നു വലിച്ചുപുറത്തിട്ടു
നിശ്വലം കിടക്കുമീ ജന്തുവിൻ ജനുണ്ണുതോ
നാട്ടിവു നിരത്തുന്നു പാരപ്രമാണിമാർ!
ടുവിലോരു രഹസ്യമല്ലാരും കണ്ണിത്തി:
സംശയമില്ലിവനന്നതരു പിൻഗാമി!
അനന്തൻ പാലാഴിയിൽ
ഇവനുമതേവർഗ്ഗം നീർക്കോലി, വെള്ളപ്പാനി!

അർത്ഥാത്പാദനവും വ്യവഹാരവിശ്ലേഷണവും

കെ. പരമേഖൻ
ഗവേഷണവിഭാഗത്തിൽ, ഭാഷാശാസ്ത്രവകുപ്പ്, കേരള സർവ്വകലാശാല.

ഓഴി അർത്ഥാത്പാദനവിശ്ലേഷണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന കരുക്കളുടെ “സൗത്രാച്ചട്ട്” തുടക്കാനുള്ള താങ്കൊല്ലുകളിൽ ഒന്നാണ് വ്യവഹാരവിശ്ലേഷണം. ഓഴിജനം, സാഹചര്യത്തിന്റെ ചട്ടക്കുട്ടിഡിയേയൽക്ക് ഉണ്ടാക്കി, പുനരിസ്താർവ്വത്തുകരണം, ഘട്ടവൽക്കരണം എന്നിവയെ ഉപാധികരിക്കാക്കി. ഓഴി അർത്ഥാത്പാദനകൾ ഒക്കെന്നു എന്നാണ് വ്യവഹാരവിശ്ലേഷകൾ നിലനിൽക്കുന്നത്.

ആമുഖം

ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തത്താണാൽ നാലെണ്ണംാണ്.

1. ഓഴി എന്ന സംവിധാനം അനേകം സംവിധാനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമൂച്ചയമാണ്. ശബ്ദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളായ സന്നാഞ്ചൾ, അർത്ഥദേവ്യാതകമായ ഏറ്റവും ചെറിയ ഘടകമായ സന്നിമം, സന്നിമാഞ്ചൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപിമാഞ്ചൾ, രൂപിമാഞ്ചൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന വാക്യങ്ങൾ - ഈയോരോന്നും ഭാഷാ സമൂച്ചയത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംവിധാനങ്ങളുംതെ.

2. ഓരോ സംവിധാനവും, അതിനു തൊട്ടു മുകളിലുള്ള സംവിധാനത്തിന്റെ ഘടകമായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അതായത് സന്നം സന്നിമത്തിലും സന്നവും സന്നിമവും രൂപിമത്തിലും ഇവ മുന്നും വാക്യത്തിലും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം.

3. ഈ സംവിധാനങ്ങളുംതന്നെ സമാനരൂമായി പ്രവർത്തിച്ചാണ് ഓഴി എന്ന സമൂച്ചയം അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിന്നവേറുന്നത്. ഓരോ സംവിധാനത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനം പുർത്തിയാക്കി, അതിന്റെ ഫലത്തിനേല്ലെ അടുത്ത സംവിധാനം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അതിനാൽതന്നെ സന്നം സന്നി

മമായും രൂപിമമായും പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സാധ്യത എപ്പോഴും നില നിൽക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം കേട്ടു, അതു നമ്മൾക്കു മനസ്സിലായി എന്ന് അഭി വസ്ത്താജിപ്പിക്കാൻ ശ്രേണാതാവ് “ഉം” എന്ന് മുളുന്നത് ഒരേ സമയം സന്ദരം മുതൽ വാക്യം വരേയുള്ള സംവിധാനങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഇതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. ഭാഷയുടെ സക്രീണ്ണതയ്ക്കും സാരള്യത്തിനും ഒരുപോലെ നിദർശനമാണ് സംവിധാനത്തിലെ ഈ സമാനര മാനം.

4. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അതിൽ ഉൾച്ചേർന്ന സംവിധാനത്തോളം കൂടുതലാണ് ഇതിന്റെ മൊത്തം മുല്യം എന്നതാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങളിൽ എറ്റവും സാരമായ ഒന്ന്. സന്ദരം മുതൽ വാക്യം വരേയുള്ള സംവിധാനങ്ങൾക്കു പുറമെ അർത്ഥമുണ്ടെന്നു സാഭാവവുംകൂടി ഭാഷയ്ക്കുണ്ട്. ഈ സഭാവം നൽകുന്ന അതിമുല്യം - added value - ഭാഷയെ അതിന്റെ ഘടക സംവിധാനങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ മുല്യവത്താക്കുന്നു. ഒരു തരത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ അർത്ഥത്തിന്റെ നിവേദനം തന്നെയാണ് ഭാഷയുടെ പരമമായ ലക്ഷ്യമെന്നും പറയാം.

വിവരണത്തിൽനിന്നു വിശദീകരണത്തിലേയ്ക്ക്

ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ (പ്രാരംഭാലുക്കങ്ങളിൽ) ഭാഷകളുടെ വിശദമായ വിവരണത്തിനാണ് മുൻതുക്കം നൽകിവന്നത്. സന്ദരം മുതൽ വാക്യം വരെ യുള്ള എല്ലാ തലങ്ങളിലും, നിരവധി ഭാഷകളുടെ വിവരണങ്ങൾ ലഭ്യമായത് അങ്ങനെയാണ്.

ഇത്തരമാരു വിവരശേഖരത്തിന്റെ - data base - അടിസ്ഥാനത്തിൽ, വിവിധ ഭാഷകളെ, വിവിധ തലങ്ങളിൽ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രചരിത്രത്തിലെ അടുത്താലും. ഏതു ജനതയുടേയും ലോക വീക്ഷണം, അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയാണ് രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന സപീർ - വോർഫ് സിഖാനം ഇത്തരം താരതമ്യപഠനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്ത ലഭ്യിലാണ് വികസനരായത്. ഭാഷകളുടെ സമഗ്രവിവരണങ്ങളെ തുടർന്ന്, ഭാഷാദേശങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളും താരതമ്യപഠനങ്ങളുടെ മാറ്റും വ്യാപ്തിയും വർദ്ധിക്കാൻ ഇടയാക്കി.

ഇങ്ങനെ വിവരണക്ഷമതയ്ക്കുള്ള -descriptive adequacy - അനേകം ഷണം അതിന്റെ പരമാവധിയിൽ എത്തിയതിനെ തുടർന്നാണ്, ഭാഷ സ്വയംത്തമാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച് അനേകണങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിഞ്ഞത്. ശുന്നുമായ സ്ക്രോൾ -tabula rosa- പോലെയുള്ള മനസ്സുമായി ലോകത്തിലെത്തുന്ന ശിശു എങ്ങനെ തികച്ചും സാഭാവിക

മായി തന്റെ ചുറ്റുവട്ടത്തുള്ള സംസാരഭാഷ സാധ്യതമാക്കുന്നു എന്നും, ഒരു മുൻപരിചയവും ഇല്ലാത്ത വാക്കുകളും വാചകങ്ങളും ആ ശിശു എങ്ങനെ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനത്തോടെ പ്രയോഗിക്കുന്നു എന്നും മന സ്ഥിരാക്കുകയായിരുന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടുത്ത ലക്ഷ്യം. വിവര സംക്ഷമതയ്ക്ക് പുരകമായി വിശദീകരണക്ഷമത - explanatory adequacy കൂടി കൈവരിക്കുകയായിരുന്നു ഈതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

നോം ചോംസ്കിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ രചനാന്തര വ്യാകരണ പദ്ധതി -generative Grammar-യുടെ തിരുപ്പുറപ്പുട്ട് ഈ പദ്ധതിലെത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. മനസ്സിൽ ആഴ്ചാലുടനകളായി -deep structures - രൂപ പ്രേട്ടുന്ന ആശയങ്ങൾ സ്വന്തി-രൂപിമ വാക്കുരൂപങ്ങൾ ആർജിച്ച് ശാഖാവികമായോ രേഖായായോ സംഖ്യാത്തം ചെയ്യാവുന്ന ഉപരിഖാലുടനകൾ -surface structures- ആയി മാറ്റുന്നു എന്നാണ് രചനാന്തര വ്യാകരണ തിന്റെ അടിസ്ഥാന നിലപാട്. *Syntactic Structures, Aspects of the Theory of Syntax*എന്നീ പ്രസാമകിലും സംബന്ധമായ കൃതികളിലാണ് ചോംസ്കി തന്റെ സിഖിംഗങ്ങൾ ഒരു ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കൃത്യതയോടെ കോറിയിട്ട്.

ഉപരിഖാലുടനയിൽ സമാനതകളുള്ള വാചകങ്ങളെ ഓനിലേറെ തരത്തിൽ വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനേയും, വാചകങ്ങളുടെ കർത്തവി-കർമ്മണി പ്രയോഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തേയും മറ്റും ഫലപ്രദമായി സമർത്ഥിക്കാൻ ചോംസ്കിക്ക് ആഴ്ചാലുടന എന്ന സകലപ്പന്ത്രിന്റെ സഹായത്തോടെ ഏറക്കുറേ സാധിച്ചു. എന്നാൽ, ഭാഷയുടെ ഘടനയിൽ അർത്ഥം തിന്റെ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കാനും ഭാഷയുടെ ഏതു തലത്തിലാണ് അർത്ഥസന്നിവേശം നടക്കുന്നത് എന്ന് നിർണ്ണയിക്കാനും ഉള്ള അനേകം ഷണം ഇപ്പോഴും തുടരുകയാണ്.

വ്യവഹാര വിശ്ലേഷണം

ഈ പദ്ധതിലെത്തിലാണ് “വ്യവഹാര വിശ്ലേഷണം” എന്ന പട്ടം -അപഗ്രമന രീതി ഉരുത്തിരിയുന്നത്. സ്വന്ത-സ്വന്തി-രൂപിമ-വാക്യാലുടനകളുടെ പുറത്ത്, ഭാഷാപ്രയോകതാവിന്റെ ലോകപരിജ്ഞാനംകൂടി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അധിമുല്യം -added value- ആയി അർത്ഥത്തെ കണക്കാക്കുന്ന ഒരു സമീപന രീതിയാണ് ഈതെന്ന് പറയാം.

വ്യവഹാരം -discourse - എന്ന സാങ്കേതിക പദം വളരെ വ്യാപ്തിയുള്ളത് ഒരു സകലപ്പനമാണ് എന്ന വസ്തുത പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട

താണ്. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ മാത്രമല്ല നവീനശാസ്ത്രം - anthropology- മുതൽ ജനുശാസ്ത്രം - zoology- വരെ ഏത് ശാസ്ത്രത്തിനും അതിന്റെ തായ വ്യവഹാരം ഉണ്ട് എന്നതാണ് ഈ സകലപന്ത്രിന്റെ ഏറ്റവും വിശദ ലമായ മുഖം. നിർദ്ദിഷ്ട വിഷയത്തിന്റെ ബുഷ്ടികോണിലൂടെയുള്ള ലോക വീക്ഷണത്തെ സ്വീഷ്ടിക്കുന്നതും, ഒരു കണ്ണാടിയിൽ എന്നൊന്നം ആ വീക്ഷണത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതും - discursive construction of reality and its reflection - ആ വിഷയത്തിന്റെ വ്യവഹാരവും അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളുമാണ്.

ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിധിയിൽനിന്നു നോക്കുന്നേവാൻ പാട തനിൽ -text- നിന്നു വിഭിന്നമായ ഭാഷയുടെ ഉപയോഗത്തയാണ് വ്യവഹാരം (പ്രധാനമായും ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. ഭാഷാശാസ്ത്രകാരൻ വ്യവഹാരങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നത് ഭാഷയിൽ അവ എന്നെന്ന പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന മനസ്സിലാക്കാനാണ്.

അതായത്, ആശയവിനിമയത്തിന്റെ (ഭാഷയുടെ ലക്ഷ്യം തന്നെ അതാണാല്ലോ) ക്രിയാംശം (function) ആവഹിക്കുന്നത് വ്യവഹാരം ആണെന്നു കാണാം. അതേസമയം, വിനിമയം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സാരാം ശം(concept) ആകട്ട പാഠത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടും സമാനരൂപമാണ് താനും. text എത്തെങ്കിലും context-ൽ പ്രത്യേക മുല്യങ്ങൾ കൈവരിക്കുന്നതു വഴിയുണ്ടാകുന്ന ആശയവിനിമയമാണ്. ഭാഷ എന്ന നിർവ്വചനം സാർത്ഥകമാകുന്നത് ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്.

ഭേദനംബിന സംഭാഷണങ്ങളുടെ ചുട്ടും ചുരും ആവാഹിച്ചെടുത്ത്, അവയിൽനിന്നു ഭാഷയുടെ ചലനരീതികളെ -dynamics- കുറിച്ച് എന്നൊക്കെ സാമാന്യവർക്കരണങ്ങൾ നടത്താം എന്നതാണ് വ്യവഹാര വിഘ്നശാഖയുടെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം. നിന്ത്യാപയോഗ ഭാഷയെന്ന ജീവ സ്റ്റൂഡി പ്രതിഭാസത്തെ, അതിന്റെ ഷുക്കലിനൊപ്പം നീങ്ങി, പ്രവർത്തന നിരതമായ അവസ്ഥയിലാണ് വ്യവഹാരവിഘ്നശാഖം അപഗ്രാമിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ജീവനുള്ള ശരീരത്തെ സമീപിക്കുന്ന ഒരു യോക്കറൂടെ അത്രതന്നെ സ്വക്ഷമ്പതയും സാങ്കേതിക ഭൗതിംഗ്യവും ആവശ്യമുള്ള പ്രവൃത്തിയാണിരുന്നു പറയാം. പ്രകടമായ അവ്യവസ്ഥയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ നിർബന്ധാണം ചെയ്തെടുക്കുക, ഈ വ്യവസ്ഥകളിൽനിന്നു സംഭവിച്ചുപോയിട്ടുള്ള അപദേശങ്ങൾക്ക് ന്യായികരണം നൽകുക, ആവശ്യമെങ്കിൽ തിരുത്തലുകൾ നിർദ്ദേശിക്കുക എന്നിവയാണ് വ്യവഹാരവിഘ്നശാഖാം പൊതുവെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് എന്നും പറയാം.

ഭാഷാദേവ വിജ്ഞാനീയം, സാമൂഹ്യഭാഷാശാസ്ത്രം എന്നിവയും വ്യവഹാരവിലേപ്പണംവും ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന ഭാഷയെത്തന്നെന്നാണ് അപഗ്രാമിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തെത്, വിവിധ മാനദണ്ഡങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വം ഭാഷയെ ശ്രേണിവിൽക്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേത്, സമു ഹമെന്ന ഭൂമികയിൽവച്ച് ഭാഷകളേയും അവയുടെ ഭേദങ്ങളേയും ചിത്രീ കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായി, ഭാഷയെ ഒരു വ്യവഹാരമായി കണക്കാക്കി, സാമൂഹ്യതലത്തിൽ ആശ യവിനിമയത്തിന് അതെങ്ങനെ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാ കുകയാണ് വ്യവഹാരവിലേപ്പണം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്.

മറ്റാരു തരത്തിൽ പരിഞ്ഞാൽ, വാക്കുകളും പ്രയോഗങ്ങളും എത്ര പ്രദേശത്തിന്റെ അഭ്യുക്തിൽ സമുഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണെന്നു കണ്ണെത്താനും, അപ തമ്മിലുള്ള അനുകൂലമായ ബന്ധം ഉരുത്തിരിച്ചെടുക്കാനു മാണ് സാമൂഹ്യഭാഷാശാസ്ത്രവും ഭാഷാദേവവിജ്ഞാനീയവും ശ്രമിക്കുന്നത്. വ്യവഹാരവിലേപ്പണമാകട്ടെ, ഭാഷയെന കൊടുക്കൽ-വാങ്ങൽ പ്രക്രിയയിൽ ഓരോ പ്രയോഗവും എന്നു പക്ക -role- ആണ് വഹിക്കുന്നത് എന്ന് വിലയിരുത്തുന്നതിനാണ് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്.

ചുരുക്കത്തിൽ, വ്യവഹാരവിലേപ്പണം ഉപയോഗത്തിലുള്ള ഭാഷയ്ക്കു പുറം, ആശയവിനിമയം എന്ന പ്രക്രിയയെ കൂടി കണക്കി ലെടുക്കുന്നു. പാഠ -text- എത്തെങ്കിലും പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിൽ -context- എങ്ങനെ വ്യവഹാര മൂല്യം -discourse value- എന്നു പറയാം. ഭാഷാദേവവിജ്ഞാനീയം പാഠത്തിനും സാമൂഹ്യഭാഷാശാസ്ത്രം സന്ദർഭത്തിനും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നോൾ, വ്യവഹാരവിലേപ്പണം ഇതുണ്ടോ ഉൾച്ചേർന്ന വ്യവഹാരം -discourse- എന്ന സങ്കല്പനത്തയാണ് അപഗ്രാമവിധേയമാക്കുന്നത്.

വ്യവഹാരത്തിന്റെ ചതുർമാനങ്ങൾ

‘ചട്ടക്കൂട്’(frame), ക്രമം (turn), സൂചകം (marker), ഭാഷണപ്രകിയ(speech act) എന്നിങ്ങനെ നാല് തലങ്ങളിലാണ് വ്യവഹാരത്തെ സാധാരണ അപഗ്രാമിക്കാറുള്ളത്. ഭാഷയുടെ അർത്തേമാർപ്പാദനപ്രകിയ തിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചും വീഴാൻ ഈ രീതിയിലുള്ള വിലേപ്പണത്തിന് സാധിക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രകടമായ ഒരു മെച്ച്.

ചട്ടക്കുട് എന്നതുകൊണ്ട് വ്യവഹാരത്തിന്റെ സാഹചര്യമാണ് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. പരമ്പരാഗത വൈയാകരണമാർ മുതൽ ഇങ്ങൾ രചനാന ന്തർ വരെ പരാമർശിക്കുന്ന സന്ദർഭ -context-മാത്രമല്ല സാഹചര്യം എന്നതാണ് പ്രസക്തമായ വസ്തുത. ഏതൊരു ഭാഷണശകലത്തെയും -utterance- അർത്ഥോൽപ്പാദന ക്ഷമമാക്കുന്നത് ആ പ്രക്രിയയുടെതന്നെ ഘടനയും ആ ഘടന പ്രവർത്തനസജ്ജമാക്കുന്ന സ്ഥലകാല പരിധിയും ആണ്. ഘടനയും സ്ഥലകാലപരിധിയും ഉൾച്ചേരുന്ന സാകല്യമാണ് ആ ഭാഷണശകലത്തിന്റെ “സാഹചര്യം” എന്ന നിർവ്വചിക്കാം (വ്യവഹാരവി ഫ്രേഡിക്കുസിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഏറ്റവും ചെറിയ ഏകകമാണ് ഭാഷണ ശകലം. ഒരുവളരെ ഭാഷണശകലങ്ങൾ തമിലുള്ള പ്രവർത്തന-പ്രതിപ്രവർത്തനങ്ങളാണ് ഒരു വ്യവഹാരമായി വികസിക്കുന്നത്. വ്യവഹാരത്തിൽ ഓരോ ശകലത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്തിന് ഘട്ടം -സ്പാ- എന്നാണ് പറയുന്നത്. വ്യവഹാരം മുന്നോട്ടു പോകുന്നത് നിരവധി ഘടനിർദ്ദേശങ്ങളുടെ -സ്പാ taking-ഫലമായിട്ടാണ്.)

ഒരു ഉദാഹരണം:

എറു പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഉദാഹരണം കൊണ്ട് വ്യവഹാരവി ഫ്രേഡിക്കുസിനു അർത്ഥമനിർദ്ദേശ പ്രക്രിയയെ എങ്ങനെ സമീപിക്കുന്നു എന്ന് വ്യക്തമാക്കാം. എതാനും ഭാഷണശകലങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വ്യവഹാരം ആണ് പരിശോധനാവിധേയമാക്കുന്നത് (ശകലങ്ങൾക്ക് നമ്പർ ഇട്ടിരിക്കുന്നു).

1) റവി സ്കൂളിലേയ്ക്ക് പോവുകയാണ്.

2) അന്നത്തെ കണക്കുക്കാല്ലിനെക്കുറിച്ച് അയാൾക്ക് തെല്ല് ഉൽക്കെണ്ണംയുണ്ടായിരുന്നു.

രണ്ടു ശകലങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ഈ വ്യവഹാരത്തെ സാമൂഹ്യമായ നമ്മുടെ പൊതു അറിവും മലയാളത്തിന്റെ വാക്യാലടന -syntax-യെ കുറിച്ചുള്ള അവബോധവും മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുന്നേണ്ടിൾ, കണക്കുക്കാല്ലിനെ അൽപ്പം പരിശേഷണത്താട സമീപിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയാണ് ‘റവി’ എന്ന വ്യാവ്യാം അംഗീകരിക്കാൻ ശ്രദ്ധാതാവ് അഭ്യർത്ഥിത് വായനക്കാരൻ നിർണ്ണയിതന്നാക്കുന്നു. അതോടൊപ്പംതന്നെ, സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായ റവിയെ “അവൻ” എന്നതിനു പകരം “അയാൾ” എന്ന സർവ്വനാമം ഉപയോഗിച്ച് നിർദ്ദേശിച്ചത് ഇതരവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് വഴിവച്ചേക്കാം എന്ന സുചനയും ശ്രദ്ധാതാവിന്/വായനക്കാരന് നൽകുന്നുണ്ട്.

3) കഴിഞ്ഞയാഴ്ച കണക്കുകൂട്ടാല്ലെങ്കിൽ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് രവി ഒക്ലു പണിപ്പേട്ടത്.

- ഇതാണ് മുന്നാമത്തെ ഐട്ടം.

രണ്ടാം ഐട്ടതിൽ ശ്രോതാവിന് തോന്തിയ സംശയം ഇവിടെ പരിഹരി ക്കപ്പേട്ടു - രവി അദ്ദോപകനാണ്; “അയാൾ” എന്ന പരാമർശം അങ്ങനെ ന്യായികരിക്കാം. എക്കിലും, ഭാരതീയമായ നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിൽ അദ്ദോപകനെ “അയാൾ” എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുമോ? ഇങ്ങനെ മറ്ററാറു പുതിയ വ്യാവ്യാനത്തിനുകൂടി ഐട്ടം 3 വഴി തുറക്കുന്നു.

4) ആറാം കൂട്ടാല്ലിലെ കണക്കുമാഷ് ഒരു മുന്നറിയിപ്പും തരാതെ ചുമതല രവിയെ ഏൽപ്പിച്ച് മുങ്ങുന്നത് ഒരു പതിവാക്കി വർക്കയാണെന്നു തോന്നുന്നു. രവി കണക്കല്ലേ സാധാരണ പരിപ്പിക്കാവുള്ളത് എന്ന പുതിയ അറിവ് രവിയുടെ പരിശേഷത്തിനു വിണ്ടും പുതിയൊരു മുഖം കൂടി നൽകുന്നു.

5) കണക്കു പരിപ്പിക്കാൻ സ്കൂൾ ഓഫീസിലെ കൂർസിനെ ഇങ്ങനെ നിയോഗിക്കുന്നത് സാധാരണമല്ലോ. വ്യാവ്യാനം വിണ്ടും മാറുന്നു!

വ്യവഹാരത്തിലെ ഓരോ ഐട്ടവും നൽകുന്ന ഐട്ടനാപരവും സന്ദർഭപരവുമായ സൃചനകളെ കണക്കിലെടുത്ത്, ഓരോ ഐട്ടത്തിന്റെയും അർത്ഥം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനെ “പുനർസന്ദർഭവൽക്കരണം” -reframing- എന്നു പറയാം. അർത്ഥമനിർണ്ണയത്തിൽ ഭാഷയും, അത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന സാഹചര്യവും ഒരുപോലെ തുടങ്ങിയാൽ വ്യക്തമായ ഉദാഹരണമാണിത്.

ഐട്ടവൽക്കരണം

സംഭാഷണങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു എന്നതിന്റെ വ്യാവ്യാനമാണ് ഐട്ടവൽക്കരണം അമാവാ *take taking*. എത്ര വ്യവഹാരത്തിലും സംഭാഷണങ്ങൾ ഉരുത്തിരിയുന്നതിന്റെ - ഭാഷണശകലങ്ങളുടെ ചലന രീതികൾക്ക് - ഒരു ക്രമം ഉണ്ട്. ആരാദ്യം സംസാരിക്കുന്നു, അയാൾ എപ്പോൾ നിർത്തുന്നു, അടുത്ത് സംസാരിക്കേണ്ട ആരെളു ആദ്യത്തെ സംഭാഷകൾ നിർദ്ദേശിച്ചോ തുടങ്ങി ഒട്ടറെ ശൈലീവൽക്കൃത -stylized- രീതി കളിൽ നിർണ്ണയിത്തമാണ് മനുഷ്യർക്ക് സാമൂഹ്യമണ്ഡലവും, അതിലെ ആശയചംക്രമണം -circulation- എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന വ്യവഹാരവും.

എന്നുമാത്രമല്ല ഓരോ ഐട്ടവും പുനർസന്ദർഭവൽക്കരണത്തിനും വഴിവയ്ക്കാം. ഇത് വിണ്ടും ഐട്ടവൽക്കരണത്തെ ബാധിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഐട്ടവൽക്കരണവും പുനർസന്ദർഭവൽക്കരണവും കൂടി ചേർന്ന

ഓഷയുടെ അർത്ഥേംപാദന സംവേദന പ്രക്രിയകളെ ഒരു ചലനാത്മക -dynamic- പ്രതിഭാസമാക്കുന്നു. ഉപരിലൊന്തനയിലോ ആഴംലൊന്തനയിലോ അല്ല സമുഹം എന്ന ഭൂമികയിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വ്യാവഹാരിക ചലനങ്ങളിലാണ് അർത്ഥം കൂടിക്കൊള്ളുന്നത് എന്ന നിഗമനത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും മറ്റൊന്നല്ല.

സുചകങ്ങളും ഭാഷണക്രമങ്ങളും

“ഉം.....ഉം”, “കൊള്ളും”, “ശരി” തുടങ്ങി വ്യവഹാരത്തിന്റെ ഗതി വേഗം കാത്തു സുക്ഷിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെയാണ് സുചകങ്ങൾ എന്ന് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. സന്ദർഭാനുസരണം പ്രത്യേക അർത്ഥം ആരോപിക്കാവുന്ന ശുന്നവിനിമയോപാധികൾ -Phatic elements-ആണ് ഈവ. വ്യവഹാരത്തിന്റെ ചലനവും ദിശയും നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ഇവയ്ക്ക് നിർണ്ണയകമായ പങ്കുണ്ട്.

ശ്രേഠാക്കളുടെ ഉൾക്കൊള്ളിപ്പ്, പ്രതിപ്രവർത്തന ശൈലിയിൽ -interactive-കൂടി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഡേഡിയോ-റീ.വി. പരിപാടികളിൽ വ്യവഹാരങ്ങളുടെ നിർണ്ണയം ശുന്നവിനിമയോപാധികളുടെ ആശയവിനിമയങ്ങൽ പൂരിതു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. (ലേവകൾ തന്നെ സംഭാഷണത്തിലെ ശുന്നവിനിമയം: ഒരു വ്യവഹാരിക്കേണ്ണൽസം പാനം എന്ന ലേവനും ഇത്തരത്തിലുള്ള നേരാണ്. ലേവനും അച്ചടിയിൽ ആണ്) സംഭാഷണത്തിന്റെ ഒഴുകിന് വേഗത കൂടുന്ന ആന്തരിക ശക്തിയായി ഇവയെ കണക്കാക്കുന്നത് യുക്തിസഹമാണെന്ന് അത്തരം പഠനങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

വ്യവഹാരത്തിന്റെ ഫലത്തെ കുറിച്ച് വ്യവഹാരംതന്നെ സുചന നൽകുന്ന സങ്കല്പനത്തെ ആണ് “ഭാഷണപ്രക്രിയ” എന്നു പറയുന്നത്. “പാലം ഉൽഖാടനം ചെയ്തതായി പ്രബ്യാപിക്കുന്നു” എന്ന് ഉൽഖാടകൻ പറയുന്നത് ഒരു ഉദാഹരണമാണ്.

ഉപസംഹാരം

ചുരുക്കത്തിൽ ഭാഷ അർത്ഥമനിർണ്ണയത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന കരുകളുടെ “സൂത്രപ്പുക്ക്” തുറക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപാധിയാണ്. “വ്യവഹാരവിഫോഷണം” എന്നു പറയാം. ഭാഷണത്തെ സാഹചര്യത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിലേയ്ക്ക് ഇണക്കി പുനർസന്ദർഭവൽക്കരണവും ഘട്ടവൽക്കരണവും ഉപാധികളാക്കിയാണ് ഭാഷ അർത്ഥമവിനിമയം ചെയ്യുന്നത് എന്നതാണ് വ്യവഹാരവിഫോഷണം എത്തിച്ചേരുന്ന ഒരു നിഗമനം.

കവിത....

ഉങ്ങൾ

ശ്രീയരനുജ്ഞി

നീറുന കുന്നിശ്ശേയുച്ചിയിൽ നിന്നാണു
ലാവയുരുകിരെയാഴുകിയതിങ്ങനെ.
കാടകം വേവിച്ച്, വീടകം വേവിച്ച്,
നാട്ടും നഗരിയും വേവിച്ചുക്കേൽശും
കുപങ്ങളെല്ലാം നിറച്ച്, പുകച്ചുരുൾ
മാനത്തിരുട്ടല പാകിയതിങ്ങനെ.
ഓർമ്മയില്ലാന്നു പൊട്ടിരെതൻചുതി
യാളുന പർവ്വതശ്ശുംഗങ്ങളിങ്ങനെ.
ആയിരം കൈകകൾ വിരിച്ച്, മഹാജാല
മാതിരി ചുറ്റിച്ചുറഞ്ഞ മഹാനാഗ-
മെന്നപോൽ സീൽക്കാരമാർന്ന് നുരതുപ്പി-
യാഴങ്ങൾ തേടിപ്പരക്കുവതിങ്ങനെ.

വീശിയടിക്കുന കാറ്റത്തുലയുവാൻ
കാടുകളില്ലായിരുന്നുവെന്നും, കിളി-
കുടുകളില്ലായിരുന്നുവെന്നും, മദം
ചീറുമാത്മാക്കളറിഞ്ഞതെയില്ലപോൽ.

ഇന്നലെയോളവുമീയഗിപർവ്വത-
മെങ്ങുപോയ്, ഉള്ളില്ലരുകിത്തിളയ്ക്കുന-
തേതോരു ലാവയെന്നാരാത്തമാതിരി-
യേതോ കിനാവുകൾ കണ്ടതാണിങ്ങനെ.
ഓരോ ചുവടായളന്നളന്മീല
കേരിയിറങ്ങിയും, വിശ്രാന്തിമന്തിരം
പുകിയും, പുവുകൾ തേടിയുമാകാശ-
സീമകൾ നോക്കിച്ചിരിച്ചും, കരണ്ടുമീ-
യാഴങ്ങൾ കണ്ണും ദേപ്പാടിൽ മുങ്ങിയും

ആയിരങ്ങൾ ഞങ്ങൾ വന്നതാണിങ്ങനെ.
 കയ്യിൽക്കുറിശുണ്ട് ശുലവും കുന്തവു-
 മുണ്ടനാറിയവേ നാലുപാടും പര-
 നോടുകയല്ലോ ചെകുത്താൻ പിൻമുറ-
 കാരവരേതോ വഴികളിലാംനെ.

ലാവ മൃച്ചവനൊഴുകിരോടുങ്ങുന-
 തേതുനാൾ എന്നറിയാതെ ഞാനിങ്ങനെ-
 യാരെയോ കാത്തുകഴിയവേ ദുരത്തൊ-
 രാലാപനം കേട്ടു നിന്നതാണിങ്ങനെ.

എത്രയായ്

ഇന്നിരാക്കുഷ്ഠാൻ

എത്രയായ് വയസ്സിപ്പോൾ - ഓർമ്മയില്ലനോ കഷ്ടം
 അറിയില്ലനോ കളിലും - അത്രമേലായില്ലനോ
 അല്ലെങ്കുമുന്നോട്ടുനോ - അറിയാമെനിക്കോർമ്മ
 കണ്ണിശംപിഴയ്ക്കില്ല - നുരയും പരിഹാസ-
 മുതിരും ചിരിയോട - ചോദ്യങ്ങളാശങ്ങൾ
 കുറകും വെൺപ്രാക്കലേ നോക്കി ഞാനിരിക്കുന്നോൾ.
 അറിയില്ലതെ സത്യം - ഞാനിന്നിന്തനെയില്ല
 നിരയെ സ്നേഹംസത്യ സൗഖ്യസന്ദർശനം
 പെരുകുന്നാഹ്വാദത്തിൽ ഞാൻ പലപ്പോഴും കുട്ടി
 ചിലപ്പോൾ കുമാരിയായ് - അല്ലെങ്കിൽ നവോധ്യയായ്
 അപൂർവ്വം മധ്യാഹനത്തിൽ - മഹനങ്ങൾ കുടുക്കാതെ
 വിരയൻിൽക്കാലാതീതം പറക്കും പറവ ഞാൻ,
 ഇടയ്ക്ക് കാറും കോളും നിരയ്ക്കും മഞ്ഞുഴത്തിൻ
 മുറുക്കം വലിയുന്നോൾമാത്രം ഞാൻ വെറും പട്ടം
 എത്രയായ് വയസ്സനോ - എത്രയെക്കില്ലുമാട്ട
 സച്ചമാണിവിടെയീ വിസ്ത്രയവിഹായസ്സിൽ

കാത്തകരയിൽ

കുമിൾ സുകുമാരൻ

നീലവാനിൻ കവിൾക്കുന്നിൽ
 ശോനേവർപ്പം പരക്കവേ
 സാഗരത്തിനുകക്കാനി-
 ലാരാഗം സംക്രമിക്കവേ
 പുണ്ണിരിക്കുന്ന പദ്മാര-
 ഷ്ടൂച്ചിയിൽ ഞാനിതികയായ്
 ഇക്കെൽക്കരയിൽ ധന്യ-
 ചിന്തപുണ്ഡു വസികയായ്.
 ഒക്കിൽ പീയുഷകുംഭങ്ങൾ
 താങ്ങിപ്പുച്ചതലല്പ്പിനാൽ
 സർജ്ജവാസികളെ മാടി-
 വിളിപ്പു കേരസങ്ഘയം.
 ഇക്കൽപത്രവിൻ ചരായാ-
 തൽപമാകല്പപവൃഥ്യമം.
 ഇവിടല്ലോ മഹാഭാഗൻ
 പിന്നു കവിപ്പുംഗവൻ.
 ലോകകല്ലോല ജാലത്താൽ
 രാഗാലാപനലീലനായ്
 ലസിക്കും സാഗരത്തിന്റെ
 ശാന്തങ്കേട്ടു കൂളിൽനിന്ന്.

കൂളിരുംകൊണ്ടലണ്ണതാടി-
യണായും മനമാരുതൻ
ചെല്ലിക്കൊടുത്ത സന്ദേശ-
മുള്ളിലേറ്റു വളർന്നവൻ.

കർമ്മജണാനാദിതൻ പാരാ-
വാരമാരാഞ്ഞു ചെല്ലുവേ
ഗുരുപാദനവജ്യാത്സന-
യണിയാൻ ഭാഗ്യമാർന്നവൻ.

അങ്ങുനിന്നന്നവൻ കേട്ടു
ശാന്തിസൃഷ്ടിരഹിരുകൾ
അന്തരംഗം ലയിപ്പിക്കും
മൺജുരാഗ സരിത്തുകൾ.

ഒരുപുവിഞ്ചീ ദൃംബത്ത-
പ്രോല്പും താണ്ഡാത്ത തന്നു
കരുണാരസസവുർണ്ണ-
കവിതാഗാനലോലമായ്

ദൃംബസത്യാഖ്യർത്ഥൻ കണ്ണിർ-
തതുള്ളിയിൽക്കണ്ണു ധീവരൻ
ശാശ്വതാമലരാഗത്തിൻ
ശുഭ്രസൃഷ്ടരവേപകൾ.

വിണ്ണിനെത്തൊട്ടു ലാളിക്കു-
മാഗാനം കേട്ട ഭാവുകൾ
അപാരസാഗരത്തിഞ്ചീ-
യാഴം കണ്ണാ സ്വന്ദനങ്ങളിൽ.

തൽപദസ്പർശസസവുത-
മാമീ സാഗര സീമയിൽ
വന്നിരിപ്പതുസാധ്യാജ്യം
തന്നീടുമനുഭവിതാൻ.

കൃടകുകാരൻ

ചിറയിൽ ശ്രീധരൻ

(1)

അറിയില്ലയെനെ നീരെക്കില്ലോ ഞാൻ
 അറിയുന്നു നിനെ നിലാവുപോലെ
 പലപടി കേരിയിരിങ്ങി പക്ഷേ,
 ഫലമില്ലയേരെത്തുളർന്നുപോയ് നീ.
 ടട്ടവിലാലിൻ ചോട്ടിൽ വിശമിപ്പാൻ
 വടുവിൻ വടിവിൽ നീ വന്നാണതു.

(2)

തല പുകയുന്നുണ്ടാം, വീട്ടിലിപ്പോൾ
 കലഹിക്കയാവാം കിടാങ്ങൾ തമ്മിൽ
 അവൾ - വീട്ടിലുള്ളവളെന്തുചെയ്യും?
 അറിയില്ലാരുമണി കണ്ണിവെക്കാൻ,
 പാരം തളർന്നോരു മകളിപ്പോൾ
 പാവം! കിടപ്പുണ്ടാം താളുപോലെ.

(3)

അറിയുന്നു നിനെ ഞാൻ കൃടകാരാ
 നെനിവുള്ളോന്നല്ലോ നീയനുമിന്നും
 പാടില്ലിരക്കാനൊരുത്തനോടും
 വാടിത്തളരുമളവുപോല്ലും.
 തെണ്ടിയലണ്ടു വലണ്ടു നീയും
 പണ്ടിരച്ചോട്ടിൽ വന്നിരിക്കാം
 ഒന്നുമയങ്ങിയെന്നാ, മനേരം
 നന്നിചൊല്ലുട്ടു, കമിച്ചതെന്നാം?
 ഒന്നുമോതിലാ, പുതിയമാർഗം
 മുന്നിൽ തുറന്നുതെളിഞ്ഞുകിട്ടി.

(4)

പിനെ നീ വൈകിയില്ലോർമ്മകളിൽ
പൊന്തിന് ചിലങ്കതനൊച്ചു മാത്രം!
രജു കുടിൽ, ഓലയാൽ കെട്ടിമേശതു
തറയും നിരപ്പാക്കിച്ചുറുപാടും
ഇരുശേഖു കുഞ്ഞതുങ്ങാളെയിരുത്തി
ഓരോനുംചു മിചിതെളിച്ചു.
അവരെല്ലാം നന്നായ് പറിച്ചു, ലോകം
അറിവിൻ കൂടാരത്തിലേയ്ക്കാഴുകി.
ഇവിടെ നിന്മഭാഗ്യതാരം തെളിഞ്ഞു
അവികലാന്നും വിതിഞ്ഞുനിന്നു.
അറിയില്ലയെന്നനീയെകില്ലും എണ്ണ
അറിയുന്നു നിനെ നിലാവുപോലെ!

ചന്ത

കെ. ജയലക്ഷ്മി

മുടിയഴിഞ്ഞും മടികിഴിഞ്ഞും
മിചിയുലഞ്ഞും മുടിഞ്ഞും
കത്തും കിനാച്ചിറകരിഞ്ഞും
പൊട്ടക്കാലചുന്ത.
കാട്ടികബെൽമിട്ടാത്ത
കോഴിപ്പു ചുട്ടി നടന്ന്
പൊട്ടക്കാലചുന്ത.

ശ്രാമന്ത്ര

ഡി.കെ.എസ്.കെരമ്പാ

ഉത്തരവാദചർത്തം അനാദജിം. സീതാരാധനാരാത്രാഖം മുരുന്ത് ചാവ
ചീതൃതതിൽ അനാക്കിതക്കാൻക് ലക്ഷ്യംനാണ്:- “ഈതാ അനാക്കു, കാളി
നടക്കാരവിൽ ചിത്രക്കുത്തിലവക്കു നീളുന്ന വഴിവിൽ അദ്ദോഷാഖാർ-ശി
ക്കട്ടിത്തന്ന “ശ്രാമൻ” എന്നു പേരാവ പേരാർമ്മം!”)

ഭൂമിനന്തനീ! നീയോ
നന്തകിയതനാ കാട്ടു-
പാതയോരത്തജ്ഞാതം
വളരും പേരാലിനു

മധുരോദാരം നാമം?
വാനോളം കിളരുവാൻ
മുതിരാതോരോ പത്ര-
രേഖയിൽനിന്നും പ്രാണൻ

പരത്തി സ്റ്റനിഗ്രബ്ലൂച്ചായ¹
വിലിച്ചു വേരുനിയ
മരത്തിൻ സ്റ്റനോഹാനം
കേട്ടുകാണണമല്ലോ

മഹർഷി രേഖാജൻ-
യുാനത്തിൽ അനാഹതം
രഹസ്യ ശ്രോത്രങ്ങളിൽ
മുഴങ്ങി കേൾക്കുന്നവൻ.

പമികഹൃദയത്തിൻ
മുറിവിൽ ചരായാലേപം.
പതിയെപ്പുരുളുവാൻ
വെസ്യുനോരാലിൻ കീഴിൽ

നേടിക്കാണണം രാജ്യ-
ഭ്രഷ്ടരാമനും സാന്ത്യം;
ചേതന വിരഹത്തിൽ
പൊള്ളുന്ന സഹമിത്രിയും

ഉറർമ്മിളയുടെ തളിർ-
വിരൽപോതേ പേരാലിന്റെ
പുഡ്യുടൽ ചൊരിയുന്ന
ചന്ദനം കൂളിർപ്പിച്ചോൻ.

എക്കില്ലും നീയേ, മണ്ണിന്
മകളേ, മരത്തിന്റെ
നെഞ്ചിലെ വാതശല്യത്തെ-
തെതാട്ടറിഞ്ഞുള്ളു; നിന്റെ

ഉള്ളിലേ പേരാലിന്റെ
സിരയിൽ പ്രവഹിക്കു-
മുർദ്ദരുദ്ദസദിവ്യ-
തരംഗം അനുസ്ഥിപദം

ഉണർത്തിയുള്ളു; വ്യക്ഷ²
മുർത്തിയെ നേരിൽത്തിരി-
ച്ചിഞ്ഞു നീയേ മനം
നിരിഞ്ഞുനിന്നു മുകം

കരിമൺചൊലിൽ വന്നു
പിന്ന പുന്നിതേ, നിന്സ്
കരങ്ങൾ കുപ്പി, ചുണ്ടിൽ
“ശ്യാമ” നാമവുമായി.

അംബികേ, ഭ്രതായുഗ-
പ്ലകൽ അനു നിന്നുള്ളിൽ-
നിന്നു ചിന്നിയ പൊരു-
ളവിവിൻ കിരണങ്ങൾ

കലിയിൽ, തെളിയലാൽ
നട്ടെല്ലു പൊടിഞ്ഞുകൊ-
ണ്ണലയും നാട്ടാളനാം
വന്നലാതകനെന്നിൽ

വനു വീഴാവു! കൊഴു-
ച്ചാലിന്റെ കനിവേ, നീ-
യെന്നിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കു
ഭുരുഹ പ്രണിധാനം³!

- സന്നിത്യശ്ശ്വര - മേലാസനേശ്വരം.
- വ്യക്ഷങ്ങളിൽ ഞാൻ അരയാൻ - ദഗവർംഗിത, 25.
- പ്രണിധാനം - അതുനാഥക്ക്

മാനസക്കുറ്റി.....

പൊതുവഴിയിലെ പുതുകാഴ്ചകൾ

(അക്കം, പുറം, അപ്പുറം, (കവിതകൾ)

പി.പി.കെ.പൊതുവാർ)

പ്രസാ: വള്ളത്തോർ വിദ്യാപിഠം.ശുകപുരം, എടപ്പാർ, വില.50.ക
പി.എം. നാരായണൻ

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മധ്യകാലംവരെ മലയാളകവിതയിലെ രൂപ ഭാവങ്ങളുടെ വളർച്ച ക്രമാനുഗതമായിരുന്നു. ഈ തുടർച്ചയ്ക്ക് ആദ്യമായി ഒരു വിച്ഛേദം സംഭവിക്കുന്നത് ആധുനിക കവിതയുടെ തുടക്കത്തോടെയാണ്. വ്യതിരം കവിതയുടെ ഒരവശ്യപ്രകാമമല്ലാതായിത്തീർന്നു. മൂലമുപ്പു തന്ത്രങ്ങളിലുടെ പുരോഗമിച്ചു പുരോഗമിച്ചു പുതുകവിത ഇന്ന് പരുക്കൻ ഗദ്യത്തിലെത്തിനിൽക്കുന്നു. (കാവ്യസംഖേദത്തിൽ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ ഒരേ ഒരു രൂപം ഗദ്യമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ധാരാളം കവികൾ ഇന്നുണ്ട്). സംസ്കൃതമലയാളവ്യത്യാസങ്ങളുടേയും നാടൻ പാട്ടുകളുടേയും അതീവ സാമ്പന്നമായാരു സംഗീതപാരമ്പര്യം മലയാളകവിതയ്ക്കു മിക്ക വാറും നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു.

രൂപം പദ്യമോ ഗദ്യമോ എന്നതിൽക്കേട്ട്. അവികലവും അനുസ്യൂതവുമായ ഭാവസംഖേദം സാധിക്കുന്നവെങ്കിൽ, ഗദ്യമായാലും പദ്യമായാലും കവിത നമ്മുടെ ഉന്നർത്ഥുകയും ഉന്നർത്ഥുകയും ചെയ്യും. ആധുനിക കവിത ചെയ്തുവച്ചു ഏറ്റവും വലിയ വിന ഭാവസംഖേദത്തിൽ കാര്യത്തിലാണെന്നു; തോന്ത്രം. സംഗ്രഹാസംകൊള്ളുന്ന നാഗരികൻ്റെ ക്രമം തെറ്റിയ ഉപബോധമനസ്ത്രിയെന്ന് ആവിഷ്കാരം എന്ന നൃത്യവും പറഞ്ഞ് കവിതയിലെ ആശയങ്ങളുടെ തുടർച്ച ആധുനികകവികൾ നശിപ്പിച്ചുകളിഞ്ഞു. ഒരാശയത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരാശയത്തിലേയ്ക്കു പോകാനുള്ള പാലം അവർ ബോധപൂർവ്വം തകർത്തു. സ്വാഭാവികമായും കവിത പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത ഭാവങ്ങളുടെ ഒരു സംഘാതം മാത്രമായിത്തീർന്നു. കവിതയിൽനിന്നു ലഭിക്കേണ്ട സമഗ്രമായ അനുഭൂതി അനുവാചകനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. എങ്ങനെയും വ്യാവ്യാനിക്കാമെന്നതിനാൽ വായനക്കാരൻ്റെ ഇടം വർഖിച്ചു. പകേജ് കവിതയ്ക്ക് അതിന്റെ പൊതുവായ ഇടം നഷ്ടപ്പെട്ടു. നിരുപകരുടേയും കവികളുടേയും മാത്രം കളിക്കളുമായി കവിത

ചുരുങ്ങി. സാധാരണവായനക്കാരനിൽനിന്ന് അത് അങ്ങനെ തീർത്തും അകന്നു. മലയാളിയുടെ സംസ്കാരത്തിൽന്റെ ഉദാത്ഥമായ ഉൽപ്പന്നം എന്ന അവസ്ഥ കൈവിട്ട് പുതുക്കിതെ വെറും വാർലിലയായി മാറി.

പുതുക്കിക്കളില്ലാം പുതുവഴിവെട്ടിവെട്ടി നാടുനഗർപ്പിക്കുന്നോൾ ഇവിടെയിതാ ഒരു പഴയകവി പുരാണവഴിയില്ലെട സുധീരം നടന്നു പോകുന്നു. ശ്രീ. പി.പി.കെ. പൊതുവാളിന്റെ കവിതയുടെ പൊതുവഴിതന്നെ. ചെവലോപ്പിള്ളിയും ഇടപ്പേറിയും അക്കിതവും മറ്റും നടന്നുപോന്ന വഴി. പക്ഷേ ആ പൊതുവഴിയില്ലും അദ്ദേഹം പുതുകാഴ്ചകൾ കാണുന്നു. പുതുലോകങ്ങൾ തെടുകയും നേടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതെ, കവിതയിലെ നമ്മുടെ മഹാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തൃജർച്ഛയും, ഏതിർത്തിവരെ സാഹല്യവുമാണ് പൊതുവാർക്കവെിത്.

പൊതുവാളിന്റെ നാലാമത്തെ കവിതാസമാഹാരമാണ് ‘അകം, പുറം, അപ്പുറം’. പുരിത്തുനിന്നുമ്പനിഡിങ്ങുന്ന അനുഭൂതികൾ അക്കത്തടിഞ്ഞമർന്നു കിടന്ന് കാലംപചല്ലുന്നോൾ ഒരുംനിന്നും തെട്ടിയുണ്ടന്ന് അപ്പുറതേയ്ക്കു മുന്നോക്കുവാൻ ബെന്നൽക്കാള്ളുന്നോണ് തന്റെ കവിതയുണ്ടാകുന്നത് എന്ന് പൊതുവാൾ പറയുന്നു. അതായൽ പുറം, അകം, അപ്പുറം എന്നി അനുനയാണ് ധമാക്കമം കവിയുടെ രചനായത്തെത്തിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ. അതേ സമയം വ്യക്തിയിൽനിന്ന് സമൂഹത്തിലേയ്ക്കും സമൂഹത്തിൽനിന്നു പ്രസ്താവനയിലേയ്ക്കും വളരുകയാണ് മനുഷ്യൻ്റെ ധർമ്മം എന്ന് ഈ കവികൾ റിയാം. അതിനാൽ അക്കത്തുനിന്നു പുറതേയ്ക്കും പിന്നെ അപ്പുറം തേയ്ക്കും ഈ കവിയുടെ പ്രമേയങ്ങൾ വികസിക്കുന്നു. അകം, പുറം, അപ്പുറം എന്ന ശ്രമമനാമം ആലോചിക്കുന്നേരാറും നമ്മെ പുതിയ പുതിയ അർത്ഥതലങ്ങളിലേയ്ക്കെത്തിക്കുന്നു എന്നു സാരം.

‘മനസ്സിലെ കവിതയായിക്കഴിഞ്ഞ മാലതി’ക്കാണ് ഈ സമാഹാരം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതോരുപചാരകമായ കർമ്മമല്ല, അത്മാവിന്റെ സമർപ്പണംതന്നെയാണ്, കവിയെല്ലംബന്ധിച്ചിട്ടെത്താണും. തെളിവ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ അതിമനോഹരമായ അകം കവിതകൾന്നെന്നു. പല അകം കവിതകളിലും തന്നെ ദ്രാഘകാക്കി ഈ ലോകത്തിൽ വിട്ടുവിണ്ട്, ഏരോനോയ്ക്കുമായി അകന്നുപോയ ആത്മപ്രേയസിയുടെ ഓർമ്മകളുണ്ട്. ഉദാഹരണം തിരുശ്രേഷ്ഠപ്പെട്ട കന്യാകുമാരിയിൽ വീണ്ടും, വേപ്പും, ബാഷ്പപോദകം എന്നിവ. മുപ്പും ഭാവവും സമർജ്ജസമായി സമേളിച്ച് ആർദ്ദവും സാന്ദ്രവുമായ ഒരു നൃത്യക്രമായി മാറിയ ‘തിരുശ്രേഷ്ഠപ്പെട്ട’ മലയാളകവിതയുടെ അടുത്തകാലത്തെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട ഒരുപലബ്ദിയാണെന്ന് താൻ വിചാരിക്കുന്നു.

മരിച്ചുപോയ തന്റെ പ്രേയസിയുടെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾക്കായി കവിതിരുശ്രേണ്ടിയിലെ പാപനാശിനിയിലെത്തുന്നു. ബലിയില്ലെട വിശ്വപ്രാണനിൽ ലയിച്ചുകഴിഞ്ഞ ശേഷവും അവൾ കവിയിൽ ജീവിക്കുന്നു - ഓർമ്മ

കളില്ലെട. ആ ഓർമ്മകളാണ് കവിയുടെ തിരുഗ്രഹശിപ്പ്. അവ കിളികളെ പ്രോലെ ചുണ്ടുപിളിർത്തുന്നു. ചിറകുവിൽറത്തുന്നു. കാണാതാവളം തേടി തേടി അലയുന്നു. വാക്കുകളില്ലെട ആ കിളികളെ കവി പക്ഷിപാതാള തിലേയക്കും ഒഷ്ടിപാതാളത്തിലേയക്കും ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ അവ വിണ്ടും പറന്നുവന്ന് തനിൽത്തനെ കുടുകുടുന്നു എന്ന ധനി കവി തയില്ലെന്ത്. ഭാവത്യതിന്റെ മരക്കാത്ത ഓർമ്മകൾ - അവയെ അന്വര മാക്കിയ കവിതയാണ് തിരുഗ്രഹശിപ്പ്. ഉള്ളിൽ നിറിപ്പിടിക്കുന്ന അനപത്യ താദ്ദേശവം ഏറെ ഭാവബന്ധുവും ധനിസാന്നവുമായാണ് കവി ഈ കവി തയിൽ നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പൊതുവാളിന്റെ കവിത വ്യക്തിദൈവങ്ങൾ മാത്രമല്ല. അത് പുറം കവിതകളില്ലെട സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രശ്നങ്ങളിലേയക്കു നീളുന്നു. താൻ പരിപയപ്പെട്ടുകയും ബന്ധപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന സുഹൃത്തുക്കു വികളിലേയക്കും അവരുടെ രചനകളിലേയക്കും പറക്കുന്നു. അതിന്പുറം പ്രപഞ്ചനിതിയിലേയക്കും ധാർമ്മികസമസ്യകളിലേയക്കും ആത്മനിക സത്യത്തിലേയക്കും ചിറകുവിടർത്തുന്നു. സത്യകാമം, അമയുഗം, ശൂന്യഭൂമി എന്നീ കവിതകൾ ഉപനിഷത്കാലത്തിന്റെ ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളെ നമ്മുടെ കാലഗം്ഢത്തിനുയോജ്യമായിക്കൂടി വ്യാവ്യാനിക്കാൻ പറ്റുന്ന തരത്തിൽ പാകപ്പെട്ടുത്തിയ ശ്രേഷ്ഠംരചനകളാണ്.

ശാരവമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പരയുന്നോഴും പൊതുവാൾ ഒരിക്കലും നർമ്മഭോധം കൈവിടുന്നില്ല. ആശമുള്ള ചിരി ചുണ്ടില്ലുള്ളതിനാൽ പൊതുവാർക്കുവിത പൊതുവെ പ്രസന്നമാണ്.

പൊതുവാളിന്റെ ഒരു പ്രധാന തട്ടകം ആവ്യാന കവിതകളാണ്. ഭൂതകാലത്തിൽ അഭിരമിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല പൊതുവാൾ കമാകവിതകളെഴുതുന്നത്. കമ പറയുന്നതില്ലെട മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനചോദനകളിലേയക്കും ഈ കവി എത്തിനോക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. 1970-കളിൽ എഴുതിയ ‘ടാക്സി റെഡ്യൂൾ’ പൊതുവാളിന്റെ ഏറെ പ്രശ്നം മാത്രാരു കവിതയാണ്. അതുവായിച്ചപ്പോൾ ഇടത്രേതിയുടെ ‘വിവാഹസമാന’വും ഉറുഖ്പിന്റെ ‘പൊന്നുതുക്കുന്ന തുലാസ്സും’ യാദ്യച്ചികമായി ഏരേൻ്റൊർമ്മയിൽ വന്നു. ഇവ മുന്നും എനിച്ചു വായിച്ച് ഇടത്തടിച്ചുനോക്കിയാൽ മനുഷ്യൻ്റെ അഭേദ്യ-ഉപഭേദ്യതലങ്ങളിലെ ആശക്രയങ്ങളെക്കുറിച്ച് കുറേക്കൂടി ഉൾക്കൊഴ്ചപ നമ്മക്കു ലഭിച്ചേക്കാമെന്നാണെന്ന് തോന്നൽ.

ദ്രോകം മുതൽ മുക്തച്ചുന്നസ്സുവരെ, ആവ്യാനകവിത മുതൽ ഭാവകവിത വരെ, അകം മുതൽ അപ്പുറം വരെ- അതാണ് പൊതുവാർക്കുവിത. പരമ്പരാഗതമായ രീതിയിലാണ് ഏഴുതുന്നതെന്നുബെബ്രൂ പൊതുവാളിന്റെ കവിത വായിക്കാൻ മിനക്കൊത്തവരെ, നിങ്ങൾക്കുഹാ! കഷ്ടം! ഏറെ പരപ്പും ആശവുമുണ്ടാരു ലോകമാണ് നിങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

‘നമയുടെ പാമേയം’

വ്യക്തിത്വവികാസമന്നാജിൾ

സി.വി.സുധാറ്റൻ, കരുള് ബുക്സ്, കോട്ടയം, വില - 40 രൂപ
ഡാ.കെ.ടി.പ്രഥമാൻ

‘വ്യക്തിത്വവികാസമന്നാജിൾ നമയുടെ ഒരു പാമേയമാണ്; ജീവി തത്തിരുളിൽ വച്ചികളിൽ അതുകൂടെ കൊണ്ടുപോവുക’ എന്ന ആശംസയോ ദയാണ്, ഇതാ ഒരു നല്ല പുസ്തകം എന്ന് വിശ്വാസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സി.വി. സുധാറ്റന്റെ ഈ ശ്രദ്ധത്തെ സുഗതകുമാരി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ മുഖ വ്യറ അതിശയോക്തിയല്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതാണ് ഈതിരുളുള്ള ഉള്ളടക്കം.

പ്രതിഞ്ചയ്യായജ്ഞാളിൽ കാലിക്പ്രസക്തിയുള്ള ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുകൊണ്ടുനും ശ്രദ്ധകർത്താവിരുളിൽ പരന്ന വായനയു ദേയും പ്രതിപാദ്യത്തോടിഴുകിയതിരുളിൽ വശ്യതയുടേയും സ്വപ്നരണങ്ങൾ ഓരോ ലേവനത്തിലും കാണാം. മനുഷ്യജീവിതത്തിരുളിൽ സഹജഭാവങ്ങൾ നമയും സ്നേഹവുമാണെന്ന നിലപാട്ടരായിൽനിന്നാണ് തുടക്കം. നമു കുചുപുറും കാണുന്നവയോക്കെ ഈ സ്വത്തതിൽനിന്ന് വ്യക്തിയെ അക ദുന്നു. അവയ്ക്കെതിരെ പൊരുതണം; അതിനുള്ള പടച്ചടയാണ് ഈ ശ്രദ്ധം.

മനുഷ്യനിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന അക്രവാസനയുടെ കാരണം ശ്രദ്ധ തതിൽ വിവരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്. പതിനഞ്ച് ലക്ഷം വർഷം ഒരു കലംഭർ വർഷമായി, 365 ദിവസങ്ങളായി, കണകക്കാക്കിയാൽ അതിൽ 362 ‘ദിവസ’വും മനുഷ്യരാശി നിലനിന്നാൽ കൊല്ലാനുള്ള കഴിവിനെ ആശയിച്ചായിരുന്നു. നാഗരികതയും സംസ്കാരവുമാവിർവ്വിച്ചിട്ട് മുന്ന് ദിവസമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. മനുഷ്യൻ ഹിന്ദുസിദ്ധാന്തത്തിരുളിൽ കാരണം ഗതകാല തതിരുളിൽ ഈ ക്രായുമാണ്.

ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിരുളിൽ കെടുതിക്കെല്ലപ്പറ്റിയുള്ള ഉത്കണ്ഠംകൾ പല ലേവനങ്ങളുടേയും അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ സാമ്പത്തികവർഷകവസ്തുകളുടെ വില്പന 1990 മുതലുള്ള പത്തുവർഷ

അള്ളിൽ ഒപ്പതിരട്ടി വർദ്ധിച്ചു. 2311 കോടിയിൽനിന്ന് 18950 കോടിയിലേയ്ക്ക്. ഇതാണ് ടെലിവിഷൻ നേട്ടം. വിപണിയുടെ പ്രചാരകൾ മിനിസ്ക്രീനാണ്. യുവാക്കളുടെ ചിന്തയെ മറവിപ്പിക്കുകയും സ്ത്രീ പ്രതിച്ഛായയെ ലൈംഗികവർക്കിക്കുകയും ലൈംഗികക്കുറ്റങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ ഒന്നാംപ്രതി ടെലിവിഷനാണ്. വനിതാ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളാണ് രണ്ടാംപ്രതി. സ്ത്രീയെന്നാൽ ശരീരമാണെന്ന കപടപ്രതിച്ഛായയി ലേയ്ക്കും പാചകത്തിന്റെയും മേനിച്ചത്തിന്റെയും ചെറുവൃത്തങ്ങളിലേയ്ക്കും സ്ത്രീയെ എത്തുകുന്നതിൽ അവയ്ക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്.

പാരിസമിതികപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരന് അതൃധികം ഉത്കണ്ണം യുണ്ട്. ‘നാം കാടുകൾ വെട്ടിത്തെളിച്ചു; മല്ലിനേയും വെള്ളത്തേയും വിഷ വിപ്പത്തമാകി’ എന്ന കോഫിഞ്ചനാൽ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. ഈ കൊള്ളയുടെ കെടുതികൾ അനുഭവിക്കുന്നത് മുന്നാംലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനങ്ങളാണ്. ലോകത്തിലെ 600 കോടി ജനങ്ങളിൽ 300കോടി തിലിയികം പേര് പ്രാമാർകാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയാത്തതു ദരിദ്രരാജാണ്. എക്കുറാഷ്ട്രസഭയുടെ കണക്കുകളിനുസരിച്ച് ലോകത്തിലെ ഒരു ശതമാനം അതിസന്ദര്ഭത്തിൽ വാർഷികവരുമാനം 57% ദരിദ്രരുടെ വരുമാനത്തിന് തുല്യമാണ്.

ഈ വസ്തുതകളുയർത്തുന്ന തെട്ടുലിൽനിന്നുണ്ടുവോൾ ഉള്ളിലുതിരുന്ന ചോദ്യമിതാണ് - എൻ്റെ സുഹൃത്ത് വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ നിഷ്കളുകളായി പരിഹരിക്കാൻ കഴിയുന്നവയാണോ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ? ക്രൂരമായ സാഹചര്യങ്ങളുടെ കണ്ണിയിൽപ്പെട്ടുണ്ടായുന്ന ഇരകൾ വ്യക്തിത്വത്തിൽ സംശയരായതുകാണ്ട് അവരുടെ വള്ളായ്മകൾ ഒഴിയുമോ? അതിനുള്ള ഉത്തരമിതാണുന്ന തോന്നുനു. നാമേപ്പോഴും ജീവിതത്തിലെ ദുഃഖങ്ങളെ പെരുപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നു. അനേകം സന്തോഷങ്ങളെ കണക്കിലെടുക്കുന്നില്ല. വള്ളപ്പോഴുമണ്ഡാകുന്ന ദുഃഖങ്ങളുക്കാൾ എത്രയുമധികം സന്തോഷം നിൽക്കുവും നാമനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതറിയുവോൾ ജീവിതം പ്രസാദാത്മകമാവും.

ഹക്കണിലി, തോമൻ ഹാരീസ്, സാമി വിവേകാനന്ദൻ, അവവിദ്യാർഷി തുടങ്ങി പാശ്ചാത്യരും പാരസ്ത്യത്യരുമായ അനേകരുടെ ചിന്തകളും ഉദാഹരണങ്ങളും ഇക്കലർത്തി പ്രസന്നമായ ശ്രദ്ധിയിൽ ശ്രീ. സുധിനൻ ചുരുളിക്കുന്ന ആശയങ്ങളുടെ മുഖ്യസന്ദേശമിതാണ്: *Dare to be yourself* - നി തന്നെയാകാൻ കരുതുന്നുണ്ടാകുക. സത്യവോധം നിലനിർത്താൻ കേൾക്കുമെന്നു സഹിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം നമ്മുമ്പെടുത്തുന്നു.

മിചിനീർമുത്തുകൾ

(കവിതകൾ)

റഷ്യേബിൻ് പുഴിൽ

ഗായത്രി പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം, വില - 20 രൂ

ഡോ. ശ്രീധരൻ കുഞ്ചി

മിനാമിനുങ്ങിഞ്ചെ നൃസിദ്ധവെട്ടംപോലെ, ശോച്ചിതറുന്ന കവിത കളാണ് ‘മിചിനീർമുത്തുകൾ’ എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിലുള്ളത്. സർജ്ജാ മകതയെ വളർത്താൻ പര്യാപ്തമായ പഠനത്തരീക്ഷ്യത്തിൽ രൂപസ്ഥിതി വന്ന കൊച്ചുകവിതകളാണിവ. ബാല്യത്തിന്റെ പ്രസാർപ്പിൽ കവിതയുടെ ജാലകത്തിലൂടെ ഒന്നന്തിനോക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ എഴുത്തുകാരി നടത്തുന്നത്.

പുന്നാറ്റ, തുമി, പെരുമഴ, മാനത്തെ അസിളിമാമൻ, പക്ഷികൾ എന്നിങ്ങനെ ബാലമനസ്സിൽ കൗതുകമുണ്ടാക്കാതിരുത്തുന്ന കവി തയ്ക്കാധാരമാകുന്നത്. അനുഭവങ്ങളിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളും കാവ്യ വിഷയമാകുന്നു.

കുട്ടികവിതകളുടെ താളവും ഇംഗ്ലീഷ് നടക്കും കാണാം. ചെറിയ ചെറിയ വാക്കുകളിൽ കവിത തുള്ളിച്ചാടി നടക്കുന്നു. അസിളിങ്ങാമാവൻ, പെരുമഴ, തുമി എന്നീ കവിതകൾ ഉഭാ ഹരണം. സമകാലിക സംഭവങ്ങളും ആ കൊച്ചു മനസ്സിൽ കവിതയുടെ തരംഗങ്ങളാക്കാത്തും. ലോകം ശ്രദ്ധിച്ച ഇടക്കൾ -ലാഭങ്ങും ലാലയും- അനിച്ചു ചേർന്ന് ജീവിതം മുന്നോട്ടുനയിക്കുവോൾ, ശാസ്ത്രം വേർപോട്ടു താഴെ ശമിച്ചത്, മരണനീതിയിൽ രൂമിക്കലായിത്തീർന്നു. ഇത് ‘വേർപ്പാട്’ എന്ന കവിതയുടെ വിഷയമാണ്. വേദനയുടെ കണ്ണിൽക്കണങ്ങളാണ് കവിത എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ ഈ കവിത നാമെ എത്തിക്കുന്നു.

പത്രവയസ്സുമാത്രമുള്ള റഷ്യേബിൻ്, എന്ന കൊച്ചു എഴുത്തു കാരിയുടെ ഈ കവിതാസമാഹാരത്തിലെ വിടരുന്ന മൊട്ടുകളെ താല്പര്യപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിക്കുവാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും സഹ്യദയലോക തതിനു കഴിയുമെന്നാശിക്കാം. അവതാരികയിൽ മഹാകവി അക്കിത്തം നൽകിയ ആശംസ ഉദ്ധരിക്കേട്-

“ഹലേച്ചയില്ലാതെ പുർണ്ണശ്രദ്ധയോടെ കവിതയെഴുതാനും പുർണ്ണ വളർച്ചനേടി മനഃശാന്തിയിലെത്തിച്ചേരാനും ഈ കുട്ടിക്ക് ഇടവരട്ട്”

സംസ്കൃത കവിതയുടെ തെളിവിരുദ്ധവ

പാരിതോഷികം

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ, വിതരണം: ഭാരതമുദ്ര, പുറനാട്ടുകര,
തൃശ്ശൂർ, വില-150രുപ
ഡോ.കെ.എച്ച്. സുഖേന്ദ്രൻ

പർവ്വതങ്ങളും നദികളും ഈ ഭൂമുഖത്ത് നിലനിൽക്കുന്നേടതോളം
കാലം സംസ്കൃതഭാഷയും സാഹിത്യവും നിലനിൽക്കുകതനെ ചെയ്യും.
ആടികവിയുടെ വചനങ്ങൾ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ എഴുതാൻ
പ്രേരകമായത് മുമ്പിലുള്ള “പാരിതോഷികം” എന്ന കവിതാസമാഹാര
മാണ്. 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും പുതിയ പ്രമേയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു
അനുഷ്ടപ്പിൽ മാത്രം രചിതങ്ങളായ, പ്രസാദഗ്രം ആപാദചൂഡം നിറ
ഞ്ഞാൻിൽക്കുന്ന മുപ്പത്തിയൊന്നു സംസ്കൃതകവിതകളാണ് അഭിവാദ്യ
കവിയായ ശ്രീ രാമകൃഷ്ണവാരിയർ “പാരിതോഷിക്” തിലുട സംസ്കൃ
ത-സംസ്കൃതിപ്രേമികൾക്ക് പാരിതോഷികമായി തനിരിക്കുന്നത്. അനു
ഷ്ടപ്പിൽ മാത്രമെന്ന് എടുത്തു പറഞ്ഞത് വാല്മീകി - വ്യാസാദികളുടെ
പാത ഓർത്തുകൊണ്ടാണ്.

സംസ്കൃതത്തിൽ സർബ്ബാത്മകരചനകൾ അത്യപുർവ്വങ്ങളാണ്
ഇക്കാലത്ത്. രചിക്കപ്പെടുന്നവയിൽ അധികവും സ്ത്രോതരകാവൃജങ്ങളായി
രിക്കും. പുതിയ ആശയങ്ങൾക്ക് സംസ്കൃതഭാഷയിലുടെ കാവ്യരൂപം
നൽകാൻ സമർത്ഥരായിട്ടുള്ളവർിൽത്തനെ അതിനു തുനിയുന്നവർ
രണ്ടോ അഞ്ചോ പേരായിരിക്കും. അവരിൽ സപ്തതിയോട്ടുത്തു
നിൽക്കുന്ന ശ്രീ. കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസ അർഹി
ക്കുന്നു. സംസ്കൃതകവിതകൾ രചിച്ച് സുമനസ്സുകൾക്ക് പാരിതോഷിക
മായി തന്നെക്കാണ്ഡുമാത്രമല്ല ഇങ്ങനെ കുറിച്ചിട്ടുന്നത്. ‘ഞാനങ്ങനെ
സംസ്കൃതം പറിച്ചു?’ “അധികം സംസ്കൃതം ക്രമം? -” എന്ന ആദ്യക
വിത വായിച്ചിട്ടുകൂടിയാണ്. ആത്മകമാപരങ്ങളായ 13 ശ്ലോകങ്ങൾ, അതി
ലുടെ ഉരുത്തിരിയുന്ന സംസ്കൃതവിദ്യാവ്യസനിത - ഇത് ഒപ്പുവിശ്വാനും
വമാണ്. ബാല്യത്തിലേ സംസ്കൃത പഠനക്കാതുകമുണ്ടാവുകയും പല
കാരണങ്ങളാൽ അതു നടക്കാതെ പോവുകയും ചെയ്തതിലുള്ള ദ്രും

60-ാം വയസ്സിൽ ജോലിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചശേഷമാണ് ശ്രീ വാരിയർ തീർത്തത്. സ്വയം സംസ്കൃതം പറിച്ച് സപ്തത്തിയിലെത്തുമോഫേയ്‌ക്ക് ശുശ്രൂ സംസ്കൃതത്തിൽ 750-ലധികം ഭ്രോക്കങ്ങൾ രചിച്ച ശ്രീ. വാരിയർ രൂടു കർന്നപ്രയത്നത്തിനു മുമ്പിൽ പ്രഖ്യാതമായിരുന്നു - “നമഃ കർമ്മണഃ...”

മലയാളത്തിൽ എഴുതിയ ചില കവിതകൾക്ക് സംസ്കൃതലാഷാ രൂപം നൽകിയിട്ടുള്ളവയും ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. കവിയുടെ സംസ്കൃതാലിമാനാലിനിവേശങ്ങൾക്ക് ഉളന്നമൊന്നും ഇതു വരുത്തുന്നില്ല. “യമാ ഭന്മാവ്യതോ വഹിഃ സംസ്കൃതേഹാ ഹൃദിസ്ഥിതാ (പുറം 11. ഭ്രോകം 23) - വെണ്ണിറുകൊണ്ട് മുടപ്പേട്ട തൈപോലെ സംസ്കൃതത്തോടുള്ള താല്പര്യം ഹൃദയത്തിൽ കിടന്നു - എന്ന് കുറിച്ചിട്ട് ശ്രീ. വാരിയർ ഈ സമാഹാരത്തിലെ അവസാനകവിതയായ “അസ്മാകം സംസ്കൃതിഃ”യിൽ സംസ്കൃതമെന്ന ആകാശകൃസ്മത്തെ നിരന്തരപ്രയത്നത്താലും ആത്മ സമർപ്പണത്താലും തന്റെ കൈക്കുടന്നയിലോതുക്കി ഭാരതീയരെ ഉദ്ദേശ്യം ഡിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക:

“സിരാസു ഭാരതീയാനാം സദാ സ്വബതി സംസ്കൃതം
തേനേവ ലഭ്യതേ ശക്തിർവീര്യഞ്ചാപ്യാത്മഗതരവം
അസ്മാകം വ്യവഹാരേഷ്യു വിചാരേഷ്യു വച്ചല്ലു ച
വില്ലിനു സംസ്കൃതം തന്ന തസ്മോകം ഹി സംസ്കൃതിഃ”(പുറം 106)
സാഖോധ്യത്തിൽനിന്ന് വരുംതലമുറികൾക്കായി കുറിച്ചിട്ട് മഹത്തായ സന്ദേശം!

“കവനക്രമമുണ്ടി” വായനക്കാർ ഈ സമാഹാരത്തിലെ പല കവിതകളും കണ്ണിട്ടുണ്ടാക്കും. സംസ്കൃതകവിതകളും ചേർക്കുന്ന പ്രതാധിപരോട് ഈ ലേഖകൾ എറെ സന്ദേശം തോന്നാറുണ്ട്. പരമ്പരാഗതരീതിയിൽ സംസ്കൃതം പറിച്ച ഒരു പണ്ഡിതനായിരിക്കും കവി എന്നായിരുന്നു ആ കവിതകൾ വായിക്കുമോൾ കരുതിയിരുന്നത്. പുതിയ വിഷയങ്ങളിൽ സംസ്കൃതകവിതകൾ അതീവ സരഭവും പ്രസാദാത്മകവുമായശേഖരിയിൽ രചിക്കുന്ന കവിയോടും ഒരുപ്പം തോന്നാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അണ് കവിയുടെ പ്രയത്നപട്ടം ബോധ്യമായത്. ഓസ്മാവൃതവാഹി പോലെ സംസ്കൃതേചമാത്രമല്ല കവിതവും ശ്രീ. വാരിയരുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടാവാം കവി സംസ്കൃതലാഷയിൽ കവിതകളെഴുതിയത്? സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിൽ സംസ്കൃതം ഇന്നൊരു ജീവൻലാഷയല്ല.

എന്നാൽ ഒരിക്കലും നാശമടയാത്ത - അമർ - ഭാഷയാണ്. ദേശ-വിദേശ ആളിൽ അണ്ടാന്മാശയുമാണ് സംസ്കൃതം. ഇന്ത്യയിലെ ഏതു പ്രാദേശിക, ഭാഷകളിലെഴുതുന്നതിനേക്കാളും വലിയൊരുവാചകലോകം സംസ്കൃതത്തിലുള്ള രചനയ്ക്ക് ഉണ്ടാവും. ഇത്തല്ലാമായിരിക്കും. ശ്രീ. വാരിയൻ പ്രേരിപ്പിച്ച ചില ഘടകങ്ങൾ.

“പാരിതോഷിക” തതിലെ 31 കവിതകളിൽ “ഹരിശ്വരദി”, “അഹല്യാ” എന്നീ രണ്ടു കവിതകൾ മാത്രമാണ് പുരാണകമാപരങ്ങൾ. ഇവയിലും പുതിയ സമീപനമാണ് ശ്രീ. വാരിയൻ കൈകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. ഹരിശ്വരദി ചരിതം സംക്ഷേപിച്ച് ഇന്ത്യൻ രജ്യീയരംഗത്ത് സത്യ-ധർമ്മാദ്യുപചയത്തിന് അറുതി വരുത്താൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന കവി ശാപമോക്ഷം ലഭിച്ച അഹര ല്യാഡ മനോദ്യുഖത്തിനാണ് “അഹല്യ”യിൽ ഉന്നതി കൊടുക്കുന്നത്. രാമനെ “നീതിപാലകഭൂപസ്യ തനുജ” എന്നഭിസംബോധന ചെയ്ത് അഹല്യ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ ഹൃദയസ്പർശികളാണ് (പുറം 32, ഫ്രോക്കങ്ങൾ 21-25) വിണ്ടും ശ്ലിയാകുന്നതുതന്നെ അഭികാമ്യം എന്ന അഹര ല്യാഡ ചിന്ത സ്വർത്തിത്തിന്റെ അത്യുദാതമനോഭാവത്തെ കാട്ടിത്തരുന്നു. “സുരൂസ്തുതി?” എന്ന കവിത പേരുകൊണ്ട് സ്വന്തോത്തമാണെന്നു തോന്നാം. പക്ഷേ, അദ്യാഷ്ടപൂർവ്വമായ സമീപനമാണ് കവിയുംതെ. പാരി സ്ഥിതികസ്തുലനം നിലനിർത്താനുള്ള ഒരു സന്ദേശം ഈ കവിതയിലെ വിതയാണ്. ഭൂമിയുടെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചോർത്താണ് സുരൂൻ തപ്തചിതനനായിരിക്കുന്നതെന്ന് കവി കല്പിക്കുന്നു.

ബക്കിയുള്ള കവിതകളല്ലാം ഭിന്നവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ളവയാണ്. എല്ലാം സ്വപ്രശ്രിക്കാൻ ഇത്തരമൊരു ലാല്യപന്യാസത്തിൽ സാധ്യമല്ലോ. സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന എന്നു രണ്ടു കവിതകൾ ഇഴപേരത്തുനോക്കാം.

നാടിന്റെ സാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതം സമർപ്പിച്ച, തുലികകൊണ്ടും കണ്ഠംകൊണ്ടും ജനങ്ങളിൽ സാതന്ത്ര്യബോധം വളർത്തിയ, തുറുക്കിൽക്കിടന്ന്, രാപ്പകൽ ദേശമെന്നേ പ്രവർത്തിച്ച ഒരു സാതന്ത്ര്യസമരംന്റെ ദയനിയച്ചിത്രമാണ് “പാരിതോഷിക” മെന കവിതയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മരണാനന്തരമദ്ദേഹത്തിന് പാരിതോഷികം നല്കാമെന്നു പ്രവ്യാഹിക്കുന്ന ഭ്രാവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രവ്യാഹനം ചിത്രാഗ്രിയെക്കൂടി ചിരിപ്പിക്കുന്നു. അതിവാങ്ങവാൻ കൂനിൽക്കുന്ന ഗാന്ധിയെയും കാറിലേറി പറക്കുന്ന ശ്രാവ്യസേയെയും നമുക്കു കാണിച്ചുതന്ന എൻ വിയെ ഓർക്കാതി

രിക്കാനായില്ല. “ആഗരാദുർഭൂം” എന്ന കവിതയിൽ (പുറം 62-68) താഴ്മ ഹലിരെ ലാവണ്യാതിശയത്തേക്കാൾ കവിയുടെ ചിന്തകൾ വ്യാപരിക്കുന്നത് ഈ വിശ്വാദ്ദൈത്യം പട്ടത്തുയർത്താൻ ജീവിതം ഹോമിച്ച പതിനായിരക്കണക്കിനു ജനങ്ങളുടെ ദുരിതപുർണ്ണങ്ങളായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലുടെയാണ്. “കദളീ” (പുറം 27). “അശ്വതമവുക്കഷഃ” (പുറം 93) എന്നീ കവിതകളിൽ പ്രകൃതിസ്ഥനേഹാ മാണ് നിറ ഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. “ഓംവാത്സാണ്” എന്ന കവിതയാകട്ടെ ശ്രീ. വാരിയരുടെ “പാവഞ്ഞോ”ടുള്ള അനുഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നു. പുതിയ വിപന്നനത്തണ്ണലുടെ സുന്നരമായ ആവിഷ്കാരമാണ് “വിശ്വേതാ” (പുറം 90-92) എന്ന കവിത.

അച്ചടിത്തെറ്റുകൾ തീരെയില്ലെന്നത് ഈ സംസ്കൃതകാവ്യകൃതിയുടെ എടുത്തുപറയത്തക്കേ ഒരു സവിശേഷതയാണ്. പുരംചട്ട കുറച്ചുകൂടി ആകർഷകമാക്കാമായിരുന്നു. ശ്രീ. വാരിയരിൽനിന്ന് കുടുതൽ സംസ്കൃതകവനങ്ങൾ ലഭിക്കാൻ ഇടവരെട്ടു.

വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സകലനം

എന്നവി കൃഷ്ണബാരിഡിരുടുടർന്ന “അവശ്യാനത്തു ആസപ്രതി”വിഞ്ഞനിന്
ലഭിക്കുന്ന ആരു വാദിലോറും സാന്തും.

ഉള്ളി ആചശാറയ്ക്കൽ

കാല്പനികതയുടെ വസന്തത്തിൽനിന്ന് യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ വരശ്ചയിലേയ്ക്ക് മലയാളകവിതയെ ആനയിച്ചവർത്തിൽ പ്രമുഖനാണ് എൻ വി കൃഷ്ണബാരിയർ. കവിതയുടെ “പുശ്രയാഴുകും വഴി” വൈരെയാക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വർണ്ണങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളും സപ്പനങ്ങളും മാത്രമല്ല, പരുഷവും കല്പശ്വരവുമായ ജീവിതയാമാർത്ഥ്യങ്ങളും വരുതികളും അരുതികളും മധ്യാളകവിതയ്ക്കു വഴങ്ങുമെന്ന് എൻവി തെളിയിച്ചു. പ്രേമത്തിനിടയിലും ജീവിതത്തിന്റെ പുളിച്ചതേട്ടൽ അനുഭവിപ്പിച്ചു. അനുരാഗത്തിന്റെ തുടികൊടുന്ന മനസ്സുമായി കൈകോർത്തുനീണ്ടുനന്ന കാമുകീകാമുക മാർക്കു സമീപം അർഭസഹനനും ആസന്നമരണനുമായ വ്യഘ്രന കാണിച്ചുതന്നു. സമകാലീന ജീവിതത്തിന്റെ നോവുകളെ മുള്ളുകളായി കോർത്തുവെച്ചു. അല്പപം വേദനിക്കാതെ, ഇറ്റു നോവേല്ലക്കാതെ കടന്നുപോവാൻ വരെന്നൊയി. നിശല്യം നിലാവുമുള്ള ജീവിതത്തെ യമാതമ സോധത്തോടെ

ആവിഷ്കരിച്ചു. വെവ്വേദ്യങ്ങളെ ചേർത്തുവെച്ചു. വസന്തവായുവിൽ വസു രിരോഗാണുക്കലെയും കാണുന്ന വെവലോപ്പിള്ളി ദർശനം അതിന്റെ പരമാവധിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ എൻവി മനസ്സുവെച്ചു.

വെവ്വേദ്യങ്ങളുടെ സകലനും എൻവിക്കവിതകളുടെ സവിശേഷതയാണെന്ന് മുകളിൽ സുചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പനിനീർപ്പുവിനു കൈഴചികുർത്ത മുള്ളുണ്ടെന്ന ധാർമ്മത്വത്തെ എൻവി തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഉയർത്തിനിർത്തിയ വിതാനങ്ങളും വെട്ടിനിർത്തിയ ചെടികളും പുക്കളും ഉദ്യാനങ്ങളും മാത്രമല്ല അതിനികിലും ഒഴുകുന്ന ഓടയും പ്രകൃതിയുടെ ഭാഗമാണ്, ജീവിതത്തിന്റെയും. പകൽ-രാത്രി, ഇരുട്ട്- വെളിച്ചും, സുഗന്ധം - ദുർഘടനയം, ശാന്തം - രഹദം, സുന്ദരം - അസുന്ദരം - ഇങ്ങനെ പ്രകൃതി തന്നെ വെവ്വേദ്യാത്മകവും ഭദ്രാത്മകവുമാണ്. പിന്നെ എങ്ങനെ കവിതയിൽനിന്നുമാത്രം ഇവയെ മാറ്റിനിർത്താനാവും?

എൻവിയുടെ, അത്രയൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാത്ത ‘അവസാനത്തെ ആസ്പദത്രി’ എന്ന കവിതയിൽ വിരുദ്ധവിംബങ്ങളുടെ സകലനും എങ്ങനെ സാധ്യമാക്കുന്നുവെന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. ഹിമാലയത്തിലും ചെചന ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ച പശ്ചാത്തലാൽത്തിൽ രചിച്ച ഈ കവിത നഗരം -ശ്രാമം (ഹിമാലയം), ശാന്തി-അശാന്തി എന്നീ ഭദ്രങ്ങളെ ബന്ധപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. നഗരസംസ്കാരത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഹിമാലയ സംസ്കാരം എത്രമാത്രം ശ്രേഷ്ഠവും മഹത്തരവുമാണെന്ന് കവി വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഏതൊരു ഭാരതീയരെന്തെയും ഉള്ളിൽ നിന്നെന്തുനിൽക്കുന്ന, അവൻ ഉള്ളുകൊണ്ടു കൊതിക്കുന്ന ഒരു ഇടമത്രെ ഹിമാലയം. അവൻ്റെ അന്തിമ ലക്ഷ്യം അതാണ്. അതിന്റെ സാനുകളിലെ ശാന്തിയും നിർമലതയും അവനെ എന്നും പ്രചോദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കിനാവുകൾക്ക് നിന്നവും തുടിപ്പും നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

നാലുവണ്ണങ്ങളായിട്ടാണ് കവിത നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ആദ്യ വണ്ണം നാഗരികതയുടെ സർവ്വകാലുഷ്യങ്ങളേയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ബഹളം, പൊടി, ചുരുക്ക, ചുട്ട് എന്നവാഹനവുമാം എന്നീ സുചനകൾ അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. പ്രാണാനുള്ള ആളുകളുടെ തിരക്കും സഭാമന്ത്രിത്തിൽനിന്നു ഉയർന്നുകേൾക്കുന്ന ശബ്ദങ്കോലാഹലവും കവിയെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. രണ്ടാം മുന്നൊ ചിത്രങ്ങളിലും നഗരജീവിതത്തിന്റെ അശാന്തിയെ കവി വളരെ സമർത്ഥമായി വരച്ചുകാണിക്കുന്നു.

രണ്ടാം വണ്ണം ഇതിനു വിരുദ്ധമായ ചിത്രമാണ് നൽകുന്നത്. നഗരകോലാഹലങ്ങളിൽനിന്നു ഒക്കെ നൽകുന്ന ഒരുലോകം തന്റെ മനസ്സിലും ഒണ്ടാൻ കവി വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഹിമാലയ പ്രദേശത്തെയും അതിന്റെ മേഖലയും ഏതാനും സുചകങ്ങൾക്കാണ് കോറിയിട്ടുന്നു. ഹിമശേരപർവ്വതശ്യംഗാഗ്രാമൾ, നിർമ്മലതടാകങ്ങൾ, പച്ചപ്പുൽത്തകിടികൾ, തെപ്പും നകൾ, ഹിമാനി, സാലവുക്കഷക്കാട്, ഭളംസബ്യയത്തിന്റെ കമ്പിളിക്കട്ടിപ്പടം - ഇത്തരം ബിംബങ്ങളാൽ ഹിമാലയത്തിന്റെ ശാന്തിയും അനൈക്കേന്ദ്രിയാം വ്യക്തമാക്കുന്നു. രൂദ്രാക്ഷംപോലെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കായ്‌കൾ, ഭദ്രപീംപോലെ ശിലാതലം, സുരൂദേവാനുഗ്രഹം, മുഴ്ചശീതളമായ കാട്ട്, സപ്പർഷക്ഷമമായ മാനം എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളാലാവെട്ട് ഹിമാലയത്തിന്റെ ദിവ്യതയും നിർമ്മലതയും ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുന്നു. കവിമനസ്സ് താലോ ലിക്കുന്ന ഹിമാലയഭൂപിനെ വിശ്വാസിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ വണ്ണം.

മുന്നാം വണ്ണമാവെട്ട്, ഹിമാലയവും കവിയും തമ്മിലുള്ള സന്നദ്ധമെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഏതൊരു ഭാരതീയനും ഹിമാലയവുമായുള്ള ബന്ധംതന്നെന്നാണത്. ഹിമാലയത്തിലാണ് തന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഗൃഹമെന്ന് കവി പറയുന്നു. അന്തിമശയൗതലവും ഈ ഹിമപ്പുറപ്പെട്ടെ! വാനപ്രസ്ഥനായി, ജനി-മൃതി-വിഡി-പാരുഷ-വ്യഞ്ജി-സമഷ്ടിവന്നങ്ങളെ ധ്യാനിച്ചു നിത്യത്യപ്തനായി, നിരപേക്ഷനായി ഹിമാലയത്തിൽ വാഴുന്നതാണ് കവിപ്രജന്തയുടെ ലക്ഷ്യം. ആയിരക്കണക്കിന് തലമുറകളായി പിതാമഹർ താലോലിച്ചതും ഈ കിനാവിനെന്നാണ്. നാല് അവസ്ഥാവിശ്വാസങ്ങളെ പിന്തുടരുന്ന ഭാരതീയൻ്റെ ജീവിതസങ്കലപ്പം പുർണ്ണമാവുന്നത് ഹിമാലയസാനുകാളിൽ ധ്യാനനിമഗനനായി മോക്ഷത്തിലെത്തുബോധാണ്. ലക്ഷ്യവും സാക്ഷ്യവും ഹിമാലയമാണ്. അതിന്റെ ഒന്നന്ത്യും മരുന്തിനേക്കാളുമാണ്. നഗരത്തിന്റെ നെമിഷ്ചാഷ്മദ്രോഹാദം മിമ്പയും ഹമചപലശാശ്വതത്തുമോദം തമ്യയുമാണെന്ന് കവി വണ്ണാവസാനത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

കവിതയുടെ കേന്ദ്രപ്രമേയം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് അവസാന വണ്ണത്തിലാണ്. മാനവത്താത്തിന്റെ നിത്യതീർത്ഥമായ മഹാപർവ്വതത്തിൽ യുദ്ധഭേരി മുഴക്കാതിരിക്കാണ് ഭാനവത്തരേതാട് കവി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ദൃപ്തശക്തിഭ്രാന്തിനോട് അവിടെ ശർജ്ജിക്കരുതേ എന്നും, ദൂരയുടെ കൊടുക്കാറിനോട് അവിടെ ചീരുതേ എന്നും പറയുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവ് ക്ഷീണിതമാണ്. രോഗാതുരവുമാണ്. രോഗാതുരൻ്റെ അവസാനത്തെ ആശ്രയം ആശുപത്രിയാണ്. ആ അവസാന ആശുപത്രിമേൽ അണ്ണുബോംബ് വർഷിച്ചാലോ? എന്ന ചോദ്യമുന്നയിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത അവസാനിക്കുന്നത്.

പീഡനത്തിൻ്റെ എജൻസികളോട് നിരന്തരം കലഹിച്ചാണ് എൻവി തന്റെ കവിസത്രം രൂപരൂപടുത്തിയത്. സ്വന്നേഹരാഹിത്യവും, അധികാര കേന്ദ്രവും, അസാധിശ്വരസവും എന്നും കവിയുടെ വിമർശനത്തിൽ വിധേയമായി. യുദ്ധവും യുദ്ധക്കെടുത്തികളും കവിയെ നൊന്നുരപ്പെടുത്തി. അടിമ തത്തേതയും മർദ്ദനത്തേയും എതിർത്തു. മർദ്ദിതന്റെ വേദനകൾ സ്വയമേ രൂവാങ്ങി, ‘അവസാനത്തെ ആസ്പദത്രി’യിൽ യുദ്ധീകരതയാണ് അവി ഷ്കർക്കപ്പെടുന്നത്. യുദ്ധീകരത അതിൻ്റെ താണ്ടാവം നടത്തുന്നത് ശാന്തിയുടെ വിളനിലങ്ങളിൽ അണ്ണുബോംബ് വർഷിച്ചുകൊണ്ടാവുന്നോൾ അത് കവിക്ക് എറെ അസഹനീയമാവുന്നു. നാഗരികതയുടെ എതിർഭാവിം ബന്ധായിട്ടാണ് ഹിമാലയത്തെ കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. നഗരരെന മിഷോഷ്മളാഹൂരാദം X ഹിമാചല-ശാഖത്തെത്ത്യാമോദം - ഈ വെരുദ്ധവും നഗര-ഹിമാലയ ബിംബങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടാക്കുന്നത്. കവിയെ സംബന്ധിച്ചിടതേതാളം ഒന്ന് മിമ്യയും മറ്റേത് സത്യവുമാണ്. ഒന്ന് ദൈനി ഷികം, അപരം ശാശ്വതം. ഈ വിരുദ്ധബനിംബങ്ങളുടെ സങ്കലനത്തിലൂടെ യാണ് ഈകവിത അതിൻ്റെ പുർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നത്. നഗരഭേദരതയ്ക്ക് കവി പകരംവെക്കുന്നത് ഹിമാലയശാന്തതയാണ്. ഭാനവതം X മാനവത്വം എന്ന ദന്വവും കവിതയിൽ അടിശയാഴുക്കായി തുടിക്കുന്നു.

ആതുരൻ്റെ അവസാനത്തെ അഭ്യന്തരം ആശുപത്രിയാണ്. അതാണ് തകർക്കപ്പെടുന്നത്. ആതുരമായ ആത്മാവിൻ്റെ ആശയം ഹിമാലയമാണ്. അതിനുമേലാണ് ഭാനവതം അശാന്തിയുടെ വിത്തുവിതയ്ക്കുന്നത്. ശാന്തിയുടെ ഇടത്തിനുമേൽ അശാന്തിയുടെ വിത്തുപാക്കുന്നത് കവിക്ക് അസഹനീയവും അപലപനീയവുമാണ്. ഹിമാലയത്തിൻ്റെ നിർമ്മലത കൂടു കപ്പെടുന്നോൾ ഒരു സംസ്കാരത്തിനാണ് മഞ്ഞലേൽക്കുന്നത്; ഒരു ജനത നൃറാണ്ടുകളായി താലോലിക്കുന്ന കിനാകളാണ് തകർക്കപ്പെടുന്നത്. തകർക്കപ്പെടലിൻ്റെ പാരുഷ്യം വ്യക്തമാക്കാൻ ഈ കവിതയിലൂപയോ ശിച്ച വിരുദ്ധബനിംബങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഹിമാലയത്തിൻ്റെ പവിത്രത വെളിപ്പെടുന്നത് അതിനോട് ചേർത്തുവെച്ച നഗരത്തിൻ്റെ ആസുര തയിൽനിന്നുമാണ്. ഒരു നാടിൻ്റെ നോവാണ് ‘അവസാനത്തെ ആസ്പദത്രി’യിൽ അവിഷ്കൃതമാവുന്നത്. “സമകാല മനസ്സാക്ഷിയുടെ നോവുകളാണ് കൂഷ്ഠണവാതിയരുടെ കൃതികളിൽ മുളളുകളായി നിളുന്നത്. മുളളുകൊണ്ടു കുറുന്ന ഫുദയത്തിൻ്റെ ചോരത്തുള്ളികൾക്കാണ് കവി തന്ത്രയുടുന്നതിലെ സത്യസന്ധ്യതയക്ക് കൂഷ്ഠണവാതിയർ ഒരിക്കലും ഈ പന്ത്രിച്ചിട്ടില്ല” എന്ന എം.ലീലാവതിയുടെ അഭിപ്രായം (മലയാള കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം, പൃഥിവീ) ഇവിടെ സ്മരണിയമാണ്.

കൈപ്പറ്റി

പുർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

മിചിനീർമ്മ - ശൈലജ ശശീനീൻ. വില - 65.00
 പദ്ധതിയങ്ങൾ - ഡോ. മാധവൻകുട്ടി. വില - 15.00
 കാലമേസാക്ഷി - മേലൂർ വാസുദേവൻ. വില- 20.00
 യൂണവും മാനസികാരോഗ്യവും - ഡോ. എസ്. ശാന്തകുമാർ. 35.00
 അരങ്ങങ്ങാഴിയുന്ന അച്ചുതൻ - സുഖാകരൻ രാമതളി 75.00
 ആഫാറം - ഡോ. മാധവൻകുട്ടി 15.00
 ഭാരതത്തിലെ പക്ഷികൾ - കെ. രാമചന്ദ്രൻ - 60.00
 സതി - ശിരജാ സേതുനാമ് - 75.00
 നൃണായാം ചോക്കലേറ്റ് - ജി.എസ്. ഉള്ളിക്കുഷ്ണൻ 35.00
 പുണ്ണാദിനങ്ങളുടെ അധ്യാത്മികപ്രസക്തി - എ.കെ.ബി. നായർ - 35.00
 രാമാണകുമാരത്തിനും അവിസ്മണിക്കമഹാപത്രങ്ങൾ - എ.കെ.ബി. നായർ - 30.00
 ആസ്റ്റൺ ചെക്കോവിൻ്റെ കമ്പകൾ - വിവ: രാജൻതുപ്പാര - 70.00
 സ്റ്റ്രീ - ശാന്തകുമാരി - 35.00
 ബുദ്ധദർശനം - അശതിതിരുന്നാൾ - 40.00
 എഴുത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ - എരുമേലി- 50.00
 സംഗീതശാസ്ത്രാമുത്തം - എഡി. മാധവൻ - 250.00
 ഹോക്കലോർ ചിത്രകൾ - എറം.വി. വിശ്വഷനുമുതിരി - 75.00
 കവികൾ ഫടക്കത്തും ഫാടക്കത്തും - പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകുഷ്ണൻ 65.00
 വീടാകടം - പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകുഷ്ണൻ 65.00
 ലോകം ദ്രോഗത്തിൽ - നവരംഗം നടരാജൻ - 60.00
 നിരിക്ഷണത്തിന്റെ രേഖകൾ - ഡോ. എറം.എൻ. കാര്യേരി - 35.00
 അകലുന്ന മരുപ്പുകൾ - സുകുമാർ കക്കാട് - 60.00
 മതിരത്തിൽ പറയാത്തത് - എറം. ആർ. മനോഹരവർമ്മ - 25.00
 നീരിമിശ്രപ്പുകൾ - സീതാലക്ഷ്മിദേവി - 25.00
 മുഹാജീർ - ശ്രീകുമാരിരാമചന്ദ്രൻ - 70.00
 വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ നിലവിളി - ശ്രീധരൻ പളളിക്കര - 45.00
 അമയ്ക്കുവേണ്ടി - മൃഥുർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി - 45.00
 വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവും - ശ്രീപി. പുതുക്കോട്- 50.00
 സമന്വയം - രാഹേൽ മരോക്കി - 70.00
 എന്നിലേയ്ക്ക്- പി. ശക്രനാരായണൻ - 50.00
 യാത്രയിൽ ചില വിപിത്രാനുഭവങ്ങൾ - അബ്ദു ചെറുവാടി - 25.00
 താവളം - ശ്രീകുഷ്ണൻപുരം കൃഷ്ണൻകുട്ടി - 25.00
 കണ്ണിരിന്റെ മാധ്യരൂം - എൻ.ഇ. ബാലകുഷ്ണൻമാരാർ - 50.00
 അമാവാസിയിൽ ചരന്മാഡയം - വിജയൻ കുമാരികുമാരാട് - 45.00
 അനിതയുടെ വീട് - ഈ. ഹരികുമാർ - 65.00
 മനസ്സംഗിതം - വന്മാലി - 30.00
 അഴിയാക്കുരുക്കുകൾ - തകഴി - 45.00
 ഫന്മർപ്പട്ടിന്റെ സാന്ത്വന - ശ്രീമംപനിയത്ത് - 45.00

KAVANAKAUMUDI

Vol VII - issue 5 2005 August, - October Price : Rs. 15.00

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഔഷധസംസ്കാരം

അൻവിപ് സമുദ്ദൈനിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ്. അതിനെ നിഗൃഹമാക്കുന്നത് തെറ്റാണ്. ആയുർവൈദത്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം അനിവില്ലേ സമൂഹവത്കരണമാണെന്ന് വെദ്യ രത്നം പി.എസ്. വാതിയർ തിരിച്ചറിയാം. അദ്ദേഹം അനിവിലെ സുതാരൂമാക്കുകയും പ്രാചീന അഞ്ചാനശേഖരത്തെ സർവ്വേക്ഷിക്കുമായി തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ആര്യവൈദ്യശാലയുടെ ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

KOTTAKKAL AYURVEDA SERIES

- **പാദമുട്ടേകൾ**
പി.കെ.വാതിയർ
- **ആയുർവൈദചരിത്രം** (പരിശക്കിച്ച മുന്നാംപതിപ്പ്)
എൻ.വി.കെ. വാതിയർ
- **കമകളി:** കളിയും അരങ്ങും
കോട്ടയ്ക്കൽ കൃഷ്ണൻകുട്ടിനായർ
- **LECTURES ON AYURVEDA**
Collection of articles on ayurveda
by renowned scholars
- **TRIDOSHA THEORY**
(revised and enlarged)
V.V.Subrahmanyam Sastri
- **IMPOTENCY**
K.Sreekumar
- **INDIAN HEALTHCARE TRADITION - A CONTEMPORARY VIEW**
Featuring the presentations at the
Centenary Seminar
- **A LIFE OF HEALING**
Gita Krishnankutty
A biography of Vaidyaratnam P.S.Varier
(by Viking Penguin Books)
- **THE REDISCOVERY OF AYURVEDA**
M.R.Raghava Varier
The Story of Arya Vaidya Sala, Kottakkal
(by Viking Penguin Books)
- **RAKTAPITTA AND ITS TREATMENTS**
M.Abhilash

കൂടാതെ ആര്യവൈദ്യൻ ദത്തമാസികവും മറ്റേനേക്കും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും

Tel: (0483) 2742216 (16 lines), Fax: (0483) 274257/2742210

E-mail : koz_kottakal@sancharnet.in, avsho@sancharnet.in, Visit us at www.aryavaidyasala.com

Printed and Published by K.V. Ramakrishnan and owned by NV Krishnawarrior Smaraka Trust, Kottakkal - 676 503 Kerala and Printed at Kamala Printers 7/615, Oyittu Road, Clt.1 and Published at Kottakkal. Editor : K.V. Ramakrishnan.